

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

மீராதநிஜன்

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

ஸ்ரீ உ.வே. மஹாலிதவான் பிரதிவாதி பாயங்கரம்

அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமி

அன்பர்களே!

ஸ்ரீராமானுஜன் பத்ரிகையைத் தொடங்கி ஒரு ஆண்டுக்குமேல் ஆகிவிட்டது. ஆனால் பலவித இடையூறுகள் ஏற்பட்டதன் காரணமாக இதுவரை மூன்று இதழ்களே வெளிவந்துள்ளன. நான்காவது இதழ் இப்போதுதான் வெளிவருகிறது. இதற்குக்காரணம் பத்ரிகையை நடத்துவதற்கு அரசாங்கத்தின் முறையான அனுமதி இதுவரை கிடைக்காமல் இருந்ததுதான். இப்போது அந்த அனுமதி கிடைத்துவிட்டபடியால் இனிமேல் ஸ்ரீராமானுஜன் தொடர்ந்து வெளிவரும்.

ஸ்ரீராமானுஜனுக்கு ஓராண்டுச்சந்தா செலுத்தியுள்ளவர்களுக்கு இந்த இதழுடன் சந்தா முடிவடைகிறது. எனவே இவ்விதழைக் கண்டவுடன் இரண்டாவது ஆண்டுச் சந்தாவை அனுப்பி வைக்குமாறு கேட்டுக்கொள்கிறோம்.

சென்ற வருடத்தில் காலாண்டு இதழாக இருந்த ஸ்ரீராமானுஜனை இந்த ஆண்டுமுதல் இரண்டு மாதங்களுக்கு ஒருமுறை வெளிவரும் பத்ரிகையாகக் கொண்டுவர எண்ணியுள்ளோம். எனவே, அதற்கேற்பச் சந்தாவிலும் சிறிது மாற்றம் உள்ளது. ஸ்ரீராமானுஜனுக்குப் புதிய வருடச்சந்தா ரூ. 20/-; தபால் மூலம் பெற விரும்புபவர்கள் அதற்காகத் தனியாக ரூ 5/- செலுத்தவேண்டும். ஆக, ஸ்ரீராமானுஜனை தபால்மூலம் பெறுபவர்கள் ரூ 25/-ம் நேரில் பெற்றுக்கொள்ள விரும்புமுடையவர்கள் ரூ 20/-ம் வருடச்சந்தாவாகச் செலுத்தவேண்டும். ஏற்கனவே சந்தாதாரர்களாக உள்ள ஒவ்வொருவரும், இன்னும் ஒருவரையாவது சந்தாதாரராகச் சேர்த்துவிட்டால் ஸ்ரீராமானுஜன் சந்தாதாரர்களின் எண்ணிக்கை இரட்டிப்பாகிவிடும். அது உங்கள் கையில்தானிருக்கிறது.

ஸ்ரீமான் உ. வே. மஹாலித்வான் பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமியின் நூல்களை மறுபதிப்புச் செய்வதற்காகவே மீண்டும் தொடங்கப்பட்டுள்ள பத்ரிகை ஸ்ரீராமானுஜன், எனவே ஸ்வாமிக்குச் செய்யும் கைங்கர்யமாக நினைத்து அன்பர்கள் அனைவரும் இதில் ஒத்துழைக்குமாறு கேட்டுக்கொள்கிறோம்.

வேங்கடகிருஷ்ணன்

ஆசிரியர்

ஸ்ரீ ராமா நுஜன் 4

பேரருளாளன் பெருந்தேவித் தாயார் திருவடிகளே சரணம்

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார்கள்வாழி அருளிச்செயல்வாழி*
தாழ்வாதுமில் குரவர்தாம்வாழி*—ஏழ்பாரு
முய்ய அவர்களுரைத்தவைகள் தாம்வாழி*
செய்யமறை தன்னுடனே சேர்ந்து

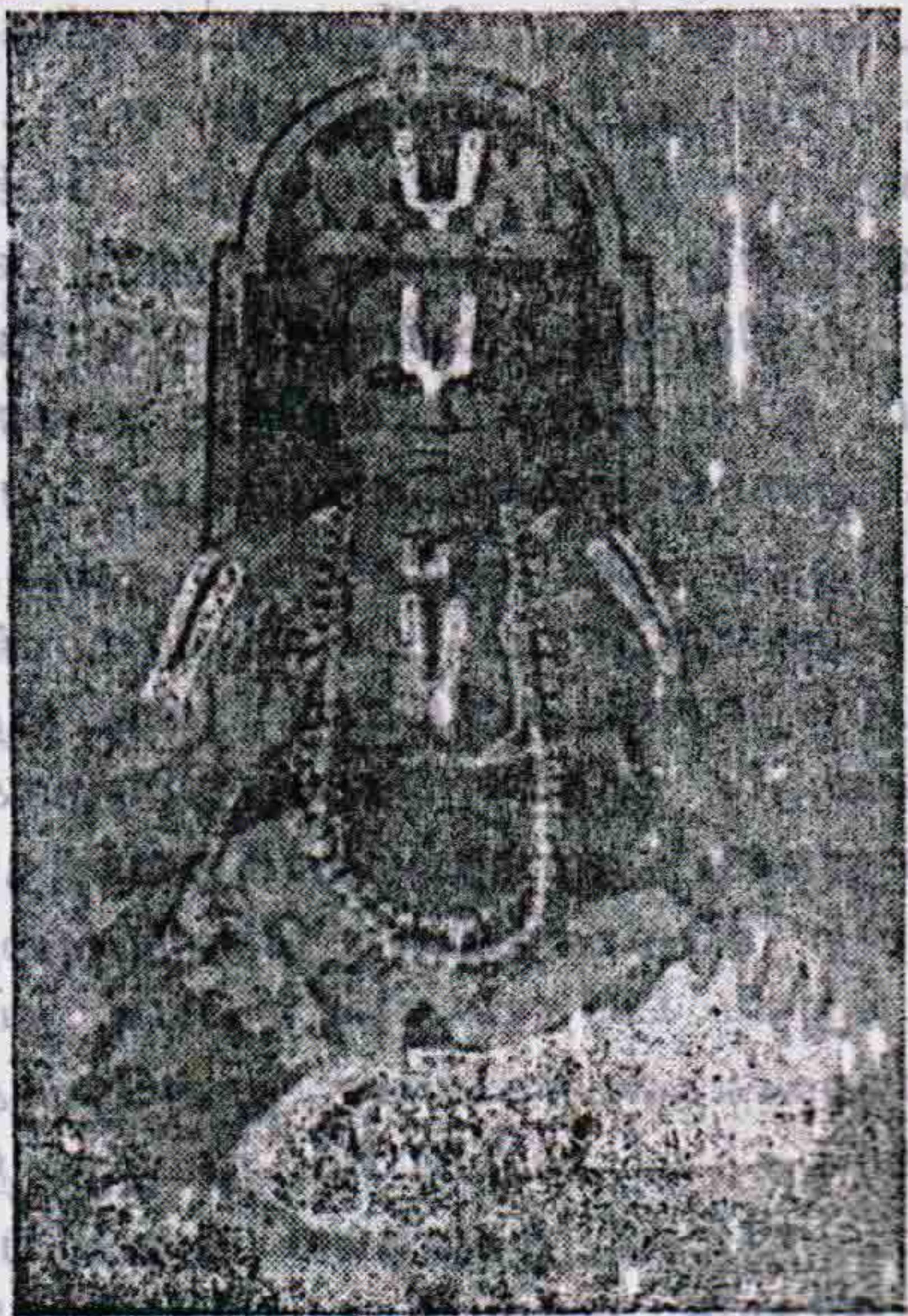
ஸம்புடம் 1

அகைய ஓடு தை—யீ

ஸஞ்சிகை 4

“பெரும்பூதூர் மாமுனிக்குப் பின்னாள் வாழியே

நாடு நகரமும் நன்கறிய எங்கும் அநுஸந்திக்கப்பட்டு வருகின்ற ஆண்டாள் வாழித் திருநாமத்தில் “பெரும்பூதூர் மாமுனிக்குப் பின்னாள் வாழியே” என்றுள்ளது. இதனால்

பெரியாழ்வார் திருமணாரான சூடிக்கொடுத்த நாசு
சியார் எம்பெருமானார்க்குத் திருத்தங் கையாரென்று
தெரியவருகின்றது. பெரியாழ்வாருடைய காலத்திற்
கும் எம்பெருமானார் காலத்திற்கும் இடையே எவ்வ
ளவோ காலவ்யவதா நமுள்ளதென்பதை உலகம
றியும். ஆண்டாளுக்குப் பின் ஆயிரக்கணக்கான
வருஷங்கள் கடந்தபிறகு அவதரித்தவரான எம்பெ
ருமானார் அவ்வாண்டாளுக்குத் திருத்தமையராக
எப்படியாக முடியும்? என்கிற சங்கை ஸம்புரதாய
இதிஹாஸவ்ஷேஷ மறியாதவர்களுக்குத் தோன்றக்
கூடியது. அவ்விதிஹாஸ மறிந்தவர்களுக்கு இந்த
சங்கை தோன்ற நியாயமில்லை. அவ்விதிஹாஸத்தை
இங்குச் சுருக்கமாக வரைகின்றோம்:—

எம்பெருமானார் திருவரங்கம் பெரிய கோயி
லில் உபயவேதாந்த க்ரந்த காலசேபம் நிர்வஹித்
தருளுகிற நாளிலே நாச்சியார் திருமொழி கால
சேபம் நடவாநிற்க, அதில் *நாறு நறும்

பொழில் மாலிருஞ்சோலை நம்பிக்கு நான், நூறு தடாவில் வெண்ணெய் வாய்நேர்ந்து பராவி வைத்தேன், நூறு தடாநிறைந்த அக்கார வடிசில் சொன்னேன், ஏறு திருவுடையான் இன்று வந்திவை கொள்ளுங் கொலோ* [9-6] என்கிற பாசுரத்தின் பொருளை விவரித்தருளுகையில் "திருமாலிருஞ் சோலையழகர்க்கு நூறு தடாநிறைந்த வெண்ணெயும் அக்காரவடிசிலும் ஸமர்ப்பிக்க ஆண்டாள் மனோரதித்தப் பாசுரம் பாடினாள்; அதை நாம் அநுஷ்டாநபர்யவஸாயியாக நிறைவேற்றிவைப்போம்" என்று கோஷ்டியிலேயருளிச்செய்து உடனே ஸகல சிஷ்யர்களையும் கூட்டிக்கொண்டு மதுரைக் கெழுந்தருளி அங்கே ஸம்பாரங் களைச் சேகரித்துக் கொண்டு திருமாலிருஞ்சோலைக்கெழுந்தருளி பாசுரப்படியே நிறை வேற்றிவைத்து அழகருடைய பேரருளைப் பெற்றமகிழ்ந்து, அங்குநின்றும் ஸ்ரீ வில்லிபுத் தூரிலே ஆண்டாளையும் மங்களாசாஸனஞ் செய்துவருவதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி அங்கேற வெழுந்தருளி ஸன்னிதிக்குள் செல்லுகையில் ஆண்டாள் ஆனந்தம் பூரித்து அர்ச்சாவதார ஸமாதியைக் கடந்து எதிர்கொண்டு வந்து 'எம் அண்ணரோ நீ' என்று சோதிவாய் திறந்தருளிச் செய்து ஆரத்தமுவியருளினாள். தான் மனோரதித்து வாசிகமாகச் சொல்லி வைத்ததை ஸ்வாமி ஸாக்ஷாத்தாக நிறைவேற்றிவைத்தபடியினால், தங்கை மனோரதித்தைத் தமையனார் நிறைவேற்றிவைக்கிற கணக்கிலே யானதாகக் கொண்டு ஆண்டாள் இங்ஙனம் கூறியது மிகவும் பொருத்தமானது. அன்றுமுதலாக எம்பெருமானார்க்கு அண்ணரென்கிற ப்ரஸித்தியும் ஆண்டாளுக்குப் *பெரும்பூதூர்மாமுனிக்குப் பின்னானென்கிற ப்ரஸித்தியு முண்டாயிற்று.

இவ்விஷயம் ஆண்டாளுடைய அருளிச்செயாலாலும் நன்கு நாட்டப்படுகின்றது. திருப்பாவையிலும் நாச்சியார் திருமொழியிலும் பல பாசுரங்களில் ஆண்டாள் எம்பெரு மானுடைய பெருமைகளை உள்நுறைபொருள்வகையில் ஆச்சரியமாக வெளியிட்டருளி யிருக்கின்றமையை க்ரமேண நிரூபிப்போம். மேலே விவரித்த இதிஹாஸ்விசேஷத்தினால் ஆண்டாள் எம்பெருமானார்க்குப் பின்னானாக ஆய்விட்டாலும் உண்மையில் நெடுநாளைக்கு முன்னே அவதரித்திருந்து, எம்பெருமானுடைய விஷயமொன்றையும் அறியாதிருந்த வளான ஆண்டாளுடைய திருவாக்கில் மிகவும் பிற்பட்டவரான ஸ்வாமியினுடைய விஷயங் கள் எப்படி வரமுடியும்? இது ஸம்பாவிதமாக இல்லையே; ஏதோ அபிநிவேசத்தினால் ஏறிட்டுச் சொல்லுகிறதாக இருக்குமேயல்லது உண்மையாய் ஆண்டாள் திருவுள்ளம்பற்றிப் பேசின தாக விருக்குமோ? என்று சிலர் சங்கிக்கக் கூடும். இதற்கு இங்கு யுக்தமான பரிஹாரமளிக் கின்றோம். அறிவிலிகளான நமக்கும் அறிவிற் சிறந்த பெரியார்க்குமுள்ள நெடுவாசியை மறக்கலாகாது; இன்று நேற்று நடந்த விஷயங்களைக் கூட நாம் உள்ளபடியறிந்து உரைக்க சக்தியற்றவர்களாயிருக்கின்றோம். அஜ்ஞாநமும் அந்யதாஜ்ஞானமும் ஸம்சயமும் மறப்புமே வடிவெடுத்திருக்கிற நமக்கு இது ஸஹஜமே. அறிவிற்சிறந்த முன்னோர்களையும் நம்மைப் போலவே நினைத்துவிடலாமா? அதீந்தரியங்களான விஷயங்களையும் பல்லாயிரமாண்டு களுக்குப்பிறகு நிகழப்போகும் விஷயங்களையும் கையிலங்க நெல்லிக் கனியாகக் கண்டறிந்து கூறுமாற்றல் நிரம்பியவர்களன்றோ ஆண்டாள் போல்வார். இதனை பலபூதிமஹாகவி உத்தரராம சரித நாடகத்தில் *லௌகிகாநாம் ஹி ஸாதூநாம் அர்த்தம் வாகநுவர்த்ததே ரிஷீணாம் புராந்யாநாம் வாசம் அர்த்தோநுதாவதி* என்கிற ச்லோகத்தினால் தெளியவுரைத் தார். [இதன் கருத்தாவது—ஏதாவதொரு விஷயம் நடந்துவிட்டதேயானால் அப்படி நடந் ததைச் சொல்ல வல்லவர்கள் லௌகிக ஸாதுக்கள்; மஹர்ஷிகல்பர்களான முன்னோர்கள் தங்கள் வாக்கினால் எது சொல்லிவைத்தாலும் அது பிற்காலத்தில் அப்படியே நடந்து திரு மென்பதாம்.] முராரி மஹாகவியும் அநர்க்கராகவ நாடகத்தில்* ஜ்ஞாநமய திருஷ்டிபாத ப்ரமுஷித காலாத்வ விப்ரகர்ஷேஷ, விஷபேஷ, ஸாஷ்டிகாநாம் ஸர்வபதீநா'மதி': க்ரமநே என்று சொல்லிவைத்தார். ஜ்ஞாநத்ருஷ்டிப்ரபாவ முள்ளவர்களின் புத்தியானது எந்த தேசத்திலும் எந்த காலத்திலும் நடக்கக் கூடிய எப்படிப்பட்ட விஷயங்களையும் க்ரஹிக்க

வல்லது—என்பது இந்தச் சீலோகத்தின் தாற்பரியம். இவற்றுக் கெல்லாம் சிகரமாக ஆளவந் தாரருளிச் செய்த ஸ்ரீஸூக்தி ரத்நம்—*விதயச் ச ஸைதிகாஸ் த்வதீய கம்பீர மநோநு ஸாரிண :* என்பது. இந்த ஸ்ரீஸூக்தியின் அரிய பெரிய பொருளை வியாக்கியானங்களிற் கண்டு கொள்க. ஆகவே, பிற்காலத்தவையான விஷயங்கள் முன்னமே ஆண்டாளுக்கு எப்படி தெரியும்? என்கிற சங்கைக்கு அவகாச லேசமுமில்லை யென்க.

இனி ப்ரக்ருத விஷயத்தில் செல்லுவோம்: ஆண்டாள் திருப்பாவையில் பாசுரந் தோறும் தம் அண்ணரான எம்பெருமானாருடைய பெருமைகளைப் பொழிந்திருக்கின்றமை க்ரமணே விரிவுக்கு அஞ்சாமல் வெளியிடப்பட்டு வரும். இப்போது நான்காவது பாசுர மான *ஆழிமழைக்கண்ணா* என்கிற பாசுரத்தை யெடுத்துக்கொண்டு நிருபணம் செய்கிறோம்.

இப்பாசுரம் மார்கழி நீராட்ட நோன்பு நோற்கப் புகுந்த ஆய்ச்சிகள் மழைத் தெய்வத்தை நோக்கி மழை பெய்யக் கட்டளையிடுவதாக அமைக்கப்பட்டது. இது மேலெழுந்த பொருள். ஏனென்னில்; முதற்பாட்டில் “நீராடப் போதுவீர் போதுமினோ நேரிழையீர்” என்று அழைத்தவர்களுக்கு மெய்யாக நீராடப் போவதே உத்தேசமானால் இவர்களெல்லாருங்கூடி ஒரு பொய்கைக் கரைக்குச் சென்றிருக்கவேண்டுமல்லவா? அப்படி ஒரு நீர் நிலைக்குச் சென்றதாகக் காணவில்லையே; எல்லாருந் திரண்டு கண்ணபிரானுடைய ஸன்னிதானத்திற்குச் சென்று நித்ய கைங்கர்யத்தை வேண்டி அவ்வளவோடு தங்கள் நோன்பு தலைக்கட்டினதாகக்கூறி முடித்திருப்பதால் *நீராடப்போதுவீர்* என்றதும் *நாங்களும் மார்கழி நீராட உலகினில் பெய்திடாய்* என்றதும் அந்யாபதேசமாகவே சொல்லப்பட்டதாம். இவற்றின் தாற்பரியம் அதுவன்று, உள்ளுறைபொருள் வேறுதான் என்று எளிதில் நிர்ணயிக்கத் தட்டில்லை. பெரியவாச்சான்பிள்ளை முதலான பூருவாசாரியர்கள் உள்ளுறை பொருளைக் குருகுல வாஸம் பண்ணியே கேட்டுணர வேணுமென்கிற திருவுள்ளத்தினால் பெரும்பாலும் அதைத் தொடாமலே மேலெழுந்த பொருளையே இனிமைப்படுத்தி வியாக்கியானித்தருளியுள்ளார்கள். நாமும் அப்படி மறைத்து வைக்க முடியாமல், ருசியுள்ள ஆஸ்திகர்களுக்கு ருசியோடு வெளியிட ப்ராப்தமாகிறது. ஸ்ரீராமாயணம் கதைப்போக்கில் ஒருவிதமான பொருளைக் கொண்டதாயிருக்கச் செய்தேயும் ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயத்தில் தேசிகன் *தர்போதக்ர தசேந்த்ரியாநந...—* இத்யாதி சீலோகத்தினால் சிறந்ததொரு தத்வார்த்தத்தை உள்ளுறை பொருளாகக் கூறியிருக்கிறாரன்றோ. அதுகொண்டு நாம் கதைப் போக்கான பொருளைத் தள்ளிவிடுவதில்லையே. கதைப் பொருளையே ப்ரகாசமாக அநுபவித்து தத்துவப்பொருளை ரஹஸ்யமாக அநுபவிக்கிறோம், அதுபோலவே இத்திருப்பாவையிலும் இரண்டுவகையான அநுபவமும் ந்யாய்யமாகும். *ஆழி மழைக்கண்ணா* என்கிற இப்பாசுரத்தினால் எம்பெருமானாரை விளித்து, தேவரீர் உபயவேதாந்த ப்ரவர்த்தகாசார்ய ரென்கிற விருது பெரலிய உபய வேதாந்தப் பொருள்களையும் ஸர்வலோகோஜ்ஜீவனமாம்படி வர்ஷிக்க வேணுமென்று பிரார்த்திப்பதோ நியமிப்பதோ செய்யப்படுகிறதென்று உணர்க. இதற்குச் சார்பான விவரணம் காணீர்;—

[ஆழிமழைக் கண்ணா! =] ஆழிமழைக்கு அண்ணா! என்று பிரித்துக்கொள்க. பெரும்பூதார் மாமுனிக்குப் பின்னானவளான ஆண்டாள் தனது திருத்தமையான அண்ணா வென்று விளிக்கப்ராப்தமே யன்றோ. ஆழிமழைக்கு அண்ணா! நீ ஒன்றும் கைகரவேல்— உலகில் மழையானது அனுகூலமாகவும் காணப்படுகிறது. பிரதிகூலமாகவும் காணப்படுகிறது. அதுபோல இரண்டு வகையான மழை வேதாந்த நூல்களிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. பிரதிகூலமான மழையை ஆளவந்தார் அருளிச்செய்துள்ளார்; அனுகூலமான மழையைத் திருக்கச்சிநம்பிகளும் கூரத்தாழ்வானும் கூறியுள்ளார்கள். எங்ஙனே யென்னில்; ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ர ரத்னத்தில் (49) ‘அவிவேக கநாந்தநிவ்மு?க பஹுதா ஸந்தத

துக்கவர்ஷினி, பகவத் பவதுர்திநே* என்று அருளிச் செய்தது பிரதிகூலமான மழையைப் பற்றி, [அவிவேகமாகிற மப்புமுடி இருண்டுக்கிடக்கிற திசைகளையுடையதும் பலவிதமாக இடைவிடாமல் பெருகுகின்ற துக்கங்களை வர்ஷித்துக் கொண்டிருப்பதுமான ஸம்ஸாரமாகிற வர்ஷாகாலத்தில் தாம் சறுக்கி விழுவதாகக் கூறியுள்ளார்.] இனி அனுகூலமான மழையைப்பற்றித் திருக்கச்சிநம்பிகள் தேவராஜாஷ்டகத்தில் *தேவராஜ தயாஸிந்தோ தேவ தேவ ஜகத்பதே த்வதீக்ஷணஸ்தாஸிந்து வீசி விஷ்ணுபதீகரை: காருண்ய மாருதாநீதை: சீதகிரபிஷிஞ்ச மாம்* என்று கூறினார். இதனால் பகவத் கடாஷ்டாம்பருத வர்ஷதாரைகளைச் சொன்னபடி. கூரத்தாழ்வானும் வரதராஜஸ்தவத்தில் *தாபத்ரயீமயதவாநல தஹ்யமானம் ஹஸ்தீச த்ருஷ்ட்யம்ருத வ்ருஷ்டிராபஜேதா:* என்ற ச்லோகத்தினால் அந்த அனுகூல வ்ருஷ்டியையே அருளிச் செய்துள்ளார். ஆக இங்ஙனம் நிரூபிக்கப்பட்டவற்றில் பிரதி கூலமான ஸம்ஸாரதுக்கவ்ருஷ்டியைப் போக்கி அனுகூலமான பகவத்கடாஷ்டாம்பருத வ்ருஷ்டியைப் பெறுவீக்கும் விஷயத்தில் எம் அண்ணரான உடையவரே! நீர் நன்றாகக் கை கொடுக்கவேணும் என்றபடி.

ஒன்றும் கைகரவேல் = ஸம்ஸாரிகளுக்கும் கை கொடுக்கவேணும், ஸர்வேச்வரனுக்கும் கை கொடுக்கவேணும் என்றதாக ஸ்பஷ்டமாய்த் தெரிகிறது. *ஞானக்கைதா* என்று ஆழ்வாரருளிச்செய்த கணக்கிலேயும் *மகநாந் உத்தரதேலோகாந் காருண்யாத் சாஸ்த்ரபாணிநா* என்று மஹர்ஷிகள் கூறின கணக்கிலேயும் ஸம்ஸாரிகளுக்குக் கை கொடுப்பது ஸஹஜம். ஸர்வேச்வரனுக்கு இவர் கை கொடுக்கையாவது என்? என்னில்; இதை தேசிகன் யதிராஜ ஸப்ததியில் [வெகு அழகாக அருளிச் செய்கிறார்களாண்மின்;—(ச்லோ 38) *குத்ருஷ்ட குஹநாமுகே நிபதத: பரப்ரஹ்மண கரக்ரஹ விசக்ஷனோ ஜயதி லக்ஷ்மனோயம் முநி:* என்றார். குத்ருஷ்டிகள் மாயக்கோலாஹலங்கள் பண்ணினவாறே அவற்றைப் பரிஹரிக்க வல்லார் ஆருமில்லாமையாலே எம்பெருமான் அத:பா தாளத்திலே விழுந்திட்டானாம்; அப்படிப்பட்டவனைக் கை தூக்கிப் பிடித் தெடுத்தவராம் எம்பெருமானார். ஆகவே, ஸம்ஸாரிகளுக்குப் போல ஸர்வேச்வரனுக்கும் கை கொடுத்தவர் ஸ்வாமி-என்னத்தட்டில்லை.

ஆழிமழைக்கண்ணா! என்றது—மழையைக் கண்ணிலேயுடையவரே! என்றபடியுமாம். *ஆஹ்லாத சீல நேத்ராம்பு:* என்றும், *வண்பொன்னிப் பேராறு போல்வருங் கண்ணநீர் கொண்டு அரங்கன்கோயில் திருமுற்றம் சேறு செய் தொண்டர்* என்றுஞ் சொல்லுகிற படியே பகவத்குண சேஷ்டிதங்களை நினைந்து கண்ணுங் கண்ணீருமாயிருப்பவரே! என்றபடி. அன்றிக்கே, ஆழிமழைக்கண்ணா! என்றது மழைத்தெய்வமே! [அதாவது மேகமே!] என்றதேயாய் *குணந்திகழ் கொண்டல் இராமாநுசன்* என்ற நூற்றந்தாதிப் பாசுரப்படியே உலகமறிந்த மேகமான எம்பெருமானாரையே மேகமாக விளித்ததாய் மிகவும் பொருத்தமாக அடுத்தபடி நிரூபிக்கப் போகிறோமாதலால் இங்கு மேகமே! என்றழைப்பதாக வைத்து உரை செய்வதிலும் குறையில்லை. எனினும் “ஆழிமழைக்கு அண்ணா” என்று பிரித்து அண்ணராக உரைப்பதே இந்த வியாஸத்திற்கு உயிர்நிலையாகும்.

அண்ணா! நீ ஒன்றும் கைகரவேல் = உமக்கு முற்பட்ட ஆளவந்தார் முதலான ஆசாரியர்கள் பலரும் *ஓராண்வழியாய் உபதேசித்தார் முன்னோர்* என்கிறபடியே தங்களுடைய ஓளதார்யத்தை மறைத்துப்போந்தார்கள்; நீர் அப்படியறைத்திடாமல் *ஓராரெதிராசரின்ன ருளால் பாருலகிலாசையுடையோர்க் கெல்லாம் ஆரியர்கள் கூறுமென்று பேசி வரம் பறுத்தார் பின்* என்னும்படியாக உம்முடைய ஓளதார்யத்தை நாடுநகரமும் நன்கறிய விளங்கச் செய்யக்கடவீர்.

ஆழியுள் புக்கு முகந்து (கொடு - ஆழியாவது ஸமுத்ரம் *நிர்மத்தப் ச்ருதினாகராத்
என்னப்பட்ட வடமொழி வேதக்கடலென்ன *நமாய்ஹம் த்ராவிட வேத னாகரம்*
என்னப்பட்ட தமிழ்வேதக்கடலென்ன-ஆகிய உபய வேதக் கடலினுள்ளும் அவகாஹித்து
அவற்றிலுள்ள அர்த்த விசேஷங்களைக் கொள்ளுகொண்டு என்றபடி. "ஆழியிள் புக்கு"
என்னுமல் "ஆழி உள் புக்கு" என்கையாலே ஸ்வாமியெம்பெருமானார் சாஸ்த்ரக் கடல்
களில் மேலெழுந்த நோக்கின்றிக்கே மிகவும் ஆழந்த நோக்குடையவராய், கடலினுள்ளே
புகுந்து மணி மாணிக்கங்களைக் கொண்டு வருவாரைப் போலே சீரிய பொருள்களைக்
கொணர்ந்து வர்ஷித்தவரென்பது விளங்கும். ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் முகப்பில் "பாராசார்ய வசஸ்
ஸுதாம் உபநிஷத் துக்தாப்திமத்யோத் த்ருதாம்-பெளமா பிபந்து அந்வஹம்" என்று ஸ்வாமி
தாமே யருளிச் செய்திருக்கையாலே "ஆழியுள்புக்கு" என்பதற்கு இங்கு விவரிக்கப்பட்ட
பொருள் அவர் தம்முடைய திருவுள்ளத்திலு முறைந்ததே யென்று கொள்ளத்தகும்.

மூர்த்து-கர்ஜித்து என்றபடி. ஸிம்ஹம் கர்ஜிக்குமாபோலே கர்ஜித்துக் கொண்
டன்றோ ஸ்வாமி தாம் அர்த்தங்களை வர்ஷித்தது. ஏழி = *பஜதி யதிபதௌ பத்ரவேதீம்
த்ரிவேதீம்* என்று யதிராஜஸப்ததியில் பணித்தபடியே சீரிய சிங்காசனத்தின்மீதேறி என்ற
படி. அன்றியே, திருக்கோட்டியூர் நம்பி பக்கலிலே நிதியாகப்பெற்ற அர்த்த விசேஷங்களை
அவ்வூரிலே கோவிலில் மேல்தளத்திலே ஏழி வர்ஷித்தாரே; அது தன்னை ஸூசிப்பிக்கின்றது
என்னலாம்.

ஊழிமுதல்வனுருவம்போல் மெய்கறுத்து = இதனால் ஸ்வாமியினுடைய அவதார
ரஹஸ்யம் ஸூசிப்பிக்கிறது. ஸ்வாமி தாம் திருவனந்தாழ்வானுடைய திருவவதார
மாகையாலே* = துத்தோதந்வத் தவளமதுரம் சுத்த ஸ்தவைகருபம் ரூபம் யயி ஸ்புடயதி
தராம் யம் பணீந்திராவதாரம்* என்கிறபடியே பாலன்ன திருமேனியையுடையராய்ருப்பர்.
அப்படியிருக்கச் செய்தேயும்தேவபிரானுடைக் கரிய கோலத் திருவுருவைத் தம்முள்ளே
யடக்கியிருக்கையாலே அந்த நீலமேனியின் நிழலீட்டாலே ஸ்வாமி திருமேனியும்
*முடிவில்லதோரெழில் நீலமேனியாகவே அடியார்களுக்கு ஸேவைஸாதிக்கவேணுமென்று
சொல்லுகிறது. 'பட்டர் ஸ்ரீரங்க விமானத்தை வருணிக்கும்போது ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்
தில்(45)* அபி பணிபதி பாவாத் சுப்ரம் அந்தச் சயாலோர் மரதகஸுகுமாரை: ரங்கபர்த்துர்
மயூகை: ஸகலஜலதி பாநச்யாமஜீமுதஜைத்ரம் | லகயதி விமானம் பாவநம் லோசநே: ந*
என்றருளிச்செய்தார். இந்த ச்லோகத்தின் கருத்தாவது-திருவனந்தாழ்வானே ஸ்ரீரங்க
விமானமாக வடிவெடுத்திருப்பதினால் அத்திருவனந்தாழ்வானுடைய நிறம் வெளுத்ததாகை
யினாலே இவ்விமானமும் வெண்ணிறமுடையதேயாயினும் உள்ளே திருக்கண்வளர்ந்தருளா
நின்ற காளமேகத்திருவுருவரான பெரிய பெருமானுடைய திருமேனியின் நிழலீட்டாலே
கறுத்துத் தோன்றுகிறது என்கை. போஜசம்பூ என்கிற சம்பூராமாயணத்தில் (பால
காண்டம்-23) *கூராம்போதேர் ஜடரமபிதோ தேஹபாஸாம் ப்ரரோஹை: காலோந்
மீலத் குவலயதளாத்வைத மாபாதயந்தம்* என்று கூறியுள்ளதும் இவ்விடத்திற்கு மிகப்
பொருத்தமாக நினைக்கத்தக்கது. ஆக, எம் அண்ணரே! நீர் புரல்போன்ற திருமேனியோடு
பிறந்திருந்தாலும் *முந்நீர்ஞாலம் படைத்த எம்முகில் வண்ணான ஊழிமுதல்வனது
திருவுருவை உள்ளேயுடக்கிக்கொண்டு தத்ஸாதர்மியத்தைப் பெற்றிருப்பீர் என்றதாயிற்று.

பாழியந்தோருடைப் பற்பாபன் கையிலாழிபோல்மின்னி வலம்புரிபோல் வின்று
அதிர்ந்து = இதனாலும் அவதாரரஹஸ்யமே ஸூசிதமாகிறது. இராமாநுசநூற்றந்தாதியில்
(33) *அடையார்கமலத்தலர்மகள் கேள்வன் கையாழி யென்னும் படையோடு* என்கிற
பாசுரத்தினாலும் யதிராஜஸப்ததியில் *ப்ரதயந் விமதேஷ* தீக்ஷணபாவம்* என்ற ச்லோகத்
தில் *வவ்ருதே பஞ்சபிராயுகைத்முராரே;* என்றதனாலும் ஸ்வாமி பஞ்சாயுதாழ்வார்

களின் திருவவதாரபூதர் என்பதும் பேசப்பட்டிருக்கையாலே அவ்விஷயம் இங்குத் தெரிவிக்கப்பட்டதாகிறது. மேலே காட்டிய நூற்றந்தாதிப் பாசுரத்தில் "கையாழி யென்னும் படையோடு" என்று திருவாழியை முன்னே சொல்லி "புடையார்புரி சங்கமும்" என்று திருச்சங்கை முடிவிலே சொல்லியிருக்கிறபடிக்குச் சேர இங்கும் ப்ரத்யாஹாரந்யாயத்தாலே "கையிலாழிபோல் வலம்புரிபோல்" என்று அருளிச் செய்யப்பட்ட தென்று கொள்க.

இதற்கு மற்றொருபடியாகவும் கருத்துரைக்கலாம்; திருவாழியாழ்வான் விரோதி களுள்ள விடமெங்குஞ் சென்று வியாபரித்து *காசீவிப்லோஷ* (ஸுதர்சந சதகம்) என்பது முதலான ச்லோகங்களிலும், *கீழுலகிலசுரர்களைக் கிழங்கிருந்து கிளராமே ஆழி விடுத்து அவருடைய கருவழித்தவழிப்பன்* என்பது முதலான பாசுரங்களிலும் சொல்லுகிறபடியே விரோதி நிரஸநங்களைப் பண்ணிவருவதுபோல ஸ்வாமிதாமும் பாஷண்டசார்வாக னைந பெளத்தமாயாவாதி ப்ரப்ருதிகளான பாஹ்யர்களும் குத்ருஷ்டிகளுமுள்ளவிடங்களி லெங்குமெழுந்தருளிக் கொடிய தர்க்கசரம் விட்டு வென்று வந்தபடியைச் சொல்லுகின்ற தாக. *அருளார் திருச் சக்கரத்தால் அகல்விசும்பும் நிஷனும் இருளார்வினை கெடச் செங் கோல் நடாவுதிர்* (திருவிருத்தம்) என்கிறபடியே திருவாழியாழ்வான் உபய விபூதி நிர்வாஹகனாயிருப்பதுபோல ஸ்வாமிதாமும் "உபய விபூதியையும் தம் கையிலேயுடையவர்" என்பதே பொருளாக 'உடையவர்' என்று திருநாமம் பெற்றிருக்கும் பரிசும் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது.

வலம்புரி போல் நின்று அதிர்ந்து = பாரதப் போர்த் தொடக்கத்தில் *படை போர் புக்கு முழங்குமப் பாஞ்ச சன்னியம்* என்றபடியே சங்கு முழங்க, அவ்வொலிகேட்ட எதிரிகள் யாவரும் *ஸகோஷோ நார்த்தராஷ்ட்ராணாம் ஹ்ருதயாநி வ்யநாரயத்* என்கிறபடியே குடல் குமுறிச் செத்தது போல ஸ்வாமியின் திருமிடற்றோசை கேட்டவாறே *தற்கச்சமணரும் சாக்கியப் பேய்களும் தாழ்சடையோன் சொல்கற்ற சோம்பரும் சூனியவாதரும் நான்மறையுந் நிற்கக் குறும்பு செய் நீசரும் மாண்டனராதலால் இப்பெருமையைத் தெரிவிக்கின்ற தென்க. அன்றியும் *உண்பது சொல்லில் உலகளந்தான் வாய முதம், கண்படை கொள்ளில் கடல்வண்ணன் கைத்தலத்தே* என்று இவ்வாண்டாள் தாமே அருளிச் செய்தபடியே எம் பெருமானுடைய திருக்கைத்தலத்தை ஒரு நொடிப் பொழுதும் விட்டு அகலாதே யிருந்து அமுத முண்டுகளிக்கும் சங்கு போலே *த்வயம் அர்த்தாநு ஸந்தாநேந ஸஹ ஸதா ஏவம் வக்தா யாவச் சீரபாதம் அத்ரைவ ஸ்ரீரங்கே ஸுகமாஸிவ* என்று திருவரங்கச் செல்வனா ருடைய திருவருள் பெற்று அப்பெருமான் பரிஸரத்திலேயே இணைபிரியாதிருந்து தூயவ முதைப் பருகிப்பருகி மகிழ்ந்தவர் நம் ஸ்வாமி என்பது மிங்தத் தெரிவிக்கப் பட்டதாம்,

தாழாதே சார்ங்கமுதைத்த சரமழைபோல் பெய்திடாய், வரழப் பெய்திடாய் = என்ற இரண்டு வாக்யார்த்தமாகக் கொள்ளவேண்டும். பெய்யும் மழையினாலே நன்மையும் விளைவ துண்டு. தீமையும் விளைவதுண்டு. சிலர்க்கு நன்மையாகும், சிலர்க்குத், தீமையாகும். *த்வயி வர்ஷதி பர்ஜந்ய ஸர்வே பல்லவிதா த்ருமா:*, அஸ்மாகமர்க்க வ்ருஷாணம் பூர்வபத்ரேஷுஸம் சய:* என்பது ப்ரஸித்தமான ஸுபாஷிதம். *நீர் காலத்து எருக்கிலம்பழவிலைபோல் வீழ் வேனை* என்று ஆண்டாள்தானுமருளிச்செய்தாள். அதுபோல ஸ்வாமியின் த்வய ஸ்ரீஸூக்தி வர்ஷங்களாலே வாழ்ந்து போவாருமுண்டு. மாய்ந்து போவாருமுண்டு. *நாரணனைக் காட்டிய வேதம் களிப்புற்றது, தென் குகைவள்ளல் வாட்டமலாலீவண்டமிழ் மறைவாழ்ந் தது* என்று அமுதனார் பணித்தபடியே உபயவேதங்களும் தத்ப்ரவீணர்களும் வாழ்ந்துபோக, *நாட்டிய நீசச்சமயங்கள் மாண்டன* என்கிறபடியே புலையறமாகிநின்ற புத்தொடு சமண

மெல்லாம் பாரியொழிந்தனவன்றோ. சார்ங்கமுதைத்தசரமழையானது அஃர ராகுஸர் களை அடியறுத் தொழித்ததுபோல *அரக்கரசுரர் போல்வரானபாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளை ஸ்வாமியின் ஸ்ரீ ஸூக்திவர்ஷம் மாய்த்தொழித்தது. | *தம் த்ருஷ்ட்வா சத்ருஹந்தாரம்* என்றவுடனே *மஹர்ஷீணாம் ஸ-காவஹம்* என்றபுபோலே விரோதிகள் ஒழிந்தால் நல்லார்கள் வாழப்ராப்தமாகையாலே இங்கும் அவ்விரண்டும் தெரிவிக்கப்பட்டது. ஸ்ரீ பாஷ்ய ப்ரவசநமுகத்தாலே விரோதி நிரஸநமும் பகவத் விஷய ப்ரவசநமுகத்தாலே ஆச்ரித ஸமுஜ்ஜீவநமும் செய்துகொண்டு எழுந்தருளியிருந்தமை தெரிவிக்கப்பட்ட தாயிற்று.

[சார்ங்கமுதைத்தசரமழை] சரமழையானது சார்ங்கவில்லில் நின்றும் தோன்றுவது இயல்பு. ப்ரக்ருதத்தில் முன்னே யெடுத்துக்காட்டிய *அடையார் கமலப் பாசுரப்படியே ஸ்வாமி தாமே சார்ங்க வில்லாக கூறப்பட்டாரென்றுணர்க. அந்த நூற்றந்தாதிப் பாசுரத்தில் *ஒண்சார்ங்கவில்லும்* என்கிற சொல்லால் ஸ்வாமியே சார்ங்க வில்லாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றமையறியத் தக்கது. அன்றிக்கே, *தன்னைச் சார்ங்கமதுவே போல் புருவவட்டமழகிய* என்று ஆண்டாள் தாமே அருளிச் செய்திருக்கையால் சார்ங்கமென்றது புருவமென்றபடி. புருவமுதைத்த சரமழையாவது—விவாமிதாம் ஆழ்வான் ஆண்டான் போல்வாரை நோக்கிப் புருவம் நெறித்துவிட்டால் உடனே அவர்கள் சரமழை போன்ற வாதங்களைச் செய்து நிற்பார்களே, அதைச் சொன்னபடியாகவுமாம்.

உலகினில் வாழப் பெய்திடாய்— *உலகமென்பது உயர்ந்தோர்மாட்டே* என்பது தமிழர் வழக்காதலால், உயர்ந்த அதிகாரிகளை வாழச் செய்தருளவேணு மென்றபடி. [தாழாதே பெய்திடாய்] ஏககாலத்திலே ஆயிரக்கணக்கான துர்வாதிகள் 'மிடைந்தாலும் பிடி வாங்குகிறவரல்லரே ஸ்வாமிதாம். *கொண்டலனையவன்மை யேரார்குணத் தெம்மிராமா னுசன் அவ்வெழில் மறையில் சேராதவரைச் சிதைப்பது அப்போதொருசிந்தை செய்தே* என்கிற நூற்றந்தாதிப் பாசுரமும் இங்கே அநுணந்திக்கத்தகும்.

நாங்களும் மகிழ்ந்து மார்கழிநீராட— திருப்பாவையில் மார்கழி நீராட்டமென்று கூறு வதற்கு உள்ளுறை பொருள் இதுகேளீர்; வடமொழியிலுள்ள மார்க்கசீர்ஷம் என்கிற சொல்லே தமிழில் மார்கழியென விகாரப்பட்டது. ம்ருகசீர்ஷ நகரத்திரமும் பெளர்ணமி திதியும் கூடிவரும் மாஸம் மார்க்கசீர்ஷமெனப்படும். இது உலகமறிந்த வெளிப்படையான அர்த்தம். அந்தரங்கமான அர்த்தம் எது வென்னில்; [மார்க்க] சீர்ஷம் என்கிற பிரிவிலே நோக்கு. மார்க்கம்—வழி; அதாவது உபாயமென்றபடி. சீர்ஷமாவது தலை, உபாயங் களில் தலையானது எதுவோ அதுவே மார்க்கசீர்ஷமென்றதாயிற்று. ஸ்ரீவசநபூஷண திவ்ய சாஸ்த்ரத்தில் ஆசார்யாபிமாநமே உபாயங்களில் தலையாகச் சொல்லப்பட்டிருத்தலால் அதுவே மார்க்கசீர்ஷமாகி, அச்சொல்லின் சிதைவாய் மார்கழியெனப்பட்டது. மார்க்கசீர் ஷாவகாஹமே மார்கழிநீராட்டம். ஆசார்யாபிமாநமென்கிற சிறந்த உபாயத்தை நாங்கள் கடைப்பிடித்து மகிழ்ந்து வாழும்படியாக எம் அண்ணரே! அருள்செய்யவேணும் என்ற தாயிற்று.

ஆண்டாள் அடுத்த பிரபந்தமாகிய நாச்சியார் திருமொழியில் *கொல்லையரக்கியை முக்கரிந்திட்ட குமரனார் சொல்லும் பொய்யானால், நானும் பிறந்தமை பொய்யன்றே* என்ற பாசுரத்தினாலும், *நல்லவென் தோழி! நாகணைமிசை நம்பரர், செல்வர் பெரியர் சிறுமானி டவர் நாம் செய்வதென், வில்லிபுதுவை விட்டுசித்தர் தங்கள் தேவரை, வல்லபரிசுவரு விப்பரேல் அது காண்டுமே* என்றபாசுரத்தினாலும் உபாயங்களில் தலையான வுபாயமாகிய ஆசார்யாபிமானத்திலேயே தனக்கு நிஷ்டையுள்ளதென்பதை ஸ்பஷ்டமாகக் கூறியிருக்கையாலே *நாங்களும் மார்கழி நீராட* என்றதற்கும் *மார்கழித் திங்கள் நீராடப்போதுவீர்* என்றதற்கும் இதுவே உள்ளுறை பொருளாகும். மேலே யெடுத்துக் காட்டிய ஆண்டாள் பாசுரங்களில் முந்திய பாசுரத்தில் *நானும் பிறந்தமை பொய்யன்றே* என்றதன் உட்கருத்தைப் பெரியார் பக்கல் பணிந்து கேட்ட றிவது.

ஆண்டாளும் பெரியாழ்வாரும்

ஆண்டாள் தமது திருத்தகப்பனாராகிய பெரியாழ்வாரையே பல படிகளிலும் பின் சென்றிருக்கின்றாள். சில படிகளை ஈண்டெடுத்துரைப்போம்.

1. பெரியாழ்வாருக்கு மங்களாசாஸநத்திலேயே பரிவு பொங்கியிருப்பது ப்ரஸித்தம். ஆண்டாளுக்கும் மங்களாசாஸநத்திலேயே ஊற்றமென்பது திருப்பாவையில் வெளிப்படை. "சீரியசிங்காசனத்திருந்து யாம்வந்த காரியமாராய்ந்தருள்" என்றவாறே 'வந்த காரியம் யாது? சொல்லவேணும்' என்று கண்ணபிரான் கேட்க; *அன்றிவ்வுலகமளந்தா யடிபோற்றி என்று தொடங்கி மங்களாசாஸநமே தனக்கும் தொழில் என்னுமிடம் காட்டினாள் கோதை.

2. ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் "ப்ராஹ்மணோத்தமரான பெரியாழ்வாரும் திருமகளாரும் கோபஜந்மத்தை ஆஸ்தாநம் பண்ணினார்கள்" என்றருளிச் செய்தபடியே இடைத்தனத்தில் முறுகி நின்றமை இவ்விருவர்க்கும் அனாதாரணம்.

3. ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரைப் பாடினவர்கள் இவ்விருவரே. "மின்னனைய நுண்ணிடை யார் விரிசூழல்மேல் நுழைந்த வண்டு, இன்னிசைக்கும் வில்லிபுத்தூரினிதமர்ந்தாய்" என்கிற ஒரு பாசுரமே பெரியாழ்வாருடையது; ஆண்டாளுடையதும் ஒரு பாசுரமே. "மென்னடை யன்னம் பரந்து வினையாடும் வில்லிபுத்தூ ருறைவான்றன்" இத்யாதி.

4. திருமாலிருஞ்சோலையிலே அதிக ஈடுபடு இவ்விருவர்க்கும். அங்குள்ள நூபுர கங்கையென்னும் சிலம்பாற்றை இவ்விருவருமே பாடினர்; "சிலம்பாறுபாயுந் தென்திரு மாலிருஞ்சோலையே" என்றார் பெரியாழ்வார். "சந்தொடுகாரகிலுஞ் சுமந்து தடங்கள் பொருது, வந்திழியுஞ் சிலம்பாறுடைமாலிருஞ்சோலை" என்றாள் கோதை.

5. இந்திரகோபம் என்னும் [உடசொல் திரிபான] சொல்லை இவ்விருவருமே பிரயோகத் தில் கொண்டனர்; அது தன்மையிற் திருமாலிருஞ்சோலைப் பதிகங்களிலேயே இருவரும் கொண்டனர். "இந்திரகோபங்கள் எம்பெருமான்களினவாயொப்பான் சிந்தும் புறவில் தென்திருமாலிருஞ்சோலையே" என்றார் பெரியாழ்வார். "சிந்துரச் செம்பொடிப்போல் திரு மாலிருஞ்சோலையெங்கும், இந்திரகோபங்களையெழுந்தும் பரந்திட்டனவால்" என்றாள் ஆண்டாள். இந்திர கோபமாவது பட்டுப்பூச்சி. அதனை எம்பெருமானுடைய திருவதரத்தில் பழுப்புக்கு உவமையாகவே இருவரும் அநுஸந்தித்தார்கள்.

6. தமிழில், பாணித்தல் என்று அபூர்வமாக ஒருசொல் உண்டு; காலதாமதம் என்பது அதன்பொருள். இச்சொல்லை இவ்விருவருமே பிரயோகத்திற் கொண்டனர். "பாணிக்கவேண்டா நடமின் பண்டன்று பட்டினங்காப்பே" என்பது பெரியாழ்வார் பிரயோகம். "பாணியாது என்னை மருந்து செய்து பண்டுபண்டாக்கவுறுதிராதில்" என்பது ஆண்டாள் பிரயோகம்.

7. ஓட்டரா என்பது ஒரு சொல்; (ஓட்டம், தாரா) என்கிற இரண்டு சொற்கள் ஒன்று சேர்ந்து ஓட்டரா என மருவிற்று. ஓடிவந்து என்பது இதன் பொருள், [செய்யாவென்னும் வாய்பாட்டிற்றந்தகால வினையெச்சம்,] இச்சொல்லை இவ்விருவருமே பிரயோகத்திற்குக் கொண்டனர். "என்னிடைக்கு ஓட்டரா அச்சோ வச்சோ" என்பது பெரியாழ்வார் திரு மொழி. "ஓட்டரா வந்துஎன் கைபற்றி" என்பது நாச்சியார் திருமொழி.

8. ஒருவ்யக்தியே இரண்டு வ்யக்திகளாக வடிவெடுத்துப் பாகரம் பேசும் திறன் இவ்விருவர் பக்கலிற் காண்பதாம். ஆழ்வார், *என்னுதன் தேவிக்கு என்னும் திருமொழியில் இரண்டு கன்னிகைகளின் வடிவை தாமொருவர் பூண்டு, கண்ணபிரானைப்பற்றி ஒரு கன்னிகை புகழ்ந்து பேசுவதாயும் இராமபிரானைப் பற்றி மற்றொருகன்னிகை புகழ்ந்து பேசுவதாகவும் வைத்துப்பாடினார். *கதிராயிரமிரவி யென்னும் திருமொழியில் எம்பெருமானைக் கண்டவர்களுண்டோ? என்று கேட்கிற வெருவருடைய பாசுரமாக முன்னடிகளும், 'இன்ன இடத்திலே கண்டதுண்டு' என்று விடை கூறுபவர் பாசுரமாகப் பின்னடிகளும் அமையவைத்தார். ஆண்டாளும் *பட்டி மேய்ந்தோர் காரேறு என்கிற திருமொழியில் இவ்வண்ணமே அருளிச்செய்தாள்.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

மான் ஏய்
நோக்கி
மடவாளை
மார்பில்
கொண்
டாய்

{ மாளை நிகர்த்த பார்
வையையுடையவளாகிய
பெரியபிராட்டியை;
திருமார்பிலே உடைய
ராய்

(அது காரணமாக)

மாதவா

{ மாதவனென்று திருநாமம்
பெற்றவராய்

கூனே சிதைய

{ (கூனியின்) கூன் ஒன்றே
நிமிருக்படி [மற்ற ஒரு
அவயவத்திற்கும் வாட்ட
முண்டாகாதபடி]

உண்டை

வில்
நிறத்தில்
தெறித்தாய்

{ கண்டுவிடலை நிமிர்க்கிற
ரீதியிலே [சிறிதும் சிரம
மின்றி]
நிமிர்த்தவனே!

கோவிந்தா
வான் ஆர்
சோதி

மணி
வண்ண
மதுகுதா

நீ
உன்

தேனே மலரும்
திரு பாதம்

வினையேன்

சேரும் ஆறு
அருளாய்

கோவித்தனே!

{ வானுடைக் இடமடையும்
படியான ஒளியை
யுடைய

{ தீமணிபோன்ற நிறமு
டையவனே!

{ மது வெகிந்து மலர்நீர்க்
கொன்றவனே!

நீ

உன்னுடைய

{ தேனோடுகடி மலர்நீர்
திருவடித் தாமரைகளை

பாடியான நான்

கிட்டுக்படியாக

திருபெயர்வெணும்.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

***—இப்பாட்டுக்கு இரண்டுவகையாக அவதாரிகை கூறுவர்; முதலிற் பண்ணின நைச்சியாநுஸந்தானம் தலைமடிந்து எம்பெருமான் விஷயத்திலே சிறிது ஆபிமுக்கியத்தைக் கீழ்ப் பாகுரத்திற்காட்டின ஆழ்வார் என்னை ஏவி அடிமை கொள்ளவேணுமென்று இப்பாட்டில் பிரார்த்திக்கின்றாரென்பது ஒரு அவதாரிகை. ஆழ்வார்க்கு இப்போதுண்டான ஆபி முக்கியம் நிலைத்திருக்கவேணுமென்றும் இவரைத் துடிக்கவிட்டே சேர்த்துக்கொள்ள வேணுமென்றுங் கருதிய எம்பெருமான் முகங்காட்டாதே மறைய நிற்க, அது தாளாமல் 'அருளாய்' என்று பிரார்த்திக்கிறாரென்பது மற்றொருவதாரிகை.

மான்பேடையினது நோக்குப்போன்ற நோக்கை யுடையவளான ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மியைத் திருமார்பிலே கொண்டு அதனால் மாதவனென்னுந் திருநாமமுடையோனே! கூனி கூன் நிமிர்த்த கோவிந்தனே!, பரமபதம் நிரம்பும்படியான தேஜஸையும் நீலமணிபோன்ற நிறத்தையு முடையவனே!, மதுகுதனே!, உன்னுடைய பரம போக்யமான திருவடிகளை நாயினேன் பெறும்படி அருள்புரியவேணு மென்கிறார்.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

சேதநர்கட்குப் புருஷகாரஞ் செய்வதையே தொழிலாகவுடைய பெரிய பிராட்டியார் திருமார்பிலே நித்ய ஸந்திதாநம் பண்ணியிருக்கும்போது அருளாமைக்குக் காரணமிடலை! என்பார்போன்று முதலடி யருளிச்செய்தார்.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

முதலடியிலுள்ள இரண்டு வினிகளில் ஏதேனும் ஒன்று போருமே; அர்த்த பேத மின்றியே இரண்டு வினிகள் ஏதுக்கு?—என்று சிவர நிலைக்கக்கூடும்; அந்த சங்கைக்குப் பரிஹாரமாக நம்பிள்ளை அருளிச்செய்வது:—'மாம்பழத்தோடு ஒரு ஸம்பந்தமின்றிக்கே யிருக்கச் செய்தே அப்பேரைத் தரிக்குமாபோலேயிறே இவனெய்யொழிய ஸ்ரீமானென்னும் பேரைத் தரிக்கிறவர்கள். அங்ஙனன்றிக்கே அவள் திருமார்பிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகையாலே மாதவனென்னுந் திருநாமத்தை யுடையவனே!' என்று,

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

உலகத்தில் மற்றும்பல தெய்வங்களும் 'ஸ்ரீமாந் ஸ்ரீமாந்' என்று சொல்லப்படுவ துண்டு; மாம்பழத்தோடு சிறிதும் ஸம்பந்தமில்லாத ஒரு ஜந்துவுக்கு மாம்பழவுண்ணி யென்று பேர் வழங்குவதுபோலவேயாகும் அது. எம்பெருமானொருவனுக்கே ஸ்ரீமானென்பது ஏற்கும் என்று விளக்குதற்கே 'மானேய் நோக்கி மடவாளை மார்பிற்கொண்டாய்' என்று முந்துற யோகார்த்தவிலாசம் பண்ணிப் பின்பு மாதவா என்றது.

இரண்டாமடியிற் குறித்த வரலாறு.—பலராமனுங் கண்ணபிரானும் வில் விழவுக்
கென்று கம்ஸனாலைழைக்கப்பட்டு மதுரைக்குச் செல்லுங்கால் ராஜவீதியில் சந்தனக்
கிண்ணத்தைக் சையிலேந்திவருகிற மங்கைப்பருவமுடைய ஒரு கூனியைக்கண்டு 'நங்காய்!
யாருக்கு நீ இந்தப் பூச்சுக்கொண்டுபோகிறாய்? என்று விலாஸத்தோடு கேட்டருள, அந்தக்
கூனி இவ்வாறு காதலுடையவன் போலக் கண்ணன் அருளிச்செய்தது கேட்டு அவனது
திருக்கண்களாலே மனமிழுக்கப்பட்டவளாய் 'அழகனே! தான் நாகவாக்கிரை யென்பவ
ளென்றும், கம்ஸனாலே சந்தனாதிப்பூச்சுக்கள் ஸித்தஞ்செய்யும் வேலையில் வைக்கப்பட்டவ
ளென்றும் நீ அறியாயோ? என்ன; கண்ணன்-எங்கள் திருமேனிக்கு ஏற்ற வெகு நேர்த்தி
யான இந்தப் பூச்சை எங்கட்குக் கொடுக்கவேணும்' என்று சொன்னவுடனே, அவள்
'அப்படியே திருவுள்ளம் பற்றுங்கள்' என்று சொல்லி மிக்க அன்போடு ஸமர்ப்பிக்க, அப்
பூச்சைத் திருமேனியிலணிந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் இவளிடத்து மிகவும் ப்ரஸந்நனாய், நடுவிரலும்
அதன் முன்விரலுங் கொண்ட நுனிக்கையினாலே அவளை மோசாய்க்கட்டையைப் பிடித்துத்
தன் திருவடிகளினால் அவள் கால்களை யழுக்கி இழுத்துத் தூக்கிக் கோணல்நிமிர்த்து அவளை
மகளிரிற் சிறந்த உருவானாக்கியருளின னென்பது க்ருஷ்ணாவதாரத்திற் கதை.

ஸ்ரீராமாவதாரத்திலும் *கூனே சிதைய உண்டைலில் நிறத்தில் தெறித்த கதை
ஒன்றுண்டு:—இராமன் சிறுவனாயிருந்த காலத்தில், ஒருநாள் கையில் சிறு வில்லும் மண்
னுண்டையுங்கொண்டு விளையாடி வருகையில் ஒருகால், விற்கொண்டு எய்த உண்டை
கைகேயியின் வேலைக்காரியான மந்தரையென்னுங் கூனியின் முதுகின் புறத்தே தெறிக்க,
அவள் தனது கூனுடைமையை இராமன் இங்ஙனம் பரிஹஸித்தனென்று தவறாகக் கருதி
மனம்வருந்தி, அவன்மேற் சினங்கொண்டு, ராஜபுத்திரனாகையாலே அப்பொழுது ஒன்றுஞ்
செய்யமாட்டாமற் சென்று, தனக்கு வாய்க்குந்தருணம் நோக்கிக் கறுக்கொண்டிருந்து,
பின்பு தசரதன் இராமபிரானுக்கு முடிசூட்ட நிச்சயித்ததை உணர்ந்தவளில் கோபதாபம்
மிக்கவளாகி அதற்கு எப்படியாவது தான் தடை செய்யவேண்டுமென்று நிச்சயித்து,
கைகேயிக்குக் கலகஞ்செய்து அவள் மனத்தை மாற்றி, அவளைக்கொண்டு இராம பட்டாபி
ஷேகத்தைத் தவிர்த்து அப்பெருமானை வனம் புகுவித்தனள்—என்று சொல்லுவதொரு
இதிஹாஸமுண்டு. இதனைக்கம்பரும் தமது இராமாயணத்தில் கிஷ்கிந்தா காண்டத்து
அரசியற்படலத்தில் "சிறியரென்றிகழ்ந்து நோவுசெய்வன செய்யல் மற்றிந், நெறியிகந்து
யானோர் தீமையிழைத்தலாலுணர்ச்சிநீண்டு, குறியதா மேனியாய் கூனியாற் குவவுத்
தோனாய்! வெறியனவெய்தி நொய்தின் வெந்துயர்க்கடலின் வீழ்ந்தேன்" என்ற செய்யுளிற்
குறிப்பித்துள்ளார். [இச்செய்யுள் இராமபிரான் வாலிவதமான புன்பு ஸுக்ரீவனுக்கு
முடிசூட்டி அவனுக்குச் சில ஹிந்தாபதேசங்கள் செய்யுமடைவிலே உள்ளது. 'எவர் விஷயத்
திலும் வலிமை நிலைகளில் எளியவரென்பதுபற்றி அலக்ஷியஞ்செய்து வருத்தந்தருஞ் செயல்
களைச் செய்யாதே; நான் இந்தச் சன்மார்க்கத்தின் வரம்பைக்கடந்து ஒருதிங்கு செய்ததனாலே
கூனியினிடம் கஷ்டங் களையடைந்து துன்பக்கடலில் விழுந்தேன்' என்பது மேற்குறித்த செய்
யுளின் கருத்து.]

"கூனே சிதைய" என்கிற இவ்விடத்திற்கு மேற்குறித்த ஸ்ரீராமக்ருஷ்ண வருத்தாந்
தங்களிரண்டையும் வியாக்கியானங்களில் முன்னோர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். கண்ண
பிரானுடைய சரித்திரமாகக் கொள்ளும்போது "உண்டைலில்நிறத்தில்" என்பதை ஒரு
சொல்வடிவமாகக் கொண்டு, சுண்டுவிடலை நிமிர்ப்பதுபோலே இலேசாகக் கூனி கூன்
நிமிர்த்தபடியைச் சொல்லிற்றுகிறது. [நிறத்தில் என்றது அவ்விதமாக என்றபடி.] "சுண்டு
விடலைத் தெறித்தாப்போலே அநாயாஸேந நிமிர்த்தாய்" என்பது இருபத்துநாலாயிரத்தில்
பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்தி.

இனி, ஸ்ரீராமபிரானுடைய சரித்திரபரமாகக் கொள்ளும்படித்தில், கூனே சிதைய - (மந்தரையின்) கூன் முன்னும் பின்னும் தள்ளுண்ணும்படியாக [நோவு அடையும்படியாக]. உண்டையில் - சுண்டுவிடக்கொண்டு, நிறத்தில்—மருமத்திலே, தெறித்தாய்—எய்தாய் என்று பொருள் காண்க. இங்ஙனே இராமபிரானுடைய சரிதையைக் கூறுவதாகில், கோவிந்தா! என்கிற விளி பொருந்தாதே; காகுத்தா! என்றன்றோ விளிக்கவேண்டும்—என்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும். இதற்கு இருவகையாக ஸமாதான முரைத்தனர் பூருவர்கள். கோவிந்தா! என்றது பசுக்களை மேய்ப்பவன் என்னும் பொருளில் இங்கு வந்ததன்று; வட மொழியில் பூமிக்கும் கோவென்று வாசகமுண்டாதலால், பூமிக்கு ரக்ஷகனாவனே! என்கிறது. இஃது இராமபிரானுக்கும் விளியாகலாம் என்பது முதல் ஸமாதானம்.

“அன்றிக்கே, தீம்பு சேருவது க்ருஷ்ணனுக்கே யாகையாலே

*போம்பழியெல்லாம் அமணன் தலையோடே என்னுமாபாலே

அவன் தலையிலே ஏறிட்டுச் சொல்லுதல்.” (நம்பிள்ளையீடு.)

என்பது இரண்டாவது ஸமாதானம். அதாவது—“கூனேசிதைய வுண்டையில் நிறத்தில் தெறித்தாய்” என்று இராமபிரானுடைய சரிதையைச் சொல்லிவிட்டு, குணக்கடலாகிய இராமபிரான் இப்படிப்பட்டவொரு தீம்பு செய்ததாகச் சொல்லுவதற்குத் திருவுள்ளமில்லாமல், “பல்லாயிரவரில்வூரிற் பிள்ளைகள் தீமைகள் செய்வார், எல்லாமுன்மேலன்றிப் போகாது” என்கிறபடியே ஊர்ப்பட்ட தீம்புகளையெல்லாம் தனக்கே கொள்ளப்பிறந்த கண்ணபிரான்மேலே இந்தத் தீம்பையும் ஏறிட்டு விடலாமென்று ஆழ்வார் திருவுள்ளம் பற்றிப்போலும் கோவிந்தா! என்று க்ருஷ்ண ஸம்போதனம் பண்ணிற்று என்றபடி.

மேலே உதாஹரித்த நம்பிள்ளையீட்டில் *போம்பழியெல்லாம் அமணன் தலையோடே என்ற ஸ்ரீஸூக்தியில் அடங்கிய வரலாறு வருமாறு:—ஒரு கள்ளன் ஒரு பிராமணனுடைய (அன்றைக்குத்தான் சுவர் வைக்கப்பெற்ற) புழைக்கடையிலே கன்னம் வைக்க, அது ஈரச் சுவராகையாலே இறுத்தியதனால் அந்தக்கள்ளன் மாண்டுபோக, அவ்வளவில் அவனது உறவினர் வந்து பிராமணனைப் பழிதரவேணுமென நிர்ப்பந்திக்க, இரண்டு திறத்தாரும் நியாயாதிபதி பக்கல் செல்ல, அவ்வரசன் அவிவேகியும் மூர்க்கனுமாகையாலே ‘பிராமண! நீ ஈரச்சுவர் வைக்கவே யன்றோ அவன் முடிந்தான், ஆகையாலே நீ பழிதரவேண்டியதே, என்ன, அவன் எனக்குத்தெரியாது; சுவர்வைத்த கூலியானைக் கேட்கவேணும்’ என்ன; அவனை யழைத்து அரசன் விசாரிக்க, அவனும் ‘தண்ணீர் விடுகிறவன் அதிகமாக விட்டிட்டான்; நான் என் செய்வேன்?’ என்ன; அவனை யழைத்துக் கேட்க, ‘குயவன் பெரிய பாணையைத் தந்தான், அதனால் நீர் அதிகமாயிற்று, நான் என் செய்வேன்?’ என்று அவன் கூற, அரசன் குயவனை யழைத்துக் கேட்க, அவனும் ‘என்னால் வந்ததன்று; நான் பாணையைச் சிறிதாகவே செய்ய நினைத்தேன்; அது செய்து கொண்டிருக்கும் போது ஒரு தாஸி போக்குவரத்தாயிருந்தாள்; அவளைப் பார்க்கிற பராக்கிலே பாணை பருத்து விட்டது. நானென் செய்வேன்?’ என்ன; பிறகு தாஸியை அழைத்து விசாரிக்க, ‘வண்ணான் என் சேலையை விரைவில் கெட்டுநீந்து தாராமையினாலே போகவரத் திரிந்தேன்’ என்று அவள் கூற, வண்ணானையழைத்துக் கேட்க, அவன் துறையில் கல்லிலே ஓர் அமணன் (திகம்பரச்சாமி) உட்கார்ந்திருந்தான். எவ்வளவு உரப்பியும் அவன் செல்லவில்லை; பிறகு அவனாகவே எழுந்து சென்ற பின்பு சேலையைத் தோய்த்துத் தர வேண்டியதாயிற்று; நான் என் செய்வேன்; அந்த அமணனே தாமதத்திற்குக் காரணம்’ என்று அவன் கூற, அந்த அமணனைத் தேடிப் பிடித்துக் கொண்டு வந்து ‘நீயன்றோ இத்தனையுஞ் செய்தாய்; நீயே பழி தர வேணும்’ என்று அரசன் கட்டளையிட, அவ்வமணன் மௌனச்சாமி யாகையாலே ஒன்றும் விடை கூறுதிருக்க, ‘உண்மையில் பழி தன்னிடத்திலுள்ளதனால் இவன் வாய் திறந்திலன்; இவனே குற்றவாளன்’ என்று அரசன்

அவன் தலையை அரியக் கட்டளையிட்டான் - என்பது அந்யாயதந்ய சரிதத்திலுள்ள ஒரு கதை. [அமணன் குற்றஞ் செய்யாதிருக்கவும் அவன் தலையில் ஏறினுப்போலே கண்ணபிரான் தீம்பு செய்யாதிருந்தாலும் பிறருடைய தீம்பும் அவன் தலையில் ஏறுமென்று விநோதமாகக் காட்டினபடி.]

மதுகுதா - மதுவென்னும் அசுரனை யொழித்தாப்போலே, நைச்சியாநு ஸந்தானம் பண்ணி அகலுகையாகிற என் லீரோதியைப் போக்கினாய் என்ற குறிப்பு

வினையேன் உன் திருப்பாதம் சேருமாறு அருளாய் - கலத்திலிட்ட சோற்றை விலக்கு வாரைப்போலே முதலில் நீ வந்து கிட்டும்போது அகன்றொழியும்படியான பாபத்தைப் பண்ணின நான் திருவடிசேர்ந்து வாழுமாறு அருள்புரியவேணும்.

வினையேன்வினைதீர்மருந்தானாய் விண்ணோர்தலைவாகேசவா!*

மனைசேராயர்குலமுதலே மாமாயனேமாதவா!*

சினையேய்தழையமராமரங்க ளேழுமெய்தாய்சிரீதரா*

இனையாமினையபெயரினாய் என்றுவைவனபு-யேனே*

(6)

வினையேன்	பாபியானஎன்னுடைய	மாமாயனே	மிருந்த ஆச்சரிய குண
வினைதீர்	{ பாபத்தை ஒழிப்பதற்		சேஷ்டிதங்களை யுடை
மருந்து ஆனாய்	{ குரிய ஓளசுதமாயிருப்		யவனே!
	பவனே!	மாதவா	மாதவனே!
விண்ணோர்	{ நித்யஸூரிநாதனே	சினே ஏய்	{ கிளைகளோடு சேர்ந்து
தலைவா	{ கேசவனே	தழைய மரா	தழைகள் பொருந்திய
கேசவா		மரங்கள்	ஆச்சாமரங்களேழையும்
மனை சேர்	{ குடிசைகளில் பொருந்திய	ஏழும்	{ (ஸ்ரீராமாவதாரத்தில்)
ஆயர் குலம்	{ இடையருடைய குலத்	எய்தாய்	{ (ஓர் அம்பினால்) துளை
முதலே	{ திற்கு முதல்வனானவனே!	என்று	{ படுத்தினவனே!
சிரீதரா	ஸ்ரீதரனே!	அடியேன்	என்று சொல்லி
இனையாய்	{ இப்படிப்பட்ட விவரப்படுத்த	நைவன்	{ நான் அறியா நின்றேன்.
இனைய	{ யுடையவனே!		
பெயரினாய்	{ இப்படிப்பட்ட திருநாமங்ளை		
	யுடையவனே!		

*** - இப்பாசுரமும் கீழ்ப்பாசுரத்தோடு ஒக்கும். கீழ்ப்பாட்டிலுள்ள 'நீயருளாய்' உந்தேனேமலருந் திருப்பாதஞ் சேருமாறு வினையேனே' என்பதை இப்பாட்டோடும் கூட்டி யுரைத்தருளினர் திருக்குருகைப் பிரான்பிள்ளான். ஆதலால் கீழ்ப்பாட்டின் அவதாரிலையே இதற்குமாகும். நைச்சியாநுஸந்தானம்பண்ணி அகன்றது தவிரந்து அணுகி அபேக்ஷித்த போதே எம்பெருமான் முகங்காட்டாமையாலே அவனுடைய குண சேஷ்டிதங்கள் நினைவுக்கு வந்து நலிய, திருவுள்ளமுடைந்து பேசுகிறார் என்னவுமாம்.

என்னிடத்துள்ள நீசத்தன்மையைநோக்கி அகன்றுபோக நினைத்த என் வினையை ஸௌசீல்யகுண ப்ரகாசநத்தாலே போக்கி என்னை அபிமுகனாக்கிக் கொண்டவனே! என்ற கருத்துப்பட வினையேன் வினைதீர்மருந்தானாய் என்கிறார். நைச்சியம் பாவித்து அகலாதே நித்யாநுபவம்ப ண்ணிக் கொண்டிருக்கிறா நித்ய முக்தர்களின் திரளிலிலிருந்து, என்னை சில குணத்தாலே அகப்படுத்திக்கொள்ள இங்கு வந்தவனே! என்கிறார் விண்ணோர்தலைவா! என்பதனால்.

கேசவா - இத் திருநாமத்திற்கு மூவகைப் பொருள்களுண்டு. * க இதி ப்ரஹ்மணோ நாம ஈசோஹம் ஸர்வ தேஹிநாம், ஆவாம் தவாங்கே ஸம்பூதௌ தஸ்மாத் கேசவா

நாமவாந். *என்று ஹரிவம்சத்திலுள்ள நிருக்தியின்படியே பிரமனுக்கும் சிவனுக்கும் நிர்லாஹகன் என்பது ஒரு பொருள். (க்ருஷ்ணாவதாரத்தில்) குதிரை வடிவுகொண்டு கம்ஸப்ரேரணையால் நலியவந்த கேசி யென்னும் அஸ்ரணை வதஞ் செய்தவன் என்பது மற்றொரு பொருள். சிறந்த மயிர்முடியை யுடையவன் என்பது மற்றொரு பொருள்.

மனைசேராயர் குலமுதலே! மாமாயனே = இடைக்குலத்திலே வந்து பிறந்து. அவர்கள் தங்களுடையதாக அபிமானித்த பொருளையே [வெண்ணெய் முதலியவற்றையே] தாரகமாகக் கொண்டு, அதுதன்னைத் திருடி அமுது செய்ய வேண்டும்படியாய், அந்தக் களவையும் ஜரிப்பித்துக்கொள்ளமாட்டாதே வாயது கையதாக அகப்பட்டுக் கட்டுண்டு அடியுண்டு நிற்கும் நிலையை விவக்ஷித்து இந்த இரண்டு விளிகள் இடப்பட்டன. 'மனைசேர்' என்ற அடைமொழி ஆயர் குலத்துக்குமாகலாம், ஆயர்குல முதல்வனுக்குமாகலாம்; முதற் பக்ஷத்தில், மனையோடு மனைசேர்ந்து எண்ணிறந்துள்ள ஆயர் குலத்திலே முதற்கிழங்காக வந்தவனே! என்றபடி. இரண்டாவது பக்ஷத்திலே, விண்ணோர் மனையைவிட்டு ஆயர்மனையிலே வந்து சேர்ந்தவனான ஆயர்குலமுதலே! என்றவாறு.

சினையேய்தழைய மராமரங்களேழுமெய்த வரலாறு:—ஸுக்ரீவன் இராமனால் அபயப்ரதானஞ் செய்யப்பெற்ற பின்பும் மனந் தெளியாமல் வாலியின் பேராற்றலைப் பற்றிப் பலவாறு சொல்லி வாலி மராமரங்களைத் துளைத்ததையும், துந்துபியின் உடலெலும்பை ஒரு யோஜனை தூரந் தூக்கியெறிந்ததையுங் குறித்துப்பாராட்டிக் கூறி, இவ்வாறு பேராற்றலமைந்தவனை வெல்வது கூடுமோ? என்று சொல்ல, அது கேட்ட லக்ஷ்மணன் 'உனக்கு நம்பிக் கை இல்லையாயின் இப்போது என்ன செய்ய வேண்டுவது?, என்ன; ஸுக்ரீவன், 'இராம பிரான் நீறுபூத்த நெருப்புப்போலத் தோன்றினும் வாலியின் வல்லமையை நினைக்கும் போது சங்கையுண்டாகின்றது; ஏழு மராமரங்களைத் துளைத்து இந்தத் துந்துபியின் எலும்பையும் இருநூறு விரற் கடைதூரம் தூக்கி யெறிந்தால் எனக்கு நம்புதலுண்டாகும்' என்று சொல்ல; ஸுக்ரீவனுக்கு நம்புதலுண்டாகுமாறு அவனது வார்த்தைக்கு இயைந்து இராம பிரான் துந்துபியின் உடலெலும்புக் குவியலைத் தனது காற்கட்டை விரலினால் இலேசாய்த் தூக்கிப் பத்து யோஜனை தூரத்துக்கு அப்பால் எறிய, அதனைக்கண்ட ஸுக்ரீவன் 'முன்பு உலராதிருக்கையில் வாலி இதனைத் தூக்கியெறிந்தான்; இப்போது உலர்ந்துவிட்ட இதனைத் தூக்கியெறிதல் ஒரு சிறப்பன்று' என்கூற. பின்பு இராமபிரான் ஒரு பாணத்தை ஏழு மரங்களின்மேல் ஏவ, அது அம்மரங்களைத் துளைத்ததோடு ஏழுலகங்களையும் துளைத்துச் சென்று மீண்டும் அம்பருத்துணியை அடைந்தது என்பதாம்.

இங்கு, மராமரங்களுக்குச் சினையேய்தழைய என்று அடைமொழி கொடுத்தது இராம பிரானுடைய வல்லமையின் கனத்தைக்காட்டும். கிளைகளோடு கிளைகள் நெருங்கித் தழைத்து நினைத்தபடி இலக்குக் குறிக்க வெண்ணுதபடி நின்ற மராமரங்களையும் அவல்லையாகத் துளைப்படுத்தின னென்க. 'நம்மை ரக்ஷிப்பனோ மாட்டானோ' என்று அடியார்க்குச் சங்கை பிறந்தால், அந்த சங்கையைப்போக்கி! அரியன செய்தும் அடியாரைக் காத்தருள்பவன் என்ற மஹாகுணம் இந்தச் சரிதையினால் விளங்கும்.

சிரீதரா! என்றது மராமரங்களேழையும் எய்து நின்றபோது உண்டான வீரமூயின் ஸம்சுலேஷத்தைச் சொன்னபடி.

இனையாய் = இன்னமும் இப்படிப்பட்ட பலவகையான சேஷ்டிதங்களை யுடையவனே! என்றபடி. இனைய பெயரினாய் = அந்த சேஷ்டிதங்களைத் தெரிவிக்கின்ற திருநாமங்கள் இங்ஙனம் மற்றும் பலவும் வாய்த்தவனே என்றபடி. [என்று வைவன் அடியேனே] அருளாய், இரங்காய் என்றாப்போலே சில வினைமுற்றுக்களைக் கூட்டிப் பேசவும் மாட்டாதே திருநாமங்

களைச் சொன்னமாத் திரத்திலேயே நைந்து போகின்றேனடியேன். இப்படிப்பட்ட என்னை இன்னமும் சிகழியாதே கடுக உன்தேனேமலருந்திருப்பாதஞ் சேருமாறு அருளாய்.

அடியேன் சிறியஞானத்தன் அறிதலார்க்குமரியானை*

கடிசேர்தண்ணந்துழாய்க் கண்ணிபுனைந்தான் தன்னைக் கண்ணனை*

செடியாராக்கையடியாரைச் சேர்தல்தீர்க்கும் திருமலை*

அடியேன்காண்பானலற்று வன் இதனில் மிக்கோரயர்வுண்டே?

சிறிய ஞானத் தன்	{ அற்ப ஞானத்தையுடைய வானுடைய நான்	செடி ஆர் ஆக் கை சேர்தல் தீர்க்கும்	{ ஸம்ஸாரமாகிற பெருங் காடு நிறைந்த சரீரஸம் பந்தத்தைத் தவிர்த்துத்தகு கின்றவனுமான
அடியேன்			
ஆர்க்கும் அறி தல் அரி யானை	{ எப்படிப்பட்ட ஞானிகளுக்கும் அறிவக்கூடாதவனாய்	திரு மலை	லக்ஷ்மீநாதனை நான்
கடி சேர் தண் அம் துழாய் கண்ணி புனைந் தான் தன்னை	{ பரிமளம் பொருந்திய குளிர்ந்த அழகிய துழாய் மாலையைத் தவனாய்	அடியேன்	காணும் பொருட்டு
		காண்பான்	கூவுகின்றேனே!
		அலற்று வன்	இதனிலும் மேற்பட்டு
		இதனில் மிக்கு	ஒர் அயர்வு உண்டே
கண்ணனை	{ கருஷ்ணனென்ற திருநாம முடையவனாய்		{ ஒரு அவிவேகமுண்டோ?
அடியாரை	அடியார்களுக்கு		

***—கீழ்ப்பாட்டில் 'நைவன்' என்ற ஆழ்வாரை நோக்கின எம்பெருமான் 'இனி நாம் இவர்க்கு முகங் காட்டாதிருந்தால் இவர் முடிந்துவிடக்கூடும்' என்றெண்ணி இவர்க்கு முகங் காட்டுவதாகத் திருவுள்ளம்பற்ற, அஃதறிந்த ஆழ்வார் பின்னையும் அவனது பெருமையையும் தமது சிறுமையையும் சிந்தித்துப் பின்வாங்குதலைத் தெரிவிக்கும் இந்தப் பாசரம்.

நானோ மிகவும் அற்பமான ஞானம் படைத்தவன்; எம்பெருமானோ எப்படிப்பட்ட ஸர்வஜ்ஞர்களுடைய அறிவுக்கும் எட்டாதவன்; போக்யதையைப் பார்த்தாலோ *தோளிணைமேலும் நன்மார்பின்மேலும் சுடர்முடிமேலும் தாளிணைமேலும் புனைந்த தண்ணந்துழாயுடையான்; அறிதலார்க்கு மரியானாயிருந்து வைத்து இடையார்க்கும் இடைச்சி கட்டும் தன்னை எளியனாக்கி வைத்தவன்; தன்னையே உபாயமாகப்பற்றி ஜராமரணமோக்ஷாய மாமாச்சரித்ய யதந்தியே" என்கிறபடியே சரீரஸம்பந்தத்தை அறுத்துக் கொள்ள நினைக்கும் கைவல்ய காமுகர்களுக்கு அதனைத் தவிர்த்துக் கொடுக்கும் ஸ்ரீமான். இப்படிப்பட்ட விலக்ஷணஞான அவனைக் காணவேணுமென்று நீசரிற் கடை கெட்ட நாயேன் அலற்று கின்றேனே; இதைக்காட்டிலும் மூடத்தனம் வேறுண்டோ? என்கிறார்.

இப்படி ஆழ்வார் எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்யத் தாம் தகுதியற்றவர் என்பதை வெளியிட்டுக்கொண்டே தொடக்கத்தில் அடியேன் என்கிறாரே, இது பொருந்துமோ? என்றொரு சங்கை; இதற்கு சமாதானம்:—அடியேனென்கிற வார்த்தை மநஸ்கரித்துச் சொன்ன தன்று; தமக்கு அடிமையுள்ளதாக வெரு அநாதி வாஸநை யிருக்கையாலே அது சொல்லு விக் கிற வார்த்தை; உலகத்திலும் ஆசார்ய சிஷ்யர்களுக்கும் ஒரு விவாத முண்டாகி சிஷ்யன் ஆசார்யனைக்கடிந்து சொல்லச் செய்தேயும் அவன் வாக்கில் அடியேனென்கிற சொல் பரவச மாக அடிக்கடி வருவதைப் பார்க்கலாம்; "தேவரீர் இப்படிச் செய்தால் அடியேனுக்கு ப்ரமாத கோர்பம் வரும்" என்கிறான். 'கோபம்வரும்' என்கிற வார்த்தைக்கும் 'அடியேன்' என்கிற வார்த்தைக்கும் எவ்வளவு தூரமுண்டு? சிறிதேனும் பொருத்தமுண்டோ? இல்லையா யிருக்கவும் சொற்பழக்கத்தினாலன்றோ அடியேன் என்று அந்த விவாத ஸ்மயங்களிலும் வாக்கில் வந்துவிடுகிறது; அது போலவே இங்கும் ஆழ்வார்

அடிமைக்கு இரூயக்கச் செய்தேயும் வாஸநா பலத்தாலே அடியேனென்று மெய் மறந்து சொல்லிவிட்டார் என்பது ஒரு ஸமாதானம். அன்றியே, இப்போது அடியேனென்றது அடிமைத் தொழில் செய்யத் தமக்கு அர்ஹதையுண்டென்று இசைந்து சொல்லுகிற வார்த்தையன்று; ஜீவாத்மாவுக்கு ஞானம் ஆனந்தம் என்கிற குணங்கள் இருப்பதுபோல சேஷத்வமென்கிற ஒரு குணமிருப்பதாக ஸ்வரூபத்தை ஆழ்வார் அறிந்தவராதலால் அஃம் என்று சொல்லுகிற ஸ்தானத்திலே அடியேனென்கிருரத்தனை என்பது மற்றொரு ஸமாதானம்.

செடியாரக்கையடியாரைச் சேர்தல் தீர்க்குந் திருமாவை என்கிற மூன்றாமடியிலும் ஆழ்ந்த கருத்தை யுட்கொண்டது; [செடியாராக்கை சேர்தல் தீர்க்கும்] பிறப்பதும் இறப்பதுமாகிற ஸம்ஸார பந்தத்திற்கு மூலமான சரீர ஸம்பந்தத்தைப் போக்கித் தருமவன் என்று பதப் பொருள். இங்ஙனே, சரீர ஸம்பந்தம் மறுபடியும் என்றைக்குமுண்டாகாதபடி பகவான் அருள்புரிவது கைவல்ய மோக்ஷத்தை விரும்புகின்றவர்களுக்குமுண்டு, பரமபதத்தை விரும்புகின்றவர்களுக்கு முண்டு, வாசி என்னவென்னில்; சரீர ஸம்பந்தத்தைப் போக்கிக்கொடுப்பதுடன் தன்னடிக்கீழ்ச் சேர்த்துக் கொள்வதாகிற சிறந்த புருஷார்த்தத்தையுங் கொடுப்பதுண்டு மோக்ஷார்த்திகளுக்கு. கைவல்யார்த்திகளுக்கோ வென்னில் அது கிடையாது. இவ்விடத்தில் செடியாராக்கை யடியாரைச் சேர்தல் தீர்க்குமென்றது மேற்சொன்ன இருவகைப் பட்ட அதிகாரிகட்கும் ஒக்குமாயினும் இங்குக் கைவல்யார்த்திகளையே விவக்ஷித்துச் சொல்வதாகக் கொள்வதே பிரகரணத்திற்கு நன்கு பொருந்தும். ஆரூயிரப்படியில்—“இவனைக் காணவேணுமென்று ஆசைப்படாதே இவன் பக்கலிலே கைவல்யாதி ப்ரயோஜனங்களைக் கொண்டு அகன்று போய்மலர்கள் என்ன பாக்யம் பண்ணினாரோ? நானும் அங்ஙனையாகப் பெற்றிலேனே! என்று நோகிரார்” என்று பிள்ளான் பணித்தது பரமபோக்யம். கைவல்ய மோக்ஷத்தையும் அதனை விரும்புகின்ற அதிகாரிகளையும் ஆழ்வார் பல விடங்களிலும் திந்திப் பலரே யானாலும் இங்கு ஒருவாறு புகழ்ந்து கூறுகின்றாரென்பது உட்கருத்து. எம்பெருமானைக் கிட்டி அவனுக்கு ஒரு அவத்யத்தை விளைக்கப்புகாமல் தங்களளவிலே தாங்கள் நிற்கிரார் களன்றோ அந்தக் கைவல்யார்த்திகள்; இது மிகவும் பாங்கு என்பது இங்கு ஆழ்வார் திருவுள்ளம். இங்கு பரம போக்யமான நம்பிள்ளையிடு காண்மின்:—

“ஜராமரணமோக்ஷாய மாமாச்சரித்ய யதந்தி யே என்று அவனையே உபாயமாகப் பற்றித் தூறுமண்டின சரீரத்தை யறுத்துக் கொள்ளுமடியாருண்டு—கேவலர். அவர்களுக்கு அதைத் தவிர்த்துக்கொடுக்கும் ஸ்ரீமானே. அவர்கள் பின்னை அடியாரோவென்னில்; ‘அடியாராவார் அவர்களே’ என்றிருக்கிரார். † என்றியவென்னில், சேஷிக்கு அதிசயத்தை விளைக்குமவர்களிறே சேஷபூதராகிரார். என்னைப்போலே கிட்டி அவனுக்கு அவத்யத்தை விளைக்கப்பாராதே ஸம்ஸார ஸம்பந்தத்தை அறுத்துக் கடக்கநிற்கிறவர்களிறே.”

அடிமைத்தொழிலை விரும்பாதவர்களான கைவல்யார்த்திகளை இங்கு அடியாரென்ன லாமோ? என்கிற சங்கைக்கும் பரிஹாரம் மேலே காட்டிய நம்பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்தியி லுள்ளதுகாண்க. உண்மையாக அவர்கள் தாம் அடியவர் என்பது ஆழ்வார் திருவுள்ளம். தம்மைப் போலே அவர்கள் எம்பெருமானைக்கிட்டி அவத்யத்தை விளைக்கப் புகாமை யாலென்க.

மூன்றாமடியில் கைவல்யார்த்திகளைப் புகழ்ந்து கூறுதல் சொல் தொடையில் சிறிதுமில்லை யாயினும், சொற்செறிவில் அது நன்கு தொனிக்கும். இது பரிகராலங்கரா மரியாதை.

கைவல்யார்த்திகளை சிறந்தவர்களென்று அவர்களைக் கொண்டாட வேண்டும்படியாக உமக்கு இப்போது என்ன இழிவு வந்துவிட்டதென்ன; அடியேன் ஸான்பானலற்றுடன்

என்கிறார். எம்பெருமானே ஸேவிக்கத் தகாத நீசனாகிய நான் அவனை ஸேவிக்க வேணும் ஸேவிக்கவேணுமென்று அலற்றுகின்றேனல்லவா; இது அவனுக்கு அவத்யமன்றோ? இப்படி அந்தக் கைவல்யார்த்திகள் அலற்றுகின்றார்களில்லையன்றோ என்றபடி.

இதனின்மிக்கு ஓயர்வுண்டே? = கீழுள்ள காலங்களில் *மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து நித்ய ஸம்ஸாரியாய்த் தொலைந்தேனே, அந்த நிலைமையிலிருந்த அவிவேகமே நன்று போலும்; அப்போது நான் எம்பெருமானைக்கிட்டி அவனுக்கு நிறக்கேடு உண்டாக்கப் பார்த்திலேனே. *மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்ற இப்போதன்றோ அவனுக்கு நான் அவத்யம் விளைப்பது; இதிற்காட்டில் அவிவேகமுண்டோ? என்கிறார். நைச்சியாநுஸந்தானத்திற்கு இப்பாகுரந்தான் எல்லை நிலம். இதற்கு மேற்பட நைச்சியம் அநுஸந்திக்க வழியில்லையென்க.7

உண்டாயுலகேழ்முன்னமே உமிழ்ந்துமாயையால்புக்கு*

உண்டாய்வெண்ணெய்சிறுமனிசர் உவலையாக்கைகரினெய்யதி*

மன்தான்சோர்ந்ததுண்டேனும் மனிசர்க்காகும்பீர்*சிறிதும்

அண்டாவண்ணம்மன்கரைய நெய்யுண்மருந்தோ! மாயோனே!*

(8)

மாயோனே { ஆச்சரிய குணசேஷிதக
களை யுடையவனே!
உலகு ஏழ் { ஏழலகங்களையும்
முன்னமே { முற்காலத்திலே திருவயிற்
உண்டாய் { றிலே வைத்தாய்:
உமிழ்ந்து { அவற்றை வெளிப்படுத்தி
சிறுமனிசர் { அற்பமனிதருடைய
உவலை { அருவருப்பான
யாக்கை நிலை { உடம்பினது நிலைமையான
எய்தி { அடைந்து
மாயையால் { மாயையினால் இவ்வுலகில்
புக்கு { வந்து சேர்ந்து
வெண்ணெய் { வெண்ணெயை

உண்டாய் { அமுது செய்தாய்
மன்தான் { (திருவயிற்றிலே) மணகட்
சோர்ந்தது { டிகள் மிச்சப்பட்டிருந்
உண்டேனும் { தாலும்
மனிதர்க்கு { மனிதர்க்கு
ஆகும் { உண்டாகக்கூடியதான
பீர் { வெள்ளைமாந்தம்
சிறிதும் { அற்பமும்
அண்டாவண் { சேராதிருக்கும்படி
ணம் {
மன்கரைய { அந்த மணகட்டிகள் கரை
நெய் ஊண் { வதற்கு
மருந்தோ { நெய் அமுதுசெய்தது
மருந்தோ (அல்ல)

* * * — இப்பாட்டின் ஸந்திவேசத்தை ஊன்றி நோக்குமிடத்து எம்பெருமானுக்கும் ஆழ்வார்க்கும் விநோதமான வொரு ஸம்வாதம் நிகழ்ந்தமை நன்கு புலப்படும்.

கீழ்ப்பாட்டில் எல்லைகடந்த நைச்சியாநுஸந்தானம் பண்ணிப் பின்வாங்கின ஆழ்வாரை எம்பெருமான் நல்லதோருபாயத்தினால் தன்னோடு பொருந்தவிட்டுக் கொள்ள வேணுமென்று பார்த்து அவரோடே பேசத் தொடங்கினான்; 'வாரீர் ஆழ்வீர்! என்னுடைய செயல்களெல்லாம் உமக்குத் நன்றாய்த் தெரியுமன்றோ? என்றான். அவற்றை எம்பெருமான் வாய்கொண்டே கேட்கவேணு மென்னும்' விருப்பமுடைய ஆழ்வார் 'உன்னுடைய செயல் எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது' என்றார்.

எம்பெருமாள் :—இப்படி நீர் சொல்வது மெய்தானா? இப்படியும் பொய் சொல்ல லாமா? இப்போது கேட்கிறேன் சொல்லும்; நான் ஒரு காலத்திலே உலகங்களெல்லா வற்றையுமெடுத்து வயிற்றினுள்ளே அடக்கிவைத்துப் பிறகு வெளிப்படுத்தினேனென்பதும் திருவாய்ப்பாடியிலேபுக்கு வெண்ணெய் விழுங்கினேனென்பதும் உமது காதில் விழுந்த தில்லையா? உண்மையாகச் சொல்லும்.

ஆழ்வார் :—ஆம்; கேட்டிருப்பதுண்டு; "நளிர்மதிச் சடையனும் நான்முகக் கடவுளும், தளிரொளி யிமையவர் தலைவனு முதலா, யாவகையுலகமும் யாவரு மகப்பட, நில நீர் தீ

கால் சுடரிருவிகம்பும், மலர் சுடர் பிறவுஞ் சிறிதுடன் மயங்க, ஒரு பொருள் புறப்பாடின்றி முழுவதுமகப்படக் கரந்து, ஓராலிசைச் சேர்ந்த எம்பெருமாமாயணையல்லது, ஒரு மாதெய்வம்மற்றுடையமோ யாமே" என்றும், "மத்துறுகடை வெண்ணெய்களவினில் உரவிடையாப்புண்டு" என்றும் அடியேனே சொல்லியிருக்கிறேனே.

எம்பெருமான் :— ஆழ்வீர்! இவ்விரண்டு காரியமும் நான் எதற்காகச் செய்தேன் தெரியுமா? உலகங்களை உண்டுமிழ்ந்து வெண்ணெயுண்டது எதற்காக? ஆராய்ந்து சொல்லும் பார்ப்போம்.

ஆழ்வார் : உன்னுடைய கார்யங்களுக்கெல்லாம் காரண மறிவாரார்? ஏதோ உன் திருவுள்ளத்தில் தோன்றின காரியங்களையெல்லாம் நீ செய்து கொண்டிருக்கிறாய்; எனக் கொண்டும் காரணம் தெரியாது.

எம்பெருமான் :— உமக்குத் தெரியாதாகில் நான் சொல்லக் கேட்கலாமன்றோ சொல்லுகிறேன், கேளும். பிரளயங் கொள்ளாதபடி உலகங்களை வெளிப்படுத்தினேன்; உள்ளடக்கியிருந்த வுலகங்களில் வெளிப்படாமல் உள்ளேயே மிச்சமாய் நின்றுவிட்டது ஏதேனுமிருந்தாலு மிருக்கக் கூடும்; அந்த மண்ணும் கரைந்து வெளிவந்து விட்டமென்றே திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணெயும் நெய்யுமுண்டேன் காணும்.

ஆழ்வார் :—இது யாரை மயக்குகிற வார்த்தை? உலகமுண்டுமிழ்ந்தது எப்போதோ போயிற்று; வெண்ணெயுண்டது மற்றெப்போதோ ஆயிற்று. அதற்குமிதற்கும் என்ன ஸம்பந்தம்? 'திண்ணைக்குத் தேள் கொட்டத் தீர்த்த மிடாவுக்கு நெறிகட்டிற்று' என்னுமா போலே நல்ல கார்ய காரண பாவஞ் சொல்லுகிறாய் பிரானே!

எம்பெருமான் :— 'நான் வெண்ணெயுண்டதற்கு என்ன காரணமிருக்கும், நீர் சொல்லும்' என்றால் எனக்குத் தெரியாதென்கிறீர்; உள்ள காரணத்தை நானே சொன்னாலும் இது அஸம்பாவிதமென்கிறீர். நான் சொல்லுகின்ற காரணம் தவறாக இருந்தால் நீர்தாம் ஆலோசித்து ஒரு காரணம் சொல்லும்.

ஆழ்வார் :—ஆச்ரிதர்களின் ஸம்பந்தம்பெற்ற வஸ்துவே உனக்குத் தாரகமாதலால் வெண்ணெயுண்டாயத்தனை; இதுதான் காரணம்; வேறு காரணம் பரிஹாஸ்யம்.

எம்பெருமான் :—ஆழ்வீர்! ஆச்ரிதர்களின் வஸ்துவே நமக்குத் தாரகமென்பதை நீர் நன்கு அறிந்திருக்கிறீரன்றோ? உம்முடைய உடலும் எனக்கு அந்த வெண்ணெய் போன்றதே காணும்; இதுவே எனக்கு தாரகங்காணும்; ஆன பின்பு நீர் உம்மைக்கொண்டு அகல்வீராகில் திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணெயுண் வலக்கினூர்புக்க லோகம் புகுவீர்த்தனை; இனி நம்மை அணுகப்பாரும்.

இங்ஙனம் எம்பெருமான் சோதிவாய் திறந்து சொல்லிவிட்ட பின்பு, மேலே ஒன்றும் வாய்திறக்க வழியில்லாத ஆழ்வார் எம்பெருமானது கருத்தைத் தாம் அறிந்தமை தோற்ற வும் மேலே காட்டின ஸம்வாதம் வெளிப்படவும் பாங்காக இப்பாகுரமருளிச் செய்கிற அழகு பாரீர். இவ்வளவு ஆழ்ந்த கருத்தை அழகாகக் கண்டுபிடித்து ஸீயாக்கியானங்கள் அமைத் தருளின பூருவாசாரியர்களின் மதிக்கு மனை வெண்ணெல்லாங்கூடியும் வலைபோருமோ?

உன்டாயுலகேழ் முன்னமே = முடிவில் மஹா ப்ரளயப் பெருங்கடல் வெள்ளத்தில் உலகங்களெல்லாம் அழியப்புக, திருமால் அவறறையெல்லாம் தனது விசித்திர சக்தி

விசேஷத்தாலே சிறிய திருவயிற்றிலே விசாலமாக இருத்தி ஆதிசேஷாம்சமான சிறியதோர் ஆலந்தளிரிலே யோகநித்திரை புரிவதாகவும், அவ்வுலகங்களைப் பிரளயம் நீங்கினபின் வெளிப் படுத்துவதாகவும் நூற்கொள்கை. இங்கு 'முன்னமே' என்றதனால் வெண்ணெய் யுண்டதற்கு எம்பெருமான் இயம்பின காரணம் அஸம்பாவிதமென்று ஆழ்வார் மறுத்தமை காட்டப் பட்டது. 'நெய்யுண் மருந்தோ?' என்றதனால், 'வெண்ணெய்நெய் முதலானவற்றை யுண்டது மண் கரைவதற்கு மருந்தாக' என்று எம்பெருமான் கூறினனென்பது விளக்கம்.

வெண்ணெய் திருடி அமுதுசெய்ய விரும்பி அதற்காக இக்ஷ்வாகுவம்சத்திலே கூத்தரிய குமாரனாய்ப் பிறந்தால் அது கட்டாதேயென்று கூடாத்தரான மனிசருடைய ஹேயமான சரீரத்தின் நிலையை அப்ராக்குததிவ்யஸம்ஸ்தாநத்துக்கு உளடாக்கிக்கொண்டு வந்தாய் என்பது இரண்டாமடியின் கருத்து.

மன்தான் சோர்ந்ததுண்டேனும் - பிரளயத்தில் உள்ளடக்கிவைத்த உலகங்களைப் பிறகு வெளிப்படுத்தியபோது உள்ளே சில மண்கள் நின்றிருக்கலாம்; ஆனால் அந்த மண் கரைவதற் காக நெய்யும் வெண்ணெய் முண்டேனென்று நீ சொல்வது பொருந்தாது என்கிறார்.

"மனிசர்க்கு ஆகும் பீர் சிறிது மண்டாவண்ணம்" என்பதற்கு இரண்டு வகையாகப் பொருள் கூறுவர். இந்த வாக்கியத்தை 'மண்கரைய' என்பதனோடு அந்வயித்துப் பொருள் கொள்வது ஒரு பக்ஷம்; 'நெய்யுண்' என்பதனோடு அந்வயித்துப் பொருள் கொள்வது மற்றொரு பக்ஷம். முந்தின பக்ஷத்தில், பீர் என்று நிற வேறுபாட்டுக்குப் பெயர். (வைர்ணிய மெனப்படும்). வயிற்றினுள்ளே மண் தங்கினால் மனிசர்கட்கு நிற வேறுபாடு உண்டாவது இயல்புதானே; இப்படிப்பட்ட நிற வேறுபாடு உண்டாகாமல் மண் கரைவதற்காக என்ற படி.

மற்றொரு பக்ஷத்தில், சிறிதும் என்பதற்கும் பீர் என்பதற்கும் அர்த்தம் ஒன்றே. மனிசர்க்கு ஆகும்படியாக மிகச் சிறிதளவுகூட நெய் மிச்சப்படாதபடி அமுது செய்வதோ மருந்து? என்றவாறு.

'மருந்தோ' என்ற ஓகாரம் அன்று என்ற பொருளைத்தரும். மாயோனே, என்றது ஆச்ரிதரின் ஸம்பந்தம்பெற்ற பொருளாலன்றி வேறொன்றால் தரிப்புருதபடியான வ்யாமோ ஹத்தாலே வெண்ணெய் நெய்யு முண்டாய் என்ற குறிப்பு. அப்படிப்பட்ட வ்யாமோஹத் தினால் தான் உம்மையும் விரும்புகின்றேனென்று எம்பெருமானுரைத்தது உள்ளுறை. (8)

மாயோம்தீயலலவலைப் பெருமாவஞ்சப்பேய்வீய*

தூயகுழவியாய்விடப்பாலமுதா அமுதுசெய்திட்ட

மாயன்* வாறோர்தனித்தலைவன் மறராள்மைந்தன் எவ்வுயிர்க்கும்

தாயோன்* தம்மானென்னம்மான் அம்மாமுர்த்தியைச்சார்ந்தே*

(9)

தீப	{ கொடிய நினைவை யுடைய வளாய்	விடம் பால் அமுது ஆ	{ (அந்தப் பூதனையின்) விஷங்கலந்த பால் அவி ருதமாய்ப்படி
அலவலை	{ பஹுஜல்பிதங்களை யுடைய வளாய்	அமுது செய் திட்ட	{ அமுது செய்த
பெரு மா வஞ்சம்	{ மிகப்பெரிய வஞ்சகை யான	மாயன்	{ ஆச்சரியஸ்வபாவனும்
பேய்	பூதனையானவன்		
வீய	முடியும்படி		
தாய் குழவி ஆய்	{ பசங்குழந்தையாகி	வாறோர் தனி தலைவன்	{ நிதம ஸூரிகளுக்கு அத் விதியநாதனும்

மலராள் மைந்
தன் { திருமகள் கொழுநனும்

எவ் உயீர்க்
கும் தாயோன் { எல்லாவுயிர்களுக்கும்
தாய் போன்றவனும்

தம்மாண் { தனக்குத்தானே
ஸ்வாமியும்

என் அம்மான் எனக்கு ஸ்வாமியும்

அம்மா மூர்த்
தியை

சார்ந்து

மாயோம்

{ அப்படிப்பட்ட மேலான
திவ்யமங்களை விக்ரஹத்
தை புடையனுமான
பெருமானே

நிஃடி

{ இருவரும் மாயாது
வாழக்கடவோம்;

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

*-கீழ்ப்பாட்டில் எம்பெருமான் வெண்ணெயின் ப்ரஸ்தாவமெடுத்து ஆழ்வார் வாயை முடுவித்தானே; அதற்குமேல் ஆழ்வார் - 'எம்பெருமானே! திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணெய் உனக்குப் பரமபோக்யமென்பது மெய்யே; ஒப்பற்ற பரிவுடைய யசோதைப் பிராட்டி முதலானாருடைய வெண்ணெயாகையாலே அஃது உனக்கு அமுத மாயிருக்கும்; பாபியான என்னுடைய ஸம்பந்தம் உனக்கு விஷமாயிருக்குமே, என்றார்; அது கேட்ட எம்பெருமான் 'ஆழ்வீர்! அப்படி விஷமானாலும் நமக்குக் குறையில்லை காணும்; பூதனையின் கதை உமக்குத் தெரியாமை யில்லையே; அவளுடைய விஷமும் நமக்கு அமுதமாயிற்றன்றோ; அதுபோலவே உம்மால் விஷமென்று நினைக்கப்படுவதும் எனக்கு அமுதமேயாகத் தடையில்லை' என்று சொல்லிக்கொண்டு ஆழ்வாரது திருமேனியை மேல்விழுந்து கைக்கொள்ள, இனி அகல்வேனல்லெனென்று பொருந்துகிறாரிதில். "விடப்பாலமுதா அமுது செய்திட்ட மாயன்" என்று இப்பாட்டிலுள்ள சொற்போக்குக்கு இந்த அவதாரிகை இணங்கியதே.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

பாட்டின் தலையிலுள்ள மாயோம் என்பதுவினைமுற்று; "அம்மாமூர்த்தியைச்சார்ந்து மாயோம்" என்று அந்வயம். பிரிகை யென்றும் மாய்கை யென்றும் பரியாயம். இனிமேல் ஒருகாலும் பிரிந்து தொலையக்கடவோமல்லோம் என்கிறார். 'மாயேன்' என்று ஒருமையாகச் சொல்லாமல் பன்மையாகச் சொன்னதனால் எம்பெருமானையுங் கூட்டிக்கொண்டு சொல்லு கிறாரென்பது பெறப்படும். சேதநனை விட்டுப் பிரிவது எம்பெருமானுக்கு மாய்வு; எம்பெரு மானை விட்டுப் பிரிவது சேதநனுக்கு மாய்வு; இருவரும் கூடியே யிருந்திட்டால் ஒருவர்க்கும் மாய்வில்லையாதலால் 'அடியோமோடும் நின்னோடும் பிரிவின்றி யாயிரம் பல்லாண்டு என்றாராயிற்று.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

'தீயவலவலைப் பெருமாவஞ்சம்' என்னுமளவும் பேய்ச்சிக்கு விசேஷணம்:- "ஒருத்தி மகனாய்ப்பிறந்து ஒரிரவி லொருத்திமகனு யொளித்து வளர்கின்ற பூரீகிருஷ்ண சிசுவை நாடி யுணர்ந்து கொல்லும்பொருட்டுக் கஞ்சன் பல அசுரர்களை ஏவ, அவர்களில் ஒருத்தியான பூதனை யென்னும் ராக்ஷஸி நல்ல பெண்ணுருவத்தோடு இரவிலே திருவாய்ப்பாடிக்கு வந்து அங்குத் தூங்கிக்கொண்டிருந்த கிருஷ்ண சிசுவை யெடுத்துத் தனது நஞ்சுதீற்றிய முலையைக் கொடுத்துக் கொல்ல முயல பகவானாகிய குழந்தை அவ் வரக்கியின் கைதனங்களைக் கைகளால் இறுகப் பிடித்துப் பாலுண்கிற பாவனையிலே அவளையிரையும் உறிஞ்சி அவளைப் பேரிரைச்ச லிட்டுக் கதறி உடம்பு நரம்புகளின் கட்டெல்லாம் நீங்கி விழுந்து இறக்கும்படி செய் தருளினன் என்பது பேய்யியத்தாயகுழவியாய் விடப்பாலமுதாவமுதுசெய்திட்ட வரலாறு.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

அலவலை - அளவுகடந்து வார்த்தை சொல்லுகிறவனுக்கு 'அலவலை' என்று பெயர்; பூதனை யசோதையின் உருக்கொண்டு வந்து யசோதைபோலவே பரிவு தோற்றப் பல வார்த் தைகளுஞ் சொன்னதுபற்றி அவளை இங்கு அலவலை யென்றது. [தூயகுழவியாய்] ஈசுவரத் தன்மை கலசாத வெறுங் குழந்தையாய் என்றபடி. ஈசுவரத்தன்மையிலையாகில் விஷத்தால் முடிந்திருக்கவேண்டுமே; அதனை அமுதமாக அமுது செய்தமை எங்ஙனே? என்னில்;

"விஷம் அம்ருதமாம் முஹூர்த்தத்திலேயாயிற்று பிறந்தது" என்கிறார் நம்பிள்ளை. பூதனை முதலானார் இவனுடைய ஈசுவரத்தன்மையினால் முடிந்தார்கள்ல்லர்; இவன் பிறந்த முஹூர்த்தத்தின் வன்மையால் முடிந்தார்கள்த்தனை என்றபடி. இது ரஸோக்தி.

[விடப்பால் அமுதாவமுது செய்திட்ட] "ஐதந்யம் தத் விஷஸம்மிச்சரம் ரஸ்யமா ரீத் ஜகத்குரோ:" என்ற [ஹரிவம்ச] ப்ரமாணத்தை அடியொற்றி அருளிச்செய்த படி. இப்படி அமுதுசெய்த மாயனும், நித்யஸூரிகளுக்கு அத்விதீய நிர்வாஹ கனும், தாமரையைப் பிறப்பிடமாகவுடைய பிராட்டிக்கு போக்யமான யௌவ னத்தை யுடையவனும், ஸகலாத்மாக்களுக்கும் தாய்போல் பரிவனும், தனக் கத் தானே கடவனும், என்னை அகலவொட்டாமல் இழுத்துப்பிடித்துக்கொண்ட ஸ்வாமியும், அதுக்கடியான விலகண்ண விக்ரஹத்தைடையனுமான பெருமானே அணுகிஇனி ஒருகாலும் பிரியக் கடவேளல்லேன் என்றாராயிற்று.

- (9)

சார்ந்தவிருவல்லினைகளும்சரித்து மாயப்பற்றறுத்து*

தீர்ந்துதன்பால்மனம்வைக்கத்திருத்தி வீடுதிருத்துவான்*

ஆர்ந்தஞானச்சுடராகி அகலங்கீழ்மேலென விறந்து*

நேர்ந்தவுருவாயருவாகும் இவற்றினுயிராமநெடுமாலே.

10

சார்ந்த இரு வல் வினை களும்	சேர்ந்திருக்கிற புண்யபாப ரூபங்களான, இருவகைப்பட்ட வல் வினைகளையும் தொடைத்து	அவன் யாவனென்னில்;
சரித்து	அஜ்ஞாந ஈகிளமான விஷயஸங்கததையும் தவிர்த்து	ஆர்ந்த ஞானம் சுடர் ஆகி
மாயம் பற்று அறுத்து	தன்னிடத்திலே உறுதி கொண்டு நெஞ்சைப் பொருந்த வைக்குக்படி என்னைத் திருத்தி	பரிபூர்ணமான (ஸ்வயம்ப்ரகாச) ஞான வொளியையுடையனாய்
தன்பால் தீர்ந்து மனம் வைக்க திருத்தி	(எனக்குத் தருவதான) மோக ஸ்தானத்திலும் நில திருத்தங்களைச் செய்து ஒயங்குபடுத்திவ தாக ஆரம்பித்துவிட டான்;	அகலம் கீழ் மேல் அளவு இறந்து
வீடு திருத்து வான்		நேர்ந்த விகவும் நுட்பமான
		உரு ஆய் அரு ஆகும் இவற்றின் உயிர் ஆம் நெடு மால்
		கற்றும் கீழும் மேலும் எல்லெற்று எங்கும் வியாபித்தவனாய்
		அதித்தும் சித்துமாகிற இந்தப் பொருள் களுக்கு
		அந்தர்வாமிவாகி நிற்கிற வ்யாமோஹமே வடிவான எம்பெருமான்,

***-கீழ்ப்பாட்டைத் திருச்செவி சாத்தின எம்பெருமான் "அம் மாமூர்த்தியைச்) சார்ந்து மாயோம்" என்ற வறுதியையறிந்து திருவுள்ளம் பூரித்து, எப்போதும் வீட்டுப் பிரியகில்லாத திருநாட்டிலே இவ்வாழ்வாரைக் கொண்டுபோய் நித்யாநுபவம் பண்ணக் கருதி, ஒரு புதுமையுஞ் செய்யவேண்டாதபடியான பரமபதத்தையும் தமக்காக அவன் கோடிக்கப்படுக்கதைக்கண்டு [சுதென்ன வ்யாமோஹமோ! என்று ஈடுபடுகிறாரிதில்.

பின்னடிகளை முந்துற அந்வயித்துக்கொண்டு முன்னடிகளைப் பின்னே அந்வயித்துக் கொள்வது. ஆர்ந்த ஞானச் சுடராகி அகலங்கீழ்மேலெனவிறந்து நேர்ந்தவுருவாயருவாகு மிவற்றினுயிராம் நெடுமால், சார்ந்த விருவல்லினைகளுஞ்சரித்து மாயப் பற்றறுத்துத் தீர்ந்து தன்பால் மனம்வைக்கத்திருத்திவீடு திருத்துவான் என்க. எள்ளில் எண்ணெய் போலவும் சுட்டையில் தீப்போலவும் பிரிக்க முடியாதபடி பொருந்திக்கிடக்கிற புண்ய பாப ரூபமான

இருவகைக்கருமங்களையும் போக்கி ருசி வாஸநைகளையும் கழித்துத் தன்பக்கவிலேயே நான் முழுநாக்காக மனம் வைக்கும்படி என்னைத்திருத்தி [அதாவது நான் அயோக்யன் என்று அகன்று போவது தவிர்ந்து அபிமுசனும்படி செய்து] *கலங்காப் பெருநகரமாகிய பரமபதத் திற்கும் ஒரு புதுமைசெய்து அதனைக்கோடிச்சுப் புகுகின்றான்—(யாவனென்னில்;) பரிபூர்ணமான ஞான வொளியையுடையனாய், கீழும் மேலும் சுற்றிலுமுள்ள எல்லாத் திசைகளிலும் வியாபித்து அதிலுச்சுமமான சேதநாசேதங்களுக்கும் ஆத்மாவாயிருக்கிற பரமபுருஷன்.

இருவல்வினைகளும் = 'இரு' என்று பெருமையைச் சொன்னபடியாய் மிகப்பெரிய கொடிய பாபங்களை யெல்லாம் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். இருப்புவினங்கான பாபத் தோடொக்கப் பொன் விலங்கான புண்யமும் கழியுண்ண வேண்டுமாதலால் இருவகைப் பட்ட வல்வினைகளையுஞ் சரித்து என்றலும் ஏற்கும்.

பின்னடிகளில் எம்பெருமானுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வத்தையும் வ்யாப்தியையுஞ் சொன்னது—இப்போதுதான் அவன் தனது திருக்குணங்களையெல்லாம் ஸபலமாக நினைத் தான்போலுமென்று காட்டுகிறபடி.

- (10)

மாலேமாயப்பெருமானே மாமாயனேயென்றென்று*
மாலேயேறிமாலருளால் மன்னுருருகர்ச்சடரோபன்*
பாலேய்தமிழரிசைகாரர் பத்தர்பரவுமாயிரத்தின்
பாலேபட்ட* இவைபத்தும்வல்லார்க்கு இக்லைபரிவதே.

(11)

மாலே	பெரியோனே!	இசைகாரர்	{ இசையறிந்து பாடவல்ல வர்களெனின
மாயம் பெரு மானே	{ ஆச்சரியகுணநிதியே!	பத்தர்	{ பக்திமாடிகளெனின
மா மாயனே	{ மஹத்தான ஆச்சரிய சேஷடிதம்மனை யுடை யவனே!	பரவும்	{ ஆகிய இவர்களெல்லாருகி
என்று என்று	{ என்று இங்ஙனம் பல விதங்களான திருநாமங் களைச்சொல்லி	ஆயிரத்தின் பால்	{ ஆயிரம் பாட்டினுள்
மாலே ஏறி	பித்தம் பிடித்து	பட்ட	{ தொன்றின
மால் அருளால் மன்னு	{ ஸர்வேச்வரனது கருபை மினால் பொருந்தப்பெற்ற	இவை பத்து	{ இந்தப்பத்துப்பாட்டை யும்
ருருகர் சடரோபன்	{ திருநகரிக்குத் தலைவரான ஆழ்வார்	வல்லார்க்கு	{ தவல்லவர்களுக்கு
	(அருளிச்செய்ததான)	பரிவது இல்லை	{ யாதொரு துக்கமும் உண்டாகமாட்டாது.
பால் ஏய் தமிழர்	{ பாலுக்குச் சமானமான இனிமையுள்ள தமிழில் வல்லவர்களெனின		

* * இத் திருவாய்மொழியைக் கற்பார்க்கு ஒருவகைத்துன்பமும் நேரிடாதென்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டுகிறார். எம்பெருமான் ஸைவைஸாதிக்கவர 'நான் அயோக்யன்' என்று அகன்று தாம் பட்ட வருத்தங்கள் இத் திருவாய்மொழி கற்பார்க்கு உண்டாகமாட்டா வென்றவாறு.

தாம் எப்படிப்பட்டவரென்றால், மாலே! மாயப்பெருமானே! மாமாயனே! என்றிப்படி அநேகந் திருநாமங்களை வாயாரச்சொல்லிப் பித்தம் பிடித்து ஸர்வேச்

வரனுடைய க்ருபையினாலேயே பொருந்தப் பெற்றவர் என்கிறார். ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் பரஹ்மசப்தத்தை வியாக்யானித்தருளாநின்ற ஸ்ரீபாஷ்யகாரர், எம்பெருமானுக்கு இரண்டு வகைகளாலே பெருமையை உபபாதித்தார்; வைருபத்தாலே ஒரு பெருமையும் குணங்களாலே ஒரு பெருமையுமாக. அப்படியே இங்கும் மாலை! என்றது வைருபத்தால் வந்த பெருமையைச் சொன்னபடி, மாயப்பெருமானே! என்றது குணங்களால் வந்த பெருமையைச் சொன்னபடி. இனி, மூன்றாவதான ஒரு பெருமையையும் ஆழ்வார் அருளிச் செய்கிறார் மாமாயனே! என்று; இது சேஷடிதங்களால் வந்த பெருமையைச் சொன்னபடி. என்றென்று என்றது—தாம் அநுஸந்தித்த திருநாமங்களுக்கு எல்லையில்லாமை காட்டினபடி மாலை ஏறி = நான் அயோக்யன்' என்று அகலுமபடியான ஒரு பித்தம் தலையெடுத்ததே, அதைச் சொன்னபடி. "என்னத்தனச்சனரங்கனுக்கடியார்களாகி அவனுக்கே பித்தராமவர்" என்று சொல்லப்பட்ட பித்தமாகவுமாம்.

அருளால் மன்னு குருகூர்ச்சடலோபன் = ஆழ்வார் எம்பெருமானது திருவருளாலே ஸத்தைபெற்றவர் என்கிற பரமார்த்தத்தைச் சொல்லுகிறபடியாகவுமாம்; தாம் அகன்று போகப்புக, லேகுணத்தைக் காட்டிப் பொருந்தவிட்டுக்கொண்ட சிறப்பைச் சொல்லுகிறபடியாகவுமாம். "தன்னை முடித்துக்கொள்வதாகத் கழுத்திலே கயிற்றையிட டுக்கொண்டவனை அறுத்து விழ விடுவாரைப்போலே, அகன்று முடியப் புக்க விவரைப் பொருந்தவிட்டுக் கொள்ள அவனருளாலே பொருந்தின வாழ்வார்" என்பது நம்பிள்ளையீடு.

[பாலேய் தமிழர் இதயாதி] சிறந்த தமிழ்க்கவினைக்கொண்டு போதுபோக்க வேணுமென்றிருப்பார்க்கு இத் திருவாய்மொழியே தஞ்சம்; நல்ல இசைகளைப் பாடிப் போது போக்கவேணுமென்றிருப்பார்க்கும் இத் திருவாய்மொழியே தஞ்சம்; குருகையர் கோன் யாழினிசை வேதத்தியலாதலால் பகவத்குணநுபவத்திலிழிந்து பக்திரஸமே போது போக்காக இருக்கவேணுமென்பார்க்கும் இத்திருவாய்மொழியே தஞ்சம் என்றவாறு. "பாலேய் தமிழரென்று முதலாழ்வார்களை விவக்ஷித்தபடி; இசைகாரரென்று திருப்பாணாழ்வாரை விவக்ஷித்தபடி" என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்வராம். ஸ்ரீபராங்குச நம்பியைப் பாலேய் தமிழரென்கிறது; ஆழ்வார் திருவரங்கப்பெருமானாரையரை இசைகாரரென்கிறது; பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸரைப் பத்தரென்கிறது" என்று ஒருருவிலே கூரத்தாழ்வானருளிச்செய்தாராம்.

ஆயிரத்தின்பாலேபட்ட இவைபத்தும் = திருவாய்மொழி யாயிரமும் மிகச் சிறந்ததாகவே யிருக்கச்செய்தேயும் இந்தத் திருவாய்மொழியையும் மற்றவற்றையும் பார்க்குமிடத்து, மற்றவை கடல்போலவும் இது முத்துப்போலவும் மிருக்கும் என்ற கருத்து இதில் தொனிக்கும். 'கடலில் முத்துப்பட்டது' என்னுமாபோலேயன்றோ இங்குப் பிரயோக மிருப்பது.

பரிவது இல்லை = பரிவு துயரம். 'அது' என்பது முதல் வேற்றுமைச் சொன்றுருபு இத் திருவாய்மொழியை ஓத வல்லார்க்கு ஒரு துக்கமுமில்லை யென்றாராயிற்று. (11)

ஐந்தாந் திருவாய்மொழி உரை முற்றிற்று.

ஆழ்வாரொம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

திருவாய்மொழி - முதற்பத்து - ஆரூர் திருவாய்மொழி பரிவதிவீசனை

அவதாரிகை : ஒவ்வொரு திருவாய்மொழியிலும் எம்பெருமானுடைய ஒவ்வொரு திருக்குணத்தை அநுபவித்து வெளியிட்டுவருகிற முறைமையில், இத் திருவாய்மொழியில் 'ஆராதனைக்கெளியன்' என்கிற ஒரு திருக்குணத்தை வெளிட்டருள்கிறார். இக்குணம் வட்ட மொழியில் 'ஸ்வாராதநம்' எனப்படும். சிரமமின்றி எளிதாகவே ஆராதிக்க உரியனாயிருக்குந் தன்மை என்றவாறு.

இதர தெய்வங்களிற் காட்டில் எம்பெருமான் எத்தனையோவிதங்களால் நெடுவாசி பெற்றிருப்பதுபோலே இவ்வகையாலும் நெடுவாசிபெற்றிருப்பன். 'ஆடு பலிகொடு, கோழி பலிகொடு' என்று அருந்தேவைகளை யிட்டு மஹா பரிச்ரம ஸாத்யங்களான ஆராதனைகளை அபேக்ஷித்திருக்கும் தேவதாந்தரங்கள். எம்பெருமான்படியோ அப்படியன்று: நாம் இட்டது கொண்டு தருப்தியடைவதே அவனது ஸ்வரூபம், என்பது சாஸ்த்ரங்களில் தேர்ந்த விஷயம் அதுவே இத்திருவாய்மொழிக்கு ப்ரமேயம்.

கீழ்த் திருவாய்மொழியிலே நைச்சியத்தைச் சிந்தித்து அகன்ற ஆழ்வாரை எம்பெருமான் பொருந்தவிட்டுக்கொண்டது; சீலகுணத்தாலென்னப்பட்டது; அவன் சீலவானாயிருந்தாலும் அவனை ஆரதிக்கப் புகு மிட த்திவ் குறைவில்லாமல் ஆரதித்துத் தீரவேண்டுமே, நாடோடி கூடத் த்ரர்களும் கூடத் த்ரமான உபகரணங்களையுடையவர்களுமாயிராநின்றோம், ஆனபின் எங்ஙனே அவனை ஆரதித்து ஆரதித்துத் தலைக்கட்டுவது? என்கிற சங்கை அடுத்த படியாக வ்ளையக் கூடிய தாதலால் அதனைப் பரிஹரித்துக்கொண்டு இந்தத் திருவாய்மொழி அவதரிக்கின்ற தென்க.

எம்பெருமானுக்கு நாம் சில வஸ்துக்களை இடுவதானது அவனுக்கு ஏற்கனவேயில்லாத வெளொரு பூர்த்தியை உண்டாக்குவதற்காகவா? நாம் ஸத்தை பெறுவதற்காகவா? என்று ஆராயவேண்டும்; அவனோ அவாப்தஸமஸ்தகாமன்; அன்னவன் நாமிட்டதுகொண்டு பூர்த்தியடைகிறானென்பது அஸம்பாவிதம். கடலிலே மேகம் வர்ஷிப்பது கடல் நிரம்புவதற்காகவன்றே; வர்ஷிபிந்தோரிவாப்தௌ ஸம்பந்தாத் ஸிவாத்மலாப: என்று (ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தலத்தில்) பட்டர் அருளிச்செய்தபடியே, தான் ஸத்தை பெறுதற்காகவே மேகம் கடலிலும் வர்ஷிக்கின்றதென்பது பரமார்த்தம். அதுபோலவே ஸ்வத: பரிபூர்ணான பரமபுருஷன் திறத்திலே நாம் சில பொருள்களை ஸமர்ப்பிப்பது நமது ஸ்வரூபம் நிறம்பெறுதற்கேயன்றி, அவனை நிரப்புவதற்கன்று என்பது வெளிப்படை. ஆகவே நாம் சிறந்தபெரும் பொருள்களைத்தேடி ஆரதிக்க வேணுமென்பதில்லை; இடுகிறபொருள் எதுவாயினும் இடுவது ப்ரேம பூர்வகமாக வேணுமென்பதொன்றிலேயே நியதியுள்ளது.

*மாறன் பணித்த தமிழ்மறைக்கு ஆறங்கங்கூற அவதரித்த திருமங்கையாழ்வாரும் "கள்ளார்துழாயும் கணவலரும் கூவினையும், முள்ளார்முளரியும் ஆம்பலும் முன் கண்டக் கால், புள்ளாயோரேனமாய்ப்புக்கிடந்தான் பொன்னடிக்கென்று, உள்ளாதாருள்ளத்தை உள்ளமாக்கொள்ளோமே" என்றருளிச்செய்கிறார். திருத்துழாய் முதலிய எந்த வஸ்துவைக்கண்டாலும் 'இது எம்பெருமானுக்குச் சாத்தத்தக்கது' என்று அத்யவஸாயங்கொள்ளாதாருடைய நெஞ்சை நெஞ்சாகக் கொள்ளமாட்டோ மென்றுரைக்கின்ற இப்பாட்டில் எம்பெருமானுக்கே உரித்தான திருத்துழாயோடு விஜாதீய வஸ்துக்களுங்கூட்டி யெடுக்கப் பட்டிருத்தலால், எம்பெருமானுக்கு ஸமர்ப்பிக்கவேணுமென்கிற சுத்த பாவத்துடனே கொள்ளுகிற புஷ்பம் எதுவாயிருந்தாலும் குற்றமில்லை; 'செண்பகமல்லிகையோடு செங்கழுநீரிருவாட்சி' என்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுகிற புஷ்பங்களாகவேயிருக்கவேணுமென்கிற

நியதியில்லை; ஏதேனுமொரு பூவாயிருக்கவ் மென்பதும் பக்திப்பெருங்காதலே முக்கியமானது என்பதும் தோற்றுவிக்கப்படும்.

ஸ்ரீஜகந்நாதத்தி லெம்பெருமான் செண்பகப்பூவை உகந்து சாத்திக்கொள்வது வழக்கமாதலால் முற்காலத்தில் சில ராஜகுமாரர்கள் அப்பெருமானுக்குச் செண்பகப் பூஸம்பாதித்து ஸமர்ப்பிக்கவேணுமென்று கடைவீதியேறச் சென்றனர்; அங்குப் பூ வெல்லாம் விற்றுப்போய் ஒரே ஒரு பூ மாத்திரம் மிகுந்திருந்தது. விலைக்கு வாங்க வந்த ராஜகுமாரர்கள் செல்வச்செருக்குடையவரா தலால் ஒவ்வொருவரும் இப்பூவை நாமே பெற்றுப்போய் ஸமர்ப்பிக்கவேணுமென்கிற ஆவல்கொண்டவராகி மேன்மேலும் விலையை ஏற்றிக்கொண்டே வந்தார்கள். கடைசியாக அளவற்ற விலைகொடுத்து ஒரு ராஜபுத்திரன் அதை வாங்கிப் பெருமானுக்குச் சாத்த, அன்றிரா அவனுடைய கணவிலை எம்பெருமான் காட்சி தந்து 'நீ இட்ட பூ எனக்குக் கணத்துச் சுமக்கவொண்ணாத தாயிருக்கிறது' என்றருளிச்செய்தான்— என்ற இதிறாஸமும் அப்பாசுரத்தின் வியாக்கியானத்தில் பெரியவாச்சான் பிள்ளையா லருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது. இதனால், ஸ்நேஹ பூர்வகமாகப் பூ விட்டால் அதுவே எம்பெருமானுக்கு அலப்யலாபமாயிருக்கு மென்றதாசம். இது புஷ்பவிஷயமொன்றில் மாத்திரமன்று; நாம் பகவானுக்கு இடுவது எதுவானாலும் அஃதெல்லாவற்றிற்குமே இந்த நியாயம் ஒக்கும்.

கீதாசார்யனும், *பத்ரம் புஷ்பம் பலம் தோயம் யோ மே பக்த்யா ப்ரயச்சதி, ததஹம் பக்த்யுபஹ்ருதமச்நாமி ப்ரயதாத்மந: * என்றருளிச் செய்கிறான். இடுகிற பொருளில் வாசி பார்ப்பதில்லை. இடுகிறவன் நெஞ்சில் ஈரமுள்ளதா என்பதொன்றையே பார்ப்பேன் என்றன்றோ இதிற சொல்லுவது. *அந்யத் பூர்ணாதபாம் சும்பாத் அந்யத் பாதாவநேஜநாத், அந்யத் குசலஸம்ப்ரச்நாத் ந சேச்சதி ஜநார்த்தந:* என்றும் *யா: க்ரியாஸ் ஸம்ப்ரயுக்தாஸ் ஸ்யு: ஏகாந்தகதபுத்திபி:, தாஸ் ஸர்வா: சரஸா தேவ: ப்ரதிக்குஹ்ணாதி வை ஸ்வயம்.* என்று முள்ள ப்ரமாண சதங்களாலும் எம்பெருமான் ஆராதனைக் கெளரியெனப்பது விசதிகரிக்கப்பட்டுள்ளது. அந்தத் திருக்குணத்தையே இத் திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் அநுபவித்து வெளியிட்டருள்கிறார்.

பரிவதிலீசனைப்பாடி *விரிவதுமேவலுறுவீர்*

பிரிவகையின்றிநன்னீர் தூய் *புரிவதுவும்புகைபூவே.*

பரிவது இல்	துன்பமற்ற
நசனை	ஸர்வேச்வரனை
பாடி	துதிசெய்து
விரிவது	ஸ்வரூபவிகாஸத்தை
மேவல்	பெறவேணுமென்கிற
உறுவீர்	உறுதியுடையவரானே!

பிரிவகை	{	பிரயோஜனத்தைக்
இன்றி		கொண்டு விலகிப்போத
நல்நீர்	{	லினறியே
தூய்		நல்லதாததத்தையே
புரிவதுவும்	{	ஸமர்ப்பித்து
புகைபூவே		(அதன் பிறகு) ஸமர்ப்பிப்பதும்
	{	ஏதேனுமொரு தூபமும்
		ஏதனுமொரு புஷ்ப முடியாகும்.

***—எம்பெருமானே ஆரதிக்கு முபகரணங்களின் ஸௌகர்யம் இப்பாகரத்தில் அருளிச்செய்யப்படுகிறது. எம்பெருமானைப்பற்றிச் சொல்லுகின்ற சாஸ்த்ரங்கள் அவனை 'அகிலஹேய ப்ரத்யநீகன்' என்கின்றன; ஹேயகுணங்களெல்லாவற்றிற்கும் அவன் எதிர்த்தட்டானவன் என்றபடி. அவனிடத்திலுள்ள ஸையெல்லாம் கல்யாண குணங்களேயன்றி ஒரு வகையான ஹேயகுணமும் இல்லாமையால் அங்ஙனஞ் சொல்லுகிறது. அந்த ஹேய ப்ரதிபடத்வமே இங்குப் 'பரிவதில்' என்ற விசேஷணத்தினால் கூறப்படுகின்றது துக்க மில்லாதவன் என்றது, மற்றுமுள்ள ஹேயகுணங்களொன்று மில்லாமையைச் சொன்ன படிக்கு உபலக்ஷணம்.

எம்பெருமானுக்கு துக்கமில்லையென்று சொல்லிவிட முடியுமா? விபவாவதாரங் களிலே ஸீதாவியோகம் முதலான நிமித்தங்களினால் வாசாமகோசரமாகத் துயருற்றமை இதிஹாஸ புராணங்களில் எரித்தமாயிருக்கின்றதே; துக்கமில்லாதவனென்று எங்ஙனஞ் சொல்லலாம்? என்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும்; அவதாரங்களில் உண்மையான துக்கமில்லை, அது அபிநய மாத்திரமே யென்பது ச்ருதப்ரகாசிகை முதலியவற்றில் நிர்ணயிக்கப் பட்டிருத்தலால் இந்த சங்கைக்கு இடமில்லை. ஸீதா வியோகாதி நிமித்தங்களினாலுண்டா கின்ற துக்கம் அபிநயரூபமென்று சொல்லிவிட்டாலும், எம்பெருமானை 'தயாரு' என்றிசையும்போது, "தயையாவது - பிறர்படும் துக்கத்தைக்கண்டு தானும் துக்கப்படுகை" என்று ஆசிரியர்களால் நிர்வஹிக்கப்படுவதால், இந்த துக்கத்தையும் அபிநயரூபமென்று அங்கீகரிக்கவொண்ணாதே; இதற்கு எங்ஙனே ஸமாதானமென்று சிலர் சங்கிப்பதுண்டு; 'இது ஹேயப்ரத்யநீகத்வத்திற்கு விரோதியன்று என்பதே சுருக்கமான ஸமாதானம். துக்க ஸாமாந்யமும் ஹேயமன்று; ஸ்வார்த்தமாகப்படும் துக்கமே ஹேயமாகும்; பிறர்படும் இழவைக்கண்டு தரித்திருக்கமுடியாமல் பரவசமாகப் படுகின்ற துக்கம் ஹேயமன்று, மிகவும் உபாதேயமாகவேயாகும். இதனைச் சிறிது விவரிப்போம்;-பிறர்படுகின்ற துக்கத்தைக்கண்டு துக்கப்படுவதென்பது குணமா? தோஷமா? என்று விமர்சிக்கவேண்டும். ஸ்ரீராமாயண- அயோத்யாகாண்டத்தில் ஸ்ரீராமபிரானுடைய திருக்கல்யாண குணங்களைச் சொல்லிக் கொண்டு வரும் பிரகரணத்தில் "வ்யஸநேஷு மநுஷ்யானாம் ப்ருசம் பவதி து:க்கித:." (பிரஜைகள் துக்கப்படுங் காலங்களில் ஸ்ரீராமன் மிகவும் துக்கப்படுகிறான்) என்று சொல்லப் பட்டிருப்பது ஒரு புறம் நிற்க. உலகத்தில் ஒருவன் துக்கப்படும்கூடாது அந்த துக்கத்தைக் கண்டுகொண்டிரா நின்ற மற்றொருவன் தானும் துக்கப்படாமல் வாளாகிடந்தால் அவனைக் கல் நெஞ்சனென்றும் ஈரநெஞ்ச இளநெஞ்ச இல்லாதவனென்றும் வசை கூறுவதும், பிறர் துக்கிப்பதைக்கண்டு பரவசமாக ஒருவன் துக்கிப்பானாகில் அவனை ஈரநெஞ்சனென்றும் இரக்கமுள்ளவனென்றும் பரம தயாளானவென்றும் சொல்லிப் புகழ்வதும் இங்ருக ஒருவராலும் அபலாபஞ் செய்யவொண்ணாதவை. ஆகவே பரது: க்கது:க்கித்வம்மன்பது சிறந்த குணங்களில் முதன்மையாகக் கணக்கிடக்கூடியதேயன்றி துர்க்குணமாக ஒருவராலும் கூறவொண்ணாதது. இப்படிப்பட்டவொரு சிறந்த குணம் எம்பெருமானுக்கு இல்லையென்ற எங்ஙனே சொல்லலாகும்?

ஆனால் இங்கு ஒன்று சொல்லலாம்; பிறர்படும் துயரத்தைப் பரிஹரிக்கக் கூடிய சக்தி நமக்கில்லாமையாலே நாம் அத்துயரைத் தைக்கண்டு துயரப்படலாம்; பரிபூரண சக்தி யுட்குண எம்பெருமான் எவியெலும்பரான நம்மைப்போலன்றியே பிறருடைய துயரத்தைக் கண்டு தானும் துயரப்படக் காரணமேயில்லை யென்றாலாம்; இங்குக் குறிக்கொள்ளவேண்டிய தாவது-பிறர்படும் துயரத்தைக்கண்டு துயருறுகை என்கிற ஒரு தன்மையும், பிறர்படுந் துயரத்தை நீக்கவல்ல சக்தியுடையமை யென்கிற வொரு தன்மையும் பரஸ்பர விருத்தமென்று நினைக்கலாகாது. உண்மையில் இவை ஒன்றோடொன்று வீராதமுடையனவல்ல; தன் குழந்தைக்கு ஒரு துன்பம்நேர்ந்து விட்டால் அதனை உடனே பரிஹரிக்கவல்ல சக்தி மாதா வுக்கு இருக்கச் செய்தேயும் அப்படியே அத்துன்பத்தை அவள் பரிஹரித்துவிடச் செய் தேயும் 'குழந்தைக்குத் துன்பம் நேராமல் காக்கவேண்டியது நமது கடைமையாயிருந்தும் ஏமாந்து போனோமே! அந்தோ! அநியாயமாய்க் குழந்தையைத் துடிக்க விட்டோமே!' என்று பலவாறுகக் கதறி வருந்தும்படியைக் காணாதாருண்டோ?

துச்சாஸநன் கையில் த்ரௌபதி பரிபவப்பட்டுக் கூவினபோது கண்ணபிரான் ஒருவாறு அவளது துயரைத் தீர்த்திருக்கச் செய்தேயும் 'ஐயோ! அவள் கூவின போது நான் நேரில் சென்றிருந்து உதவாதொழிந்தேனே!, ஐயோ! அவளுக்குப் பரிபவம் நேர்ந்து அவள் கதறினபின்பு நான் அதைப்போக்கினேனேயன்றி, முதல்தன்னிலே பரிபவமே உண்டாகதா

படி ஜாகருகனாயிருக்கை தவிர்ந்தேனே! அவனுக்கு நான் பெரிய கடனானியாய்விட்டேனே! என பிறப்பு என்னுயிற்று!" என்று தன் காவற்சோர்வை நினைத்துத் திருவுள்ளம் வேவுண்டு பலவாறு கதறினபடியுண்டே.

மடுவின் கரையிலே முதலைதன்னுலடர்ப்புண்ட ஸ்ரீகஜேந்திராழ்வானுடைய இடரை எம்பெருமான் தீர்த்தருளிளுனேலும் அவன்தான் பட்ட பரிதாபம் பேச்சுக்கு நிலமன்றே. "ஸ்ரீரக்ஷாம்பரமயதாய்தம் ததானோ திங்மா மித்யநுகஜகர்ஜமாஜகந்த," என்று ஸ்ரீரங்க ராஜஸ்தலத்திலே பட்டர் அருளிச் செய்தமை கண்டிரே. கெட்டேன்! கெட்டேன்!! என்று நொந்துகொண்டே எம்பெருமான் அரைகுலையத் தலைகுலைய ஓடி வந்தானென்றால் இது என்கொல்!

ஆதலால், இப்பாட்டில் பரிவதிலீசன் என்றது ஹேயமான துக்கமில்லாதவன் என்ற படியாமத்த யென்று தலைக்கட்டிற்றாயிற்று.

ஈசனை = நமக்கென்று ஏற்பட்ட ஸ்வாமியை என்றபடி, உலகத்தில் ஒருவனுக்கு ஒருவன் விருந்திடும்போது நெடுநாளாக ஒரு நல்லபொருளைச் சேகரித்து விருந்திட்டால் "இதை இவன் ஸ்வீகரித்து என்ன குறை சொல்லப்போகிறானோ" என்று நெஞ்சு தளும்பியிருக்க வேண்டி வரும். புத்திரன் பிதாவுக்கு விருந்திட்டால் விருந்தில் ஏதேனுங் குறையிருந்தாலும் அது தமப்பனுடையதாய் நெஞ்சாறல்படவேண்டாதிருக்குமன்றோ! அப்படிப்பட்ட ஸம்பந்தம் எம்பெருமானுக்கும் நமக்குமுண்டென்று காட்டிபடி.

பாடி = பெரியவர்களின் ஸந்திதானத்திலே வாயைத் திறலாமல் மௌனமாயிருக்க ப்ரர்ப்தமாயினும், ஆனந்தம் உள்ளடங்கியிருக்கமாட்டாமல் வாய்விட்டுப் பாட நேர்ந்து விடுமென்க. பரமபதத்திலே "ஏதத் ஸாமகாயந்நாஸ்தே" என்று சொல்லப்பட்ட பாடுதல் இங்கே விவக்ஷிதம். [பாடி விரிவது மேலுறுவீர்]. இந்தஸம்ஸார நிலத்திலிருக்கும்வரையில் சேற்றிலமுந்தின மாணிக்கம் ஒளி சுருங்கியிருக்குமாபோலே ஆத்மாவுக்கும் ஞானநந்தாதிகள் விரிவின் றிச் சுருங்கியிருக்க நேருமே; அந்தச் சுருங்குதல் தொலைந்து ஸ்வரூப விகாஸத்தைப் பெறவேண்டி யிருப்பவர்களே! என்று முமுக்ஷுக்களை விளித்தபடி.

அப்படிப்பட்ட கனத்த பெறு பெறுதற்குச் செய்யவேண்டுவ தென்னென்ன; கூடாது பலன்களைப் பெற்று அவனை விட்டுப்பிரிந்து போவதல்லாமல், ஏதேனும் தீர்த்தத்தை ஸமர்ப்பித்து ஏதேனுமொரு பூவையிட்டு ஏதேனுமொரு புகையைக் காட்டினாலும் போதுமென்கிறார் பின்னடிகளில்.

இப் பாசுரத்தை பட்டர் உபந்யஸிக்கும்போது "புரிவதுவும் புகை பூவே" என்ற சபதஸ்வாரஸ்யத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி "ஆவ்விடத்தில் அகில் புகை யென்றாவது கருமுகைப்பூ என்றாவது சிறப்பித்துச் சொல்லாமையாலே ஏதேனும் ஒரு புகையும் ஏதேனும் ஒரு பூவும் எம்பெருமானுக்கு அமையும்; * செதுகையிட்டுப் புகைக்கலாம். கண்டகாலிப்பூவுஞ் சூட்டலாம்" என்று உபந்யஸித்தாராம். அதை நஞ்சீயர் கேட்டு "ந கண்டகாலிகாபூஷ்பம் தேவாய விநிவேதயேத்" [கண்டகாலிப்பூவை எம்பெருமானுக்குச் சர்தகலாகாது] என்று சாஸ்திரம் மறுத்திருக்க, இப்படி அருளிச்செய்யலாமோ? என்று கேட்டார்; அதற்கு பட்டர் அருளிச்செய்த ரஸோக்தி:-- "சாஸ்திரம் மறுத்தது மெய்தான்; கண்டகாலிப்பூ எம்பெருமானுக்கு ஆகாதென்று மறுத்தபடியன்று; அடியார்கள் அப்பூவைப் பறித்தான், கையில் முள் பாயுமே என்று பக்தர்கள் பக்கலில் தையையினால் சாஸ்திரம் நிஷே

தீச்சன் செதுக்குகிற சராய் முதலியவற்றையிட்டு என்றபடி.

தித்ததேயன் றி எம்பெருமானுக்கு ஆகாத பூ எதுவுமில்லை” என்றும். இதர ஸம்பிரதாயத் திலுள்ள வியாக்யாதாக்கள் சிலர் இந்த ஸம்வாதத்தைக்கண்டு ரஸியாமல் திரைகரித்துரைத் திருப்பதில் விவேகிகட்குக் கண் செல்லாது. அருளிச்செயல்தொடையழகை நோக்கி ரஸப் பொருளுரைத்தவிதில் குதர்க்கவாதஞ் செய்கை மனக்குற்ற மாந்தர்க்குரியதே.

பிரிவகையின்றி = இதற்கு இரண்டு வகையாகப் பொருள் கொள்ளலாம்; ஐச்வர்யம் ஸந்தானம் கைவல்யம் முதலான அற்ப பலன்களைக்கேட்டுப் பெற்றுக்கொண்டு அவனை விட்டுப் பிரிந்து போய்விடாமல் என்பது ஒருவகை. (கீழ்த் திருவாய்மொழியிற் போலே) நைச்சியா நுஸந்தானம் பண்ணி அகன்று போய்விடப் பாராமல் என்பது மற்றொருவகை.

நன்னீர் = நல்லநீர் என்றது சுத்த ஐலம் என்றபடியாய், ‘சுத்த கங்கை’ என்றால் யமுனை ஸரஸ்வதி முதலிய இதர நதிகள் கலசாத வெறும் கங்கை என்று பொருளாவது போலே, ஏலம் லவங்கம் முதலிய இதரவஸ்துக்கள் சேராத வெறும் தீர்த்தம் என்றவாரும் இதனால் ஆராதனைக் கெளிமைதோற்றும்.

“புரிவதுமாவது பூவே” என்று பாடாந்தர மிருப்பதாகப் பன்னிராயிரப்படியுரை காரர் கூறியுள்ளார். (1)

மதுவார்தண்ணந்துழாயான் * முதுவேதமுதல்வனுக்கு *
எதுவேதென்பணி யென்னுததுவே * ஆட்செய்யுமீடே. (2)

அம்	—	அழகிய	எது பணி	{ (தருதியாகச் செய்யக் கூடிய) கைங்கரியம் ஏது?
மது வார்	—	தேன் ஒழுக்குின்ற	என் பணி	{ (அதிலும்) நான் செய்யக் கூடிய கைங்கரியம் ஏது?
தண்	—	குளிர்ந்த	ஏது	{
துழாயான்	{	திருத்துழாய்மாலையை அணிந்துள்ளவனும்	என்னுததுவே	{ என்று சிந்தியாம லிருப்பதே
முது வேதம்	{	பழமைவான வேதங் களால் முழுமுதற்	ஆள் செய்யும் ஈடு	{ அடிமைசெய்தற்கொப் பாகும்.
முதல்வனுக்கு	{	கடவுளாகச் சொல்லப் பட்டவனுமான பெருமானுக்கு		

*** — எம்பெருமானுக்கு இடுவதற்கு இன்னபொருள்தானென்கிற நியதியில்லை யென்றார் கீழ்ப்பாட்டில்; பொருள்நியதியில்லாததுபோலவே அதிகாரி நியதியுமில்லை; யென்பது இப்பாசுரம்.

அந்தாதித்தொடையான இப்பிரபந்தத்தில், பூவே என்று கீழ்ப்பாட்டில் முடித்து விட்டு அங்குள்ள சொல்லையோ எழுத்தையோ இங்குக்கொள்ளாமல் மதுவார் என்று தொடங்கியிருப்பது அந்தாதித்தொடைக்கு எங்ஙனென்பொருந்து மென்னில்; இங்குச் சொற்றொடையந்தாதிதாகக் கொள்ளாமல் பொருட்டொடையந்தாதிதாகக் கொள்ளலாம்; அதாவது—கீழ்ப்பாட்டில் முடித்த பூவுக்கும் இப்பாட்டில் தொடங்குகிற மதுவுக்கும் சேர்த்தி யுண்டாதலால் [அதாவது—பூவும் தேனும் விட்டுப்பிரியாதிருத்தலால்] இப்படிப்பட்ட பொருட் சேர்த்தியையிட்டு அந்தாதித்தொடை பொருந்தலாம் என்பது ஒருவகை நிர்வா ஹம். “மதுவார்” என்று பாடமின்றியே “வதுவார்” என்று பாடமாகக் கொள்வது முண்டா தலால் கீழ்ப்பாட்டில் வகரவீற்றதாக முடித்ததற்குச் சேர இப்பாட்டு வகரமுதலதாகத் தொடங்கப்படுதல் மிகப்பொருந்தும் என்பது மற்றொரு நிர்வாஹம்.

“மதுவார் தண்ணந்துழாயான்” என்ற பாடத்தில் தேன் வெள்ளமிடுகின்ற தண்ணந்துழாய்மாலையணிந்தவன் என்று பொருள்; வதுவார் என்றபாடத்தில் பரிமளம் மிகுந்த தண்ணந்துழாய் மாலையையுடையவன் என்றபடி. “வதுவை என்று மணம்; இங்கே வது என்றது கடைக்குறை” என்பது ஆன்றோர்களின் வியாக்கியானம். மது என்பது போலவே வது என்பதும் தேனுக்குப் பேராக வுண்டென்பர் நவீனர்.

“ஒரு வாடல் மாலையைக் கொண்டு வந்து திருக்குழலிலே வளையமாக வைத்தால், திருக்குழலோட்டை ஸ்பர்சத்தாலே செவ்வப்பெற்று மது நிரம்பிச் சினையாறுபட்டு வார்ந்து வெள்ளமிடா நிற்கும்” என்ற நம்பிள்ளையிட்டு ஸ்ரீஸூக்திகளின் இனிமை நோக்கத்தக்கது.

முதுவேதமுதல்வனுக்கு = எம்பெருமானை அநுமானம் முதலிய ப்ரமாணங்களாலே ஸாதிக்கிற இதர தர்சனஸ்தர்களைப்போலல்லாமல், ப்ரஹ்மஸூத்ரகாரரான வியாஸர் ‘சாஸ்த்ரயோநித்வாத்’ என்று சாஸ்திரங்களைங்கொண்டே எம்பெருமான் ஸாதிக்கத் தகுந்தவன் என்று நிஷ்கர்ஷித்ததை அடியொற்றி ஆழ்வார் இங்ஙனம் அருளிச்செய்தபடி. “உளன் சுடர்மிகு சுருதியுள் இவையுண்டசுரனே” என்றார் முதல் திருவாய்மொழியிலும். புராதனங்களான வேதங்களாலே முதல்வனென்று முதலிக்கப்பட்ட ஸர்வேச்வரனுக்கு என்றபடி.

ஆக இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானுக்கு எது பணி? என் பணி ஏது? என்னுததுவே ஆட்செய்யுமீடு = நித்ய ஸூரிகளன்றோ அவனுக்குத் தகுதியாக அடிமை செய்யவல்லவர்கள்; அற்புன நான் செய்யக்கூடிய பணிவிடை உண்டோ என்று நெகிழாததுவே ஆட்செய்கைக்கு அதிகாரமாவது என்றபடி. இத்தால், அடிமைசெய்வது ஸர்வாதிகாரமென்ற தாயிற்று.

என்னுததுவே, என்னுததுவே; தொகுத்தல் விகாரம். இயலில் என்னுது என்று நிறுத்துவது தகுதியற்றதென்க. — — — — — (2)

ஈடுமெடுப்புமிலீசன் *மாடுவிடாதென்மனனே*

பாடுமென்னுவவன்பாடல்* ஆடுமெனன்மனனங்கே.

— — — — — (3)

என் மனன்	- எனது மனமானது	என் நா	- எனது நாவானது
ஈடு எடுப்பும்	{ குற்றம்பார்த்துத் தள்ளி விதேலும் குணம்பார்த்துக் கைக்கொள்ளுதலு மில்லாத	அவன்	{ அந்த ஸர்வேச்வரன் விஷய மான
இல்		பாடல்	- துதிகளை
ஈசன்	- ஸர்வேச்வரனுடைய	பாடும்	- பாடுகின்றது;
மாடு	- ஸம்பத்தை	என் அங்கம்	- எனது உடம்பு
விடாது	- விடுகிறதில்லை	அணங்கு	{ தேவாவேசங் கொண்டது போல் ஆடுகின்றது.
		ஆடும்	

***—எம்பெருமான் விஷயத்தில் அடிமைசெய்கைக்கு அதிகாரி நியதியில்லையென்று காட்டப்பட்டது கீழ்ப்பாட்டில்; அஃது எதனாலென்ன; அடிமைசெய்கையில் விருப்ப முடையவர்களை ஜாதி குணம் தொழில் முதலியவற்றால் நிஹீநரென்று கைவிடும் ஸ்வபாவம் எம்பெருமானுக்கில்லாமையாலே என்கிறது இப்பாட்டில்.

ஈடும் எடுப்பும் இல் ஈசன் = இவர்கள் நிஹீநஜாதியார்கள், இவர்கள் அறிவில்லாதவர்கள், இவர்கள் ஒழுக்கமற்றவர்கள் என்று சிலரை யுபேக்ஷித்தலும், இவர்கள் நற்குலத்தவர்கள், இவர்கள் நல்லறிவினர், இவர்கள் சிறந்த அநுஷ்டாந ஸம்பந்தங்கள் என்று சிலரை அங்கீகரித்தலுமாகிற ஈடு எடுப்புகளில்லாதவன் ஸர்வேச்வரன், ‘தேவாநாம் தாநவாநாஞ்ச ஸாமாந்யமதிதைவதம்.’ என்கிறபடியே தேவர்களோடு அகரர்களோடு வாசியற எல்லார்க்கு

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

கும் பொதுவாகவுள்ளவன் என்றபடி. இப்படியாகில் "அமரர்கட்கிடர்கெட அசுரர்கட்கு இடர்செய்" என்று அமரரை வாழ்விப்பதாகவும் அசுரரை மாழ்ப்பதாகவும் சொல்லப்படுகிறதே, இதுவென்? என்னில்; தேவஜாதியிலே அநுக்ரஹமும் அஸுர ராக்ஷஸ ஜாதியிலே நிக்ரஹமும் இயற்கையாக எம்பெருமானுக்குக் கிடையாது. அஸுரஜாதியிலே ப்ரஹ்மாதன் போல்வாரும், ராக்ஷஸ ஜாதியிலே விபீஷணன் போல்வாரும் வாழ்ந்து போகவில்லையா? ஆதலால், எல்லாருடைய உபயோகத்திற்குமாக அமைத்த தடாகத்திலே சிலர் தாமத விழுந்து மடிக்கிறாப் போலே அஸுர ராக்ஷஸாதிகளும் எம்பெருமானாகிற தடாகத்திலே வாழ்கில்லாது மடிந்துபோவது. எம்பெருமானுடைய குற்றமாகாதென்க. இப்படிப்பட்ட ஈசன்மாடு என்மனன் விடாது. , மாடு, பொன் பக்கஞ் செல்வம்" என்ற நிகண்டின்படி- ஈசன்மாடு என்றது ஈசனிடத்திலே என்றபடி. என்மனமானது எப்போதும் அவனைவிட்டு நீங்காது.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

இப்போது இது எதற்காகச் சொல்லுகிறாரென்றால், 'எம்பெருமான் ஆராதனைக்கு எளியன்' என்பதை ஸம்ஸாரிகளுக்கு விரிவாக உபதேசிக்க ஆரம்பித்த தமக்கு மனமொழி மெய்கள் ஸ்வாதீநமாயிருக்கவேண்டுமே; அப்படியில்லையாகில் உபதேசிக்க முடியாதே; அப்படி உபதேசிக்க முடியாதபடி நெஞ்ச ஈசன்மாடு குடிகொண்டது; நாவும் அவனுடைய பாடலிலேயே ஆழ்ந்தது; சரீரமும் அவ்விஷயத்திலேயே ஆவேசங் கொண்டது; இனி என்ன வுபகரணங்கொண்டு உங்களுக்கு உபதேசிப்பே னென்றவாறு.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

"குருமணங்குந் தெய்வப் பெண்ணே" என்பது நிகண்டு. 'அணங்காடும்' என்றது அணங்குபோல் ஆடும் என்றவாறு.

(3)

அணங்கெனவாடுமெனங்கம் * வணங்கிவழிபடுமீசன் *

பீணங்கியமரர் பிதற்றும் * குணங்கெழுகொள்கையினானே.

(4)

அணங்கு என ஆடும்	{ தைவாவேசங் கொண்டாற் போல ஆடுகின்ற	அமரர்	- நித்தியகரீகன்
என் அங்கம்	- எனது சரீரம்	பிணங்கி	- பரஸ்பரவிவாதம் செய்து
வணங்கி வழிபடும்	{ சேவித்து ஆராதிக்கும்படி நின்ற	பிதற்றும்	- பிதற்றும்படியாயுள்ள
ஈசன்	- எம்பெருமான்	குணம் கெழு	{ பல திருக்குணங்கன் பொருத்திய

(எப்படிப்பட்டவனென்றால்) கொள்கையினான்—கோட்பாட்டை யுடையவன்.

***—இப்பாட்டுக்கு இரண்டுவகையாக அந்வயக்ரமமுண்டு; [பதவுரையின்படியே] பாசுரத்தை உள்ளபடியே அந்வயித்துப் பொருள்கொள்வது ஒன்று; பிணங்கி யமரர் பிதற்றுங் குணங்கெழு கொள்கையினான ஈசனே, அணங்கென ஆடும் என அங்கம், வணங்கி வழிபடும் என்று கொள்வது மன்றொன்று. இப்பொருளில், ஈசன் என்றது இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகை.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

தம்முடைய மன மொழி மெய்களுக்கு எம்பெருமான் பக்கவிலுண்டான அஹ்ம் சிறிதுபோது உண்டாய்வுடையன்றியே நித்யவழிகளுக்குப்போலே நிரந்தரயாத்ரையான படி சொல்லுகிறது இப்பாட்டு.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

[பிணங்கியித்யாதி] எம்பெருமானது குணங்களிலே புகுந்துவிட்டால் ஒவ்வொரு குணத்தினுடைய அதிசயமும் எல்லேகாண வொண்ணாததாயிருக்கும்; பரத்வத்திற்கு ஈடான குணங்களும், ஸௌலப்யத்திற்கு ஈடான குணங்களுமாக வகுக்கப்பட்டுள்ள குணங்களிலே ஒருவர் ஒரு குணத்தை அநுபவித்து அதன் அருமைபெருமைகளைச் சொல்லிக்கொண்டாட,

மற்றொருவர் மற்றுமொரு குணத்தையனுபவித்து அதன் அருமைபெருமைகளையெடுத்துரைத்துக் கொண்டாட, இங்ஙனே வாதவிவாத கலஹங்கள் ஏற்பட்டுவிடும்.

ஆரூயிரப்படியில் பிள்ளானருளிச்செயலை நோக்குமிடத்தே "கொள் கலனானே" என்பதாகப் பாடம் புலப்படும். கலம் எனினும் கலன் எனினும் ஒக்கும்; மகரனகரப் போலி. பாத்திரம் என்றபடி. (4)

கொள்கைகொளாமை யிலாதான் * எள்கலிராகமிலாதான் *
விள்கைவிள்ளாமைவிரும்பி * உள்கலந்தார்க்கோரமுதே. - (5)

கொள்கை	{ குணம்பார்த்துக் கொள்ளுதலும்	விள்கை	{ வேறு பிரயோஜனங்களைக் கொண்டு விலகிப் போவதையும்
கொளாமை	{ குணமில்லாமை பார்த்துத் தள்ளுதலும்	விள்ளாமை	{ (தன்னையே விரும்பி) விடாதிருப்பதையும்
இலாதான்	- இல்லாதவனாய்	விரும்பி	- எதிர்பார்த்து
எள்கல்	{ கைவிடுகைக்கு அடியான மனநெகிழ்ச்சியும்	உள்கலந்தார்க்கு	{ (விண்டுபோகாமல்) தன் னில் கலந்தவர்கட்கு
இராகம்	{ கைக்கொள்ளுதற்கு அடியான ஆசையும்	ஓர் அமுது	- ஒப்பற்ற அமுதமாயிருப்பன்.
இலாதான்	- இல்லாதவனாய்		

***—நமக்கு அநந்ய போக்யத்வம்' என்பதாக ஒரு ஸ்வரூபமுண்டு; அதாவது, எம் பெருமானைத் தவிர்த்து மற்ற அற்ப பலன்களை விரும்பாமல் அவனையே பரம போக்ய வஸ்து வாகக்கொண்டு அவனையே ஆசைப்படுவதாம். இப்படிப்பட்ட அதிகாரிகள் விஷயத்திலே அவன் அமுதமாகவேயிருப்பன் என்கிறது. தன்னேவந்து பணிகின்ற அதிகாரிகளைத் தான் பரீக்ஷித்துப்பார்ப்பன்; இவர்கள் ஏதேனும் க்ஷ-த்ரபலன்களைப் பெற்றுக்கொண்டு நெகிழ்ந்து போய்விடுகிறவர்களா? அல்லது அவற்றில் நசையற்று நம்மையே பரமப்ரயோஜனமாகப் பற்றுகிறவர்களா? என்று பார்ப்பன்; அகன்று போகிறவர்களாயிருந்தால், க்ஷ-த்ரபலன்களைத்தந்து அவர்களை அகற்றிவிடுவன்; அங்ஙனல்லாதவர்களுக்குத் தானே முற்றாட்டாக இருப்பன்.

கீழே "ஈடு மெடுப்புமிலீசன்" என்றதற்கும், இங்கு "கொள்கை கொளாமை யிலாதான்" என்பதற்கும் என்ன வாசியென்னில்; அடியவர்களில் ஏற்றத்தாழ்வுபாராதே ஆசையுடையாரெல்லாரையும் அடிமைப்படுத்திக்கொள்ளு மியல்வினன் என்பது அந்தப் பாகுரத்திற்கு விவக்ஷிதம்; அப்படி அடிமைப்படுத்திக்கொள்ளுமளவில் சிலரிடத்தே உயர்த்திகண்டு அவர்களை அந்தரங்க கைங்கர்யத்திலே ஏலிக்கொள்ளுதல், சிலரிடத்தே தாழ்வுகண்டு அவர்களை பஹிரங்ககைங்கரியத்திலே ஏலிக்கொள்ளுதல் என்னும்படியான வாசியையாதவன் என்பது இவ்விடத்திற்கு விவக்ஷிதம் என்று பிள்ளான் ஆரூயிரத்திலே பணித்தபடி.

எள்கல் இராகமிலாதான் = எள்கலாவது உபேகை; இராக்மாவது அபேகை இவை யிரண்டுமில்லாதவன்; கைங்கரியங்கொள்ளுகிறவிஷயத்தில் வாசியையாமை மாத்திரமன்று; திருவுள்ளத்திலேயே உபேகையும் அபேகையுமில்லாதவன் என்றவாறு. இங்கே நம் பிள்ளையீடு:—"திருவுள்ளத்தாலே சிலரை இகழ்ந்திருத்தல் சிலரை ஆதரித்தல் செய்யான்; *ஈடுமெடுப்புமிலீசன்* என்றவிடம் ஸ்வீகார ஸமயத்தில் குணதோஷங்கள் பாராணென்றது; இங்கு பரிமாற்றத்தில் தர மிட்டுக்கொள்ளாணென்கை."

வின்கைவிள்ளாமைவிரும்பி உள்கலந்தார்க்கு ஓரமுது = எம்பெருமான் பார்ப்பது இவ்வளவே; 'இவர்கள் பிரயோஜநாந்தரங்களை விரும்பிப் பெற்றுக் கொண்டு நம்மை விட்டு ஓடிப்போகிறவர்களா? அன்றி, நம்மையே விரும்பி விடாதிருப்பவர்களா? என்கிற இவ்வளவையே ஆராய்ந்துபார்த்து, தன்னையே பிரயோஜனமாகப்பற்றித் தன்னுடனே ஒரு நீராகக் கலக்க விரும்பியிருப்பவர்களுக்கு * அப்பொழுதைக்கப்பொழுது என்றாவமுதமே * என்றார்படியாயிருப்பன்.

பகவத்கீதையில், 'தேஷாம் ஸததயுக்தாநாம்' என்றவிடத்தில், 'எப்போதும் தன்னோடு கூடியிருப்பவர்களுக்கு' என்பது பொருளாயிருக்கச்செய்தேயும் [ஆசம்ஸாயாம் க்தப்ரத்யயமாகக்கொண்டு] 'எப்போதும் தன்னோடு கூடியிருக்க விரும்பியிருக்குமவர்களுக்கு' என்று ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் பொருள் பணித்தபடியே இங்கும் உள்கலந்தார்க்கு என்பதற்கு 'உள்கலக்க விரும்பியிருக்குமவர்கட்கு' எனப் பொருள்கொள்ளுதல் பொருந்தும். (5)

அமுதமமரர்கட்கீந்த * நிமிர்சுடராழிநெடுமால்*

அமுதிலுமாற்றினியன் * நிமிர்திரைநீன்கடலானே.

(6)

அமரர்கட்கு	-	தேவர்கட்கு		நிமிர் திரை நீள்		அலை பெறுகின்ற விசால
அமுதம் ஈந்த	{	அமிர்தத்தைக் கொடுத்த		கடலான்	{	மான திருப்பாற்கடலில்
		வளம்				கணவளர்ந்தருளினவன்
நிமிர் சுடர் ஆழி	{	வளர்கின்ற ஒவியையுடைய		அமுதிலும்	{	(அக்கடலிலுண்டான)
		திருச்சக்கரத்தையுடையவன்				அமிர்தத்தைவிட
நெடு மால்	{	எல்லைகடந்த பெருமைவை				
		யுடையனுமாய்க்				
		கொண்டு		ஆற்ற இனியன் - மிகவும் போகவன்.		

* * * - கீழ்ப்பாட்டில், 'வின்கைவிள்ளாமை விரும்பி' என்று சொன்ன சொற்போக்கிலே பிரயோஜநாந்தரபரர்கள் ப்ரஸ்தாவிக்கப் பட்டமையால், ஐயோ! உள்கலந்தார்க்கு ஓரமுதாயிருக்குமெம்பெருமானை விட்டுப் பிரயோஜநாந்தரபரர்களாய் ஆபாஸமான அமுதத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு விலகிப்போவாரும் சிலரே! என்று தேவர்களை நிந்திப்பதிலே நோக்காகச் செல்லுகிறது இப்பாட்டு. ஆரூயிரப்படி யருளிச்செயல் காண்மின்; - 'அம்ருதத்திற்காட்டிலும் பரமபோக்யனாயிருந்தவனுடைய திருவாழியுங்கையுங்கண்டு வைத்துப் சிலர் அதி கூஃத்ரமான ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக் கொண்டு போவதே! என்ன பாக்யஹீநரோ! என்று கொண்டு கீழ்ப்பாட்டில் ப்ரஸ்துதமான ப்ரயோஜநாந்தரார்த்திகளிழவை அநுஸந்தித்து இன்னொதாகிரார்.' என்று.

தேவர்களின் நிந்தை இதில் ஸ்பஷ்டமாக இல்லையாயினும், 'அமுதமமரர்கட்கீந்த' என்று எம்பெருமானைக் கொண்டாடுவதில் அவர்களது நிந்தையே உள்நுறைவதென்க. எம்பெருமான் என்ன பரமோதாரனோ!, 'எங்களுக்கு நீ வேண்டா; சாவா மருந்து தந்தாற்போதும்' என்றவர்களுக்கு அவர்கள் விரும்பிய பொருளையே கொடுத்துவிடுவதே! என்று கொண்டாடிச் சொல்லுகிற பாகரம் முதலடி. அவர்கள் கொண்ட பிரயோஜநத்தை அருவருத்து, தாம் உகந்த பரமப்ரயோஜநமான எம்பெருமானுடைய பரம போக்யதையை அநுபவிக்கிரார் மற்றையடிகளால்.

(6)

நீள்கடல்சூழிலங்கைக்கோன் * தோள்கள்தலை துணிசெய்தான்
தாள்கள்தலையில்வணங்கி * நாள்கடலைக்கழிமினே.*

— — — (7)

நீள்கடல்கூழ்	—	நீண்ட கடலினால் சூழப்பட்ட	துணிசெய்தான்	{	அறுத்தொழித்த ஸ்ரீராம
இலங்கை	—	லங்காபுரிக்கு			பிரானுடைய
கோன்	{	தலைவனாயிருந்த இராவண	தாள்கள்	—	திருவடிகளை
		னுடைய	தலையில்	{	தலைமாலே வணங்கி
தோள்கள்	—	இருபது தோள்களையும்	வணங்கி		
தலை	—	யத்துத் தலைகளையும்	நாள் கடலை	—	காலமாகிய கடலை
			கழிமின்	—	தாண்டீங்கள்.

*** — இங்ஙனம் பரம்போக்யனான எம்பெருமானுடைய குணங்களை அநுபவித்துக் கொண்டு போதுபோக்குவதே ப்ராப்த மென்கிறாரிதில்.

“பரந்தகடலை அகழாகவுடைத்தாய், அந்தக் கடல்தானும் மிகையாம்படியான அரணையுடைத்தாயிருந்துள்ள இலங்கைக்கு அதிபதியன்றோ நான்!” என்று கொண்ட செருக்கினால் சக்ரவர்த்திதிருமகனாரென்று மதிப்பாதே எதிரிட்ட பயலுடைய தோள்களையும் தலையையும் துணித்த மனத்துக்கினிய இராமபிரானுடைய திருவடிகளை வணங்கி, [அதாவது அனுமானப்போலே அவனுடைய வீர சரிதங்களைக்கொண்டு போதுபோக்கி] ஸம்ஸார நிலத்திலிருக்கும் வரையில் கடல்போலே பெருகிச் செல்லுகின்ற நாள்களைத் தொலையுங்கோள் என்றாராயிற்று.

ஈற்றடியில், “நாட்கடலை” என்ற ஸ்தானத்தில் ‘நாழ்க்கடலை’ என்றும், பாடமுண்டா தலால், நாழ் என்று பாபமாய், பாபமாகிற கடலைக் கழியுங்கோள் என்றபடியாகவுமாம்.

கழிமின்தொண்டர்கள்! கழித்து * தொழுமினவனைத்தொழுதால் *
வழிநின்றவல்லினைமாள்வித்து * அழிவின்றி யாக்கந்தருமே.

— (8)

தொண்டர்கள்	—	தொண்டர்களே!	வழி நின்ற	{	ஐன்ம பரம்பரையாய்த்
கழிமின்	{	விஷயாந்தர ஸங்கத்தை;	வல் வினை	—	தொடர்ந்துநின்ற
		கழித்துவிடுங்கள்	மாள்வித்து	—	வலிய பாவங்களை
கழித்து	—	அதனை கழித்துவிட்டு	அழிவு இன்றி	—	ஒழித்து
அவனை	—	அப்பெருமானை	ஆக்கம்	—	சாச்வதமான
தொழுமின்	—	தொழுங்கள்;	தரும்	—	முக்திஸம்பத்தை
தொழுதால்	—	தொழுதமாத்நிரத்தினால்		—	தந்தருள்வன்
		(அவன்)			

*** — ஸ்ரீராமபிரானுடைய வீரசரிதத்தை யநுஸந்தித்து இதர விஷயப்பற்றுகளைத் தவிரவே, அவன்தானே இடையூறுகளைப் போக்கி நித்ய கைங்கரியத்தைத் தந்தருள்வனென்கிறார். தொண்டர்கள்! கழிமின் = தொண்டு பூண்டு அமுதமுண்ண விரும்பியிருப்பவர்களே! புறம்புண்டான பற்றுக்களில் நசையைத் தவிருங்கோள்; அங்ஙனம் தவிர்ந்து அப்பெருமானைத் தொழுங்கோள்; அங்ஙனம் தொழுதால் இவ்வாத்மாவோட பொருந்தியிருக்கின்ற ப்ரபல கருமங்களை வாஸநையோடே போக்கி மீட்சியற்ற செல்வமாகிய மோக்ஷபுருஷார்த்தத்தை அவன்தானே கொடுத்தருளக் குறையில்லையென்றாராயிற்று. ஆக்கம்— ஸம்பத்து.

(8)

தருமவரும்பயனாய் * திருமகளார்தனிக்கேள்வன் *
பெருமைபுடையபிரானார் * இருமைவிளைகடிவாரே.

(9)

<p>அ அரு பயன் ஓய திருமகளார் தனி கேள் வன்</p>	<p>{ அப்படிப்பட்ட அருமைப் பயனான புருஷார்த் தத்தை பெரிய பிராட்டியார்க்கு ஒப்பற்ற நாயகராய்க் கொண்டு [பிராட்டியோடு கூடி நின்று]</p>	<p>பெருமை உடைய பிரானார் இருமை விளை கடிவார</p>	<p>{ லக்ஷம் ஸம்பந்தத்தாலே) மேன்மையை யுடைய (அந்த) ஸர்வேச்வரன் இருமைகப்பட்ட (புண்ய பாப ரூபமான) கருமத்தை — போக்குவான்.</p>
<p>தரும்</p>	<p>— தந்தருள்வன்;</p>	<p>கடிவார</p>	<p>— போக்குவான்.</p>

* * * — எம்பெருமான் தன்னைப்பற்றின மாத்திரத்திலே இப்படி இடையூறுகளையெல்லாம் போக்கிப் பரம புருஷார்த்தத்தையும் தந்தருளக்கூடுமோவென்ன; பிராட்டி அருகே யிருக்கும்போது எதுதான் செய்யக்குறை? என்கிறார்.

முதலடியை, தரும் அவ்வரும்பயனாய் என்றும், தரும அரும்பயனாய் என்றும் இருவகையாகப் பிரித்துப் பொருள் கூறுவர். ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் (4-1) *பரபரனாய்நின்ற* என்ற குர்ணிகையில் "தொழுதால் அரும்பயனாய் தரும்" என்றருளிச் செய்திருப்பதும் இங்கு நினைக்கத்தக்கது. அ + அரும்பயனாய், அவ்வரும்பயனாய் என்று சந்தியாகவேண்டுமிடத்து "அவரும்பயனாய்" என்று ஆனது தொகுத்தல் விகாரமென்க. பெறமுடியாததாக சாஸ்திரங்களிலே ப்ரஸித்தமாகவுள்ள புருஷார்த்தங்களைத் தந்தருள்வன் என்றபடி.

இனி, மற்றைப்படியான பதவிபாகத்தில் *தருமவரும்பயனாய்* என்பது திருமகளார்க்கு அடைமொழியாகும். தருமத்தினுடைய பரமப்ரயோஜனமே ஒரு வடிவு கொண்டாப்போலே யிருக்கிற பெரியபிராட்டியார்க்குத் தனிக்கேள்வன் என்றபடி. "லக்ஷ்மியா ஸஹ ஹ்ருஷீகேசோ தேவ்யா காருண்யரூபயா, ரக்ஷகஸ் ஸர்வஸித்தாந்தே வேதாந்தேபி ச டீயதே." என்கிற ஸ்ரீபாஞ்சராத்ர வசனம் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தகும். "தேவ்யா காருண்யரூபயா லக்ஷ்மியா" என்றதன் கருத்தே — *தருமவரும் பயனாய் திருமகளார்* என்பதில் உறையுமென்க.

இருமைவிளைகடிவார் = பாபத்திற்காட்டிலும் புண்ணியம் நன்றாயிருந்ததேயாகிலும் மோக்ஷமார்க்கத்திற்கு இடையூறுகுந் திறத்தில் இரண்டும் ஒக்குமாதலால் புண்ய பாபங்களிரண்டுமே தொலையக்கடவனவாம். புண்ணியங்களுக்குப் பலனாக ஸ்வர்க்காநுபவம் முதலிய ஆபாஸ புருஷார்த்தங்கள் கிடைக்கும்; பாவங்களுக்குப் பலனாக நரக வேதனைகள் கிடைக்கும்; பரம புருஷார்த்தத்தை விரும்பி நிற்பார்க்கு ஸ்வர்க்க நரகங்களிரண்டும் பரியாயமாதலால் புண்ய பாபங்களிரண்டும் தொலையவேணுமென்று சாஸ்திரம் சொல்லி நின்றது என்றுசார்க. இந்த சாஸ்த்ரார்த்தத்தை ஸ்ரீமந்நிகழாந்த மஹா தேசிகனும் வரதராஜ பஞ்சாசத்தில் "ஸத்யஸ் த்யஜந்தி வரத! த்வயி பத்தபாலா: பைதாமஹாதிஸு" பதேஷ்வபி பாவபந்தம், கஸ்மை ஸ்வதேத ஸுகஸஞ்சரணோத்ஸுகாய காராக்குஹே கநகச்ருங்கலயாபி பந்த:?" என்ற ச்லோகத்தினால் உரைத்தருளினார். புண்ணியம் பொன் விலங்கு போன்றது, பாவம் இரும்பு விலங்கு போன்றது என்பது இந்த ச்லோகத்தின் தேர்ந்த கருத்து. யதேஷ்டமாக சஞ்சரிக்க விரும்புகின்றவர்களை இரும்பு விலங்கினால் கட்டி வைத்தாலென்ன? பொன் விலங்கினால் கட்டி வைத்தாலென்ன? இரண்டும் துக்கஹேதுவே யாகுமென்றவாறு.

இங்கே நம்பிள்ளையிடு காண்மின்:-

(9) "[இருமைவினைகடவாரே] போர்வாசியேயாம்படி நாம் பண்ணிவந்த இருவகை பட்ட கர்மங்களையும் போக்குவார், புண்ய பாவங்களுக்குத் தன்னில்தான் வைஷ்ணவமுன் டேயாகிலும் மோக ஸிரோதித்வாத் த்யாஜ்யமாகா நின்றனவிதே." ... (9)

கடிவார்தீயவினைகள் * கொடியாருமளவைக்கன் *

கொடியாவடுபுள்ளுயர்த்த * வடிவார்மாதவனாரே.

... (10)

அடுபுள்ளு (கொடியாருமளவைக்கன்) - பகைவரை சழிக்கின்ற புள் - கருடப்பறவையை கொடி கு உயர்த்த - தவஜமாக எடுத்தவரும் வினாகுணமான திவ்யமங்களை விக்ரஹத்தையுடைய வடிவார் - வருமான

மாதவனார் - லக்ஷம்பதியானவர்

தீய வினைகள் - கொடிய பாவங்களை

நொடி: குருக அளவைகள் { ஒரு நொடிப் பொழுதிற் றுள்ளே

கடிவார் - போக்கியருள்வார்.

*** - எம்பெருமான் பிராட்டியோடுகூடி அடியார்க்குக் காரியஞ் செய்தருள்வது தாமதமாக நடைபெறுமோ என்ன; இல்லை; ஒரு நொடிப்பொழுதிலே நடைபெறுமென்கிறது இப்பாட்டு. இத் திருவாய்மொழியின் * வழிநின்றவல்வினைமாள்வித்து * இருமைவினை கடிவார் * கடிவார் தீயவினைகள் * என்ற மூன்று இடங்களில் எம்பெருமான் நமது பாவங் களைத் தொலைத்தருள்வனென்பது சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது; இவை புறருக்தியாகாது; ஒவ்வொரிடத்திற்கும் ஒவ்வொரு அம்சத்திலே நோக்கு; எங்ஙனேயெனினில்; ஆச்ரயித்தவர் கள் விஷயத்திலே இக்காரியஞ் செய்தருள்வது என்பது * வழிநின்றவல்வினை மாள்வித்து * என்ற விடத்திற்கு விவகிதம்; பிராட்டியின் புருஷகாரமடியாக அக்காரியஞ் செய்தருள்வ னென்பது * இருமை வினை கடிவாரே * என்ற விடத்திற்கு விவகிதம்; அது செய்வது ஒரு நொடிப்பொழுதிலே என்பது இப்பாட்டிற்கு விவகிதம் என்று வாசிகாண்க.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

இங்ஙனே மூன்று விஷயங்கள் விவகிதமானால், இம்மூன்றையுஞ் சேர்த்து ஒரு பாகர மாகவே அமைத்துவிடலானதோ? என்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும்; அறுபவப்ரகாரங்களிலே போகிற போக்குக்கள் ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளத்திற்குந் தெரியாதலையன்றோ? இப்படி அமைக்கவேணும் என்று ஒரு எண்ணத்தோடே ஆழ்வார் பாகரமைக்கின்றாரல்லரே; ஆதலால் இந்த சங்கைக்கு உதயமேயில்லை.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

வழிநின்றவல்வினைகடவாரே கொடியா அடு புள்ளுயர்த்த வடிவார் மாதவனார் நொடியாருமளவைக்கன் தீய வினைகள் கடிவார் என்று அந்வயிப்பது. பின்னடிகளில் பெரிய திருவடியின் ப்ரஸ்தாவம் உவந்திருப்பது பெரிய திருவடியை அடிமைசொள்ளுமாபோலே நித்ய ஸம்ஸாரிகளான நம்மையும் அடிமை கொள்வன் என்கிற கருத்தைக் காட்டுவதற்காகவென்று திருக்குருகைப் ப்ரஸ்தாபிப்பினான் திருவுள்ளம் பற்றுகிறார். "பிராட்டியோடே கூட நின்று, பெரிய திருவடிக்குக் கொடுத்தருளுமாபோலே தந்தருளும்" என்பது ஆறுபிரப்படி யருளிச்செயல். ப்ரதிக்கருத்துப் பொலியவே ஆழ்வான் ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவத்திலே - 'ய: கச்சிதேவ யதி கிஞ்சந ஹந்த ஜந்துர் பவ்யோ பஜேத பகவந் நம் அநந்ய சேதா:; தம் ஸோயமீத்ருச இயாநிதிவாப் யஜாநந ன்ஹ வைநதேயஸமமபி உரரீகரோஷி.' என்று ஒரு ச்லோக மருளிச்செய்தார். அன்று வந்து பணிந்த ஒரு அடியானைக் கைக்கொள்ளுமிடத்து, நித்யஸூரிகளில் தலைவனான பெரிய திருவடியோடு மொக்கக் கைக்கொள்ளுகிறுனென்பது இந்த ச்லோகத்தின் கருத்து.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

வடிவார்மாதவனாரே என்ற விடத்திற்கு நம்பிள்ளையிடு காண்மின்:- "பிராட்டி அருகே யிருந்து போக்குவிக்கவாயிற்று போக்குவது; ஒருதலை ஜன்மம்; ஒருதலை மரணம்; நடுவே

ஆதிவ்யாதிகள், இவை செய்த குற்றங்களைப் பார்க்கக்கடவதோ? குற்றங்கண்டு விடில் விபூதியாக விடவேண்டிவாராதோ? பொறுத்தருளிர்' என்றால், அவனாக்காய்ப் பொறுத்தோ மென்னு மித்தனை." ...

(10)

மாதவன்பால் சடகோபன் 'தீதவமின்றியுரைத்த' எதமிலாயிரத்திப்பத்து' ஒதவல்லவார்பிறவாரே.

(10)

சடகோபன் - ஆழ்வார்	ஏதம் இல்	வழுபற்ற இதற்குவாய்
மாதவன் பால்	ஆயிரத்து	மொழியாயிரத்தில்
தீது அவம்	இபத்து	இப் பத்துப்பாசுரங்களையும்
இன்றி	ஒதவல்லார்	(குருமுகமாக) அநிலக்க வல்லவர்கள்
உரைத்த	பிறவார்	மீண்டும் பிறந்து வருந்த மாட்டார்கள்.
{ லக்ஷ்மீநாதனான எம்பெரு மான் பக்கவில் (பக்தி யுத்தராய்) { தனது மேன்மையைப் பார்த்து உதாலீநாயுமிருத்தல் அடியாருடைய குற்றங்களைப் பார்த்துக் கைவிட்டொழிதல் ஆகிற இருவகைக்குற்றமும் எம்பெருமானுக்கு இல்லை யென்பதை யெடுத்துரைத்த		

* * * - இத் திருவாய்மொழியை ஒதவல்லவர்கள் மீண்டும் இந்த ஸம்ஸாரநிலத்தில் வந்து பிறக்கப் பெறுர்களென்று பயன்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிற பாசுரமிது.

இப் பாட்டில், தீது அவம் - ஏதம் - என மூன்று சொற்கள் உள்ளன; குற்றம் என்பதே மூன்றுக்கும் பொருள். மூன்று விஷயங்களுக்குக் குற்றமில்லாமை சொல்லப்படுகின்றது; அதாவது - கவிபாடுகிற தமக்கும் பாட்டுண்கிற எம்பெருமானுக்கும் இக் கவிகளுக்கும் ஒரு தீங்கு மில்லாதபடி மாதவன்பாற் சடகோபனுரைத்த ஆயிரம் என்பதாக. ப்ரமானமாயி. இத் திருவாய்மொழியும் ப்ரமேயனான எம்பெருமானும் ப்ரமாதாவான ஆழ்வார் தாமும் குற்றமற்றிருக்கின்றமையைச் சொன்னவாறு. இது ஆறுயிரப்படியில் பின்னான் அருளிய நிர்வாஹம்.

இங்கே பட்டர் விலகணமாக அருளிச்செய்வராம்; எங்ஙனையென்னில்; எதமிலாயிரம் என்று இப் பிரபந்தத்தைக் குற்றமற்றதாகச் சொன்னபோதே ப்ரபந்த ப்ரதிபாத்யனுக்கும் ப்ரபந்தவக்தாவுக்கும் குற்றமில்லாமை சொன்னதாகவே தேறிவிடும்; அவை தனிப்படச் சொல்லவேண்டா; ஆகவே "தீது அவம் இன்றி" என்பதற்கு வேறு தாற்பரிய மிருக்கத்தகும்; அதாவது - "மாதவன் பால் தீதவமின்றியுரைத்த" - எம்பெருமானுக்கு இரண்டுவகையான குற்றம் மைப்பாவிதமாகலாம்; தன்னுடைய மேன்மையைப் பார்த்து ஆச்சரிதர்களைக்கைவிடுதல், ஆச்சரிதர்களின் நீசத்தன்மைகளைப் பார்த்துத் தான் ஒதுங்கி நின்றல் என்கிற இவ்விரண்டு குற்றங்களும் எம்பெருமானுக்கு இல்லையென்பதைச் சொன்ன விப்பத்து என்க. 'எம்பெருமான் ஆராதனைக்கு எளியன்' என்று சொன்னதுதான் இது. (11)

ஆறுந் திருவாய்மொழி உரை முற்றிற்று.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் - ஜீயர் - திருவடிகளே - சரணம்.

திருவாய்மொழி—முதற்பத்து ஏழாம் திருவாய்மொழி - பிறவித்துயரம்.

அவதாரிகை. கீழ்த் திருவாய்மொழியில் எம்பெருமான் ஆராதனைக்கு அரியனல்லன் மிகவும் எளியன் என்பதை அருளிச் செய்தார். ஆராதனம் எளிதாயிருந்தாலும் ஆச்ரயணம் இனிதாயிருந்தாலன்றோ நெஞ்சு பொருந்தும்; உலகில் பலபேர்கள் நாம் இட்டதுகொண்டு பரம த்ருப்தியடையுமவர்களாய் ஆராதனைக்கு எளியராயிருக்கக்கூடும்; இருந்தாலும் அவர் களுடைய ஆச்ரயணம் நமக்கு இனிமைமிக்கதாயிருந்தாலன்றிப் பயனில்லையன்றோ: அப் படியே எம்பெருமானும் ஆரதிக்க எளியனானாலும் ஆச்ரயணத்தில் ஸாரஸ்யமுடையனா யிருக்கவேண்டுமென்று உண்டாதலால் அஃது அப்படியே உண்டென்பதை இத் திருவாய் மொழியிலுருளிச் செய்கிறார்.

“பகவத் ஸமாச்ரயணமாகிறதுதான் இதுக்கு இட்டுப் பிறவாத ஸர்வேச்வரனும் ஆசைப்படும்படி. போகருபமாயிருப்பதொன்றிறே” என்பது நம்பிள்ளையருளிச்செயல் தன்னுடைய வைகாசி யத்தை எம்பெருமான் தானும் பார்த்துத் தனக்குத்தானே அடிமை செய்துகொள்ள விரும்பும்படியாயிருக்கு மென்று ஒரு அதிசயோக்தியாக இது அருளிச்செய்த படி. “இப்படியும் இருக்குமா? எம்பெருமான் அவ்வளவு உன்மத்தனா?” என்று சிலர் நினைத்து விடக்கூடும்; “எம்பெருமானுடைய இனிமை ஒப்புயர்வற்றது” என்று காட்டுவதில் மாத் திரம் இந்த ஸ்ரீஸூக்தி நோக்குடையதென்று கொள்க.

இதற்கு ஸம்வாதமாக பட்டருடையவும் வேதாந்ததேசிகனுடையவும் இரண்டொரு ஸ்ரீஸூக்திகளைக் காட்டுகிறோம். காண்மின்;—பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ பூர்வ சதகத்தில், “அக்ரே தார்க்ஷ்யேண பச்சாத் அஹிபதி சயநேநாத்மநா பார்ச்வயோச் ச ஸ்ரீபூமிப்யாமத் ருப்த்யா நயந சுளகநை ஸேவ்யமாநாம்ருதௌகம்.” என்றருளிச்செய்தார்; உத்ஸவ மூர்த்தியாகிய நம்பெருமானை மூலமூர்த்தியாகிய பெரியபெருமாள் பின் புறத்திலும் பெயரி திருவடி முன்புறத்திலும் திராமடந்தை மண்மடந்தைகள் இரண்டருகு மிருந்துகொண்டு எவ் வளவு அநுபவித்தாலும் த்ருப்தி பிறப்பதேயில்லை யென்பது இதன் கருத்து. எம்பெருமானு டைய திவ்யமங்களை விக்ரஹாநுபவம் பிறர்க்கு எப்படி ஸ்ப்ருஹணீயமோ அப்படி ஸ்வாத் மாவுக்கும் ஸ்ப்ருஹணீயமாயிருக்கு மென்பது விளங்க இதில் “அஹிபதிசயநே ஆத்மநா” எனப்பட்டது.

வேதாந்ததேசிகள் பரதுகாஸஹஸ்ரத்தில்—“மநுஜத்வ திரோஹிதேந சக்யே வபுஷைகேந விரோதிநாம் நிராணே. அபஜத் பரதாதி பேதமீச: ஸ்வயமாராதயிதும் ஹி பாதுகே! த்வாம்.” என்றருளிச்செய்கிறார். எம்பெருமான் மானிட வுருக்கொண்டு சக்ர வர்த்தி திருமகனாய்த் திருவவதரித்தது விரோதிநிரஸநத்திற்காகவாகில் நரஸிம்ஹாவதாரம் முதலான அவதாரங்களிற் போலே தான் ஒருவனாகவே அவதரித்துக் காரியம் நிறைவேற்றி யிருக்கலாம்; அப்படி ஒருவனாக அவதரியாமல் பரதாழ்வான் முதலானோராகவும் தன்னை வகுத்துக்கொண்டு திருவவதரித்தது எதற்காகவென்னில்! தனக்கும் பரமபோக்யமான தன்னுடைய பாதுகையைத் தானே ஆரதிக்கவேணு மென்று தனக்கும் ஆசையுண்டா யிற்று; தானே ஸாக்ஷாத்தாக ஆரதித்தால் உலகம் ஏகமே எனெனெண்ணித் தம்பியாக வேற்றுருக்கொண்டு ஆரதித்தானத்தனை என்பது இந்த ச்லோகத்தின் தாற்பரியம்.

ஆக இவற்றால் எம்பெருமானுடைய படிகள் எம்பெருமான் தனக்கும் பரம போக்ய மாயிருக்குமென்பது விளங்கும். இத்தகையதான போக்யதையே இத் திருவாய்மொழியில் பிரதிபாதிக்கப்படுகின்றதென்க. “தாயவமுதைப் பருகிப்பருகி இத்யாதிகள் இத்திருவாய் மொழிக்கு உயிர்நிலையாயிருக்கும்.

பிறவித்துயரஞ்ஞானத்துள்வீன்று*
துறவிச்சுடர்விளக்கம் தலைப்பெய்வார்*
அறவனை ஆழிப்படைபந்தனை*
மறவியையின்றி மனந்துவைப்பார்*

(1)

பிறவி துயர் அற	ஐந்தமரணங்களினால் வருந்	அறவனை	- பரமதர்மிஷ்டமாயும்
ஞானத்துள்	துன்பம் மாத்திரம் நீங்	ஆழி படை	{ திருவாழியாழ்வானை ஆயு
	குடைக்காக	அந்தனை	{ தமாகவுடையாயும்
	ஆத்மாவலோகநமாகிற		{ பரம பரிசுத்தமாயுமிருக்
	வல்யோபாஸநத்தில்		{ கின்ற எம்பெருமானை
	கை ஊன்றி		
துறவி சுடர்	கைல உபாதிக்கையும் விட்	மறவியை இன்றி	{ நாம் விருப்பிய பலனில்
விளக்கம்	உவனான ஸ்வயம்	மனத்து வைப்	{ மறப்பிக்கிலாமல்
தலைப்பெய்வார்	ப்ரகாசனான ஆத்மாவினு	பார் ஏ	{ உபாலிக்கின்றார்களே!
	மைய ஸாக்ஷாத்காரத்		
	தைப் பெறுவிரும்புகின்ற		
	கைவல்யார்த்திகள்,		

* * * எம்பெருமானுடைய போக்யதையை ஆழ்வார் தாம் தமது திருவுள்ளத்தினால் முந்துற அநுபவித்து அதனை வாய்விட்டுப் பாசுரமிட்டுப் பேசுவதற்குமுன்னே, இங்ஙனம் பரம போக்யமானவனை ஆச்ரயித்து வைத்து அந்தோ! அற்ப பலனாகிய கைவல்யத்தை அபேக்ஷிப்பதே! என்று கேவலர்களை நிந்தித்து, 'அவர்களுடைய புன்மையைப் பாராதே அவர்கள் அபேக்ஷித்ததைக் கொடுப்பதே!' என்று எம்பெருமானது நிர்மையைக் கண்டு வியந்து கூறுவது இப்பாட்டு.

கீழ் * வளவேமுலகில் "செடியாராக்கையடியாரைச் சேர்தல் தீர்க்குந் திருமாவை" என்றவிடத்து விரிவுரையை நோக்கி இவ்விடத்தையும் நோக்கினால் அந்தோ! ஈதென்ன பரஸ்பரவிருத்தமான வார்த்தை! என்று நாம் நினைக்க நேரும்; 'அங்கே கைவல்யார்த்திகளை உயரத்துக்கிவைத்துப் பேசியுள்ளார்; இங்கு அவர்களைக் கீழேதள்ளி நிந்தித்துப் பேசுகிறார்; இவை எங்ஙனம் பொருந்தும்? என்று சங்கிக்கலாம்; அந்த ப்ரகரணத்திற்கு அது பொருந்தும்; இந்த ப்ரகரணத்திற்கு இது பொருந்தும் என்பதே இங்குச் சொல்லக்கூடிய ஸமாதானம். ஆழ்வார் எம்பெருமானது பெரு மேன்மையையும் தமது நைசீசியத்தையும் நோக்கிப் பின்வாங்கப்பார்த்த அவ்விடத்திலே, 'எம்பெருமானை அணுகாமலிருக்கின்ற கேவலர்கள் மிக நல்லவர்கள்' என்று கொண்டாடவேண்டியது அவசியமாயிற்று. எம்பெருமான் சேலகுணத்தைக் காட்டினபின்பு அந்த *வளவேமுலகில் நிலைமை! நீங்கிவிட்ட தாதலாலும் அவனுடைய பரமபோக்யதையிலே இப்போது நெஞ்சு சென்றிருத்தலாலும், இப்படிப்பட்ட போக்யதையிலே எல்லாரும் ஈடுபட்டு அந்வயிக்க ப்ராப்தமாயிருக்கச் சிலர் இழந்தொழிகின்றார்களே! என்று வருந்தவேண்டி நேர்ந்தபடியாலும் அந்த வருத்தத்தினால் கேவலர்களை நிந்திக்கிறவிது இங்குப் பொருந்து மென்றுணர்க.

பிறவித்துயரம் = ஸம்ஸார நிலத்தைப்பற்றிவரும் ஸகலமான துயரங்களும் தொலைய என்றபடி. இது கைவல்யார்த்திகளுக்குப் போலவே பகவத்ப்ராப்தி காமார்கட்கும் உண்டாயினும் இங்குக் கைவல்யார்த்திகளை விலக்ஷிதர்கள்; "அஸதி பாதகே ஸர்வம் வாக்யம் ஸாவதாரணம்" என்கிற நியாயப்படிக்கு "பிறவித்துயர் அறுவதற்காக மாத்திரம்" என்று இங்குப் பொருளாகும். பகவத்ப்ராப்திகாமர்கள் மஹாநந்தம் பெறுவதையும் விரும்புகின்றவர்களாதலால் அவர்கள் தன்னுண்டார்கள். பிறவித்துயரறுவதை மாத்திரமே விரும்புகின்றவர்கள் கைவல்யார்த்திகளேயென்க.

↓ அதாவது—நைச்சியாநுஸந்தானம் பண்ணிப் பின்வாங்கும் நிலைமை

ஞானத்துள் நின்று - ஆத்மாவலோகனமாகிற ஞானத்திலே நிற்பார்களாம் கேவலர்கள். கைவல்யமோக்ஷஸாதனமானவொரு உபாஸநத்திலே ஊன்றி என்றபடி.

துறவிச் சுடர்விளக்கம் தலைப்பெய்வார் - முதலடியிற் சொல்லப்பட்ட உபாயாநுஷ்டானத்திற்குப் பலன் சொல்லுகிறது இவ்வடி. பிரக்குதி ஸம்பந்தம் வேரற நீங்குவதுதான் இங்குத் துறவி யெனப்படுகிறது: ஞானஸ்வரூபியான ஆத்மாவை அநுபவிப்பதுதான் சுடர்விளக்கம் தலைப்பெய்வார். எல்லாவுபாயதிகளும் விட்டு நீங்கப் பெற்ற சுடரொளிமயமான ஆத்மஸ்வரூபத்தை ஸாக்ஷாத்கரிக்கவேண்டி யிருப்பவர்கள் என்றபடி.

ஆக. முன்னடிகளின் தேர்ந்த பொருளை நம்பிள்ளை யெடுத்துக்காட்டுகிறார் - "ஸாம்ஸாரிக ஸகல துக்கங்களும் போய்விடுமென்று ஆத்மஜ்ஞாநத்திலே ஊன்றி, நின்று, ப்ரக்ருதிவிநிர்முக்தமான ஆத்மஸ்வரூபத்தைப் ப்ராபிக்க வேண்டியிருப்பார்" என்று

அறவனை ஆழிப்படை அந்தணனை - துறவிச் சுடர்விளக்கந் தலைப்பெய்வாரான கேவலர்கள் மறவியையின்றி மனத்துவைப்பார்; எவனை? என்னில்; எம்பெருமானை என்று சொல்லவேண்டுமிடத்து அந்த எம்பெருமானுக்கு வாசகமாக "அறவனை ஆழிப்படையந்தணனை" என்கிறவிது. ஆழ்ந்த கருத்தோடு கூடியது. அறவன் என்பது தர்மிஷ்டன் என்றபடி; கைவல்யார் தந்தகனது விருப்பத்தின்படியையும், அப்படிப்பட்டவர்களுக்கும் பலன் கொடுக்கிற எம்பெருமான் படியையும் பார்த்து இப்படியும் ஒரு உதாரணுண்டோ! என்று ஆழ்வார் உருகியருளிச் செய்கிறபடி. இங்கே நம்பிள்ளையிடு: - "எதேனுமொரு ப்ரயோஜநத்துக்கும் தன்னையே அபேக்ஷிக்குமத்தனையாகாதே வேண்டுவது; எங்களுக்கு நீ வேண்டா க்ஷத்ர ப்ரயோஜனம் அமையும் என்றிருக்குமவர்களுக்கும் அதைக்கொடுத்துவிடுவதே! என்ன தார்மிகனோ வென்கிறார்" என்பதாம்.

ஆழிப்படை - கையுந்திருவாய்மொழியுமான அழகைக்கண்டால் "வடிவார் சோதி வலத் துறையஞ் சுடராழியும் பல்லாண்டு" என்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறவர்களல்லரே கேவலர்கள்; தங்களுடைய விரோதிகளைத் தொலைப்பதற்கு நல்ல ஸாதன முண்டு என்று நினைப்பவர்களே யத்தனை. அந்த நினைவையே காட்டுதற்காம் இங்கு இந்தப் பிரயோகம்.

அந்தணனை - உலகில் ஒரு வகுப்பினரை அந்தணரென்று வழங்குவதுண்டு; அந்தத்தை [வேதாந்தத்தை], அணவுபவர் - சார்பவர், என விரித்துக் காரணப் பொருளுரைத்தார் தச்சினார்க்கினியர். அங்ஙனன்றியே, அம தன் அர் எனப்பிரித்துப் பலவாறுகப் பொருள் கொள்வாருமுளர். "அந்தணரென்போரறவோர், மற்றெப் பொருட்குஞ், செந்தண்மை பூண்டொழுகலாம்" என்ற திருவள்ளுவர் திருக்குறளும் அவ்விடத்துப் பரிமேலழகருரையும் நோக்கத்தக்கது. "நூலேகரகம் முக்கோல்மனையே. ஆயுங்காலை அந்தணர்க்குரிய" என்ற தொல்காப்பிய மரபியற் குத்திரத்தின் கருத்தை நோக்குமிடத்து அந்தணரென்ற சொல் யதிகளைக்குறிக்குமென்பது விளங்கும். பாசுரத்தில் அந்தணனென்று எம்பெருமானைச் சொல்லியிருக்கின்றது; "கொந்தணந்த பொழிற்கோவ லுலகளப்பானடி. நிமிர்த்த உத்தணனை" என்றும் 3 "இந்தணரந்தணனை" என்றும் திருமங்கையாழ்வாரும் அருளிக்

பயனு 2 அணவுபவர் என்பது அணர் என விகாரப்பட்டது. "ஆரணத்தின் சிரம்துறை" என்ற சடகோபரந்தாதிச் சிறப்புப்பாயிரச் செய்யுளின் ஈற்றடியில் "கார் அணனைக் கம்பனை நினைவாம்" என்றவிடம் காணத்தக்கது. அந்தம் அணர், அந்தணர்; தொகுத்தல்;

Released by Maran's Dog, Toronto, Canada

செய்கிறார். அந்தணனென்பதற்குப் பரிசுத்தனென்று பொருள் என்று பூருவாசாரியர்கள் திருவுள்ளம்பற்றுகிறார்கள். கைவல்யார்த்திகள் எம்பெருமானைச் சாணிச்சாறுபோலே பரிசுத்தனென்று கொண்டார்களைத்தனையொழிய போக்யதையிலே கண்ணைத்து ஈடுபடப் பெற்றிலர்கள்! என்கிற வருத்தம் இங்குத் தொனிக்குமென்ப.

Released by Maran's Dog, Toronto, Canada

மறவியையின்றி மனத்துவைப்பாரே! - பரம போக்யானு எம்பெருமானைச் சிந்தித்த வாறே தாங்கள் விரும்பிய கைவல்ய புருஷார்த்தம் மறந்துபோக வேண்டியிருக்கவும் அதனை மறவாதே அவனை உபாஸிக்கின்றார்களே! அந்தோ! என்று பரிதபிக்கிறாராயிற்று.

இப்பாகுரத்தை அநுஸந்திக்குங்கால், "அறவாழியந்தணன் தான்சேர்ந்தார்க்கல்லால் பிறவாழி நீத்தலரிது" என்ற திருக்குறள் நினைவுக்கு வருமென்று பெரியார் பணிப்பார் (1)

வைப்பாம்மருந்தாம் அடியரை* வல்வினை
துப்பாம்புலனைந்தும் துஞ்சக்கொடானவன்*
எப்பால்யவர்க்கும் நலத்தாலுயர்ந்துயர்ந்து*
அப்பாலவன் எங்களாய்கொழுந்தே.

(2)

அடியரை - தன்னடியாரை
வல் வினை - வலிய கருமங்களினுடைய
துப்பு ஆம் - மிகேகின் வழியிலே ஸஞ்
சரிகிற
புலன் ஐந்தும் - பஞ்சேந்திரியங்களிலும்
அகப்பட்டு
துஞ்சக்
கொடான் - நசித்துப்போம்படி விட்டுக்
கொடாதவன்
வைப்பு ஆம் - (அவர்களுக்குப் புருஷார்த்
தமான) நிதியுமாய்
(விரோதி ந்ரஸந முகத்
தால்) மருந்துமாவன்;

அவன் - அந்த எம்பெருமான்
எப்பால் - எவ்விடத்துமுள்ள
யவர்க்கும் - யாவர்க்கும்
நலத்தால் உயர்ந்து உயர்ந்து - ஆனந்தகுணத்தினால்
வும் உயர்ந்து
அப்பாலவன் - வாக்குக்கும் மனத்துக்கும்
எட்டாதபடி அப்புறப்
பட்டவனாய்
எங்கள் - எங்களுக்கே உரியவனான
ஆயர் கொழுந்து - ஆயா தலைவன்.

Released by Maran's Dog, Toronto, Canada

* * * - கீழ்ப்பாட்டில் 'ஐயோ! கைவல்யார்த்திகள் எம்பெருமானைப் பணிந்து கழுவா
மான பலனைப் பெற்றுப்போவதே!' என்று அவர்களை நிந்தித்தார்; அவன் தன்னையே ஆசைப்
பட்டிருக்குமவர்கள் திறத்தில் அவன் இருக்கும்படியை அருளிச்செய்கிறாரிப்பாட்டில்.
"வைப்பாம் மருந்தாம்" என்ற இரண்டாலும் எம்பெருமானுடைய உபேயத்வமும் உபாய
த்வமும் சொல்லப்பட்டதாகும். "உரனோர்க்கும் மண்ணோர்க்கும் வைப்பு" என்றும் "வைத்த
மாநிதியாம் மதுகுதனன்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே கொள்ளக்கொள்ளக் குறையாத
மஹாநிதிபோலே* கொள்ளமானாவின் ப வெள்ளமாய் எப்போதும் அநுபவிக்கவரியுன
யிருக்குந்தன்மை 'வைப்பாம்' என்பதனால் சொல்லப்படுகிறது. அப்படி அநுபவிக்க சக்தி
யற்றவர்களுக்கு சக்தியைக் கொடுத்தருளுந்தன்மை 'மருந்தாம்' என்பதனால் சொல்லப்
படுகிறது; இதுதான் உபாயத்வம்.

Released by Maran's Dog, Toronto, Canada

[அடியரை இத்யாதி] வணங்காமுடிமன்னனாயிருக்கு மிருப்புத்தவிர்ந்து அவனையே
பரம ப்ரயோஜனமாகப் பற்றி நிற்குமடியார் விஷயத்திலே மஹோபகாரஞ்செய்தருள்பவன்;
அப்படிப்பட்ட அடியார்களை வலிய வினைகளிலே கொண்டுபோய் மூட்டவல்ல னாமர்த்தியத்
தையுடைய இந்திரியங்களைந்தினாலும் நசித்துப்போகாமே செய்தருள்பவனென்றபடி.

Released by Maran's Dog, Toronto, Canada

[எப்பால் யவர்க்கும் இத்யாதி.] மண்ணுலகம் விண்ணுலகம் முதலான எல்லாவிடங்
களிலும் எல்லாவற்றாலும் உயர்த்தி பெற்றிருப்பார் பலர் உண்டே; அவர்களெல்லாரையும்

ஆனந்த குணத்தாலே வென்று அவர்களுக்கு எவ்வளவோ மேற்பட்டவனென்னவேண்டும் படியான நிலைமையிலே நிற்பவன்; இப்படிப்பட்ட ஒப்புயர்வற்ற மேன்மை இருக்கச் செய்தேயும் அதனை யெல்லாம் மறைத்துக்கொண்டு கோபாலக்ருஷ்ணனாய்த் திருவவதரித்தவன்.

(2)

ஆயர்கொழுந்தாய் அவராகபுடையுன்னும்*

மாயப்பிராணை என்மாணிக்கச்சோதியை*

தூயவமுதைப் பருகிப்பருகி* என்

மாயப்பிறவி மயர்வறுத்தேனே.

(3)

ஆயர் கொழுந்து { இடையர் தலைவருள
உய் { கோபாலக்ருஷ்ணனாகி
அவரால் - அவ்விடையர்களாலே
புடை உன்னும் { (வெண்ணெய்க் களவு முத
மாயம் பிராணை - மாயச்செயல் வல்லவனும்
என் - எனக்கு விதேயனும்
மாணிக்கம் { மாணிக்கம்போல் ஒளிபெற்ற
சோதியை { வடிவையுடையவனும்

தூய அமுதை { யரிசுத்தமான அமருதம்
பருகி பருகி { போன்றவனுமான
என் { பெருமானை
மாயம் { இடையருமல் அநுபவித்து
பிறவி { என்னுடைய
மயர்வு { பிரகிருதியின் காரியமாய்
அறுத்தேன் { வருகின்ற
- பிறவியிருவாண்டானதாவிய
- அஜ்ஞானத்தை
- போக்கிக்கொண்டேன்.

***—முதற்பாட்டில் ப்ரயோஜநாந்தரபரர்களான கேவலர்களை நிந்தித்தார்; இரண்டாம் பாட்டில், அநந்யப்ரயோஜநாதிகாரிகள் விஷயத்தில் எம்பெருமான் இருக்கும் படியையருளிச்செய்தார்; ஆக இவ்விரண்டு வகுப்பிலே நீர் எந்த வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்? என்று ஆழ்வாரைச் சிலர் கேட்க! 'நான் அநந்யப்ரயோஜநனாய் அவனைப்பற்றினேன்' என்று நேரே சொல்லமாட்டாமல் 'அவனை அநுபவித்துக்கொண்டே யிருக்கச்செய்தே விரோதிகள் தன்னடையே கழிந்து போகப் பெற்றவன் நான்' என்கிறாரிதில்.

மேற்பாட்டில், ஆயர்கொழுந்தேன்று கண்ணபிராணை நினைத்தாரே: அப்போதே அவனுடைய மாயச்செயல்களும் நினைவுக்குவர, திருவாய்ப்பாடியில் பஞ்சலக்ஷங்குடியி லுள்ள ரெல்லாராலும் மத்தாலே புடைக்கப்பெற்று அழுதேங்கிநிற்கும் மாயத்தைப் பேசுகிறார்.

"புடையுன்னும் மாயப்பிராணை என் மாணிக்கச்சோதியை" என்ற சேர்த்தியழகால், அடியார்கள் மத்தாலும் சுயிற்றாலும் கட்டியடிக்கவடிக்க. களங்கமறக்கடையுண்ட மாணிக்கம்போலே திருமேனி புகர்பெற்று வருகின்றமையை அருளிச்செய்கிறவாறு தோன்றும்.

தூயவமுதைப் பருகிப்பருகி = தேவர்களுண்ணும் அமுதமானது பல நியமங்களை அபேகித்திருக்கு மாநலால் அப்படிப்பட்ட தல்லாத பகவத்விஷயமாகிற அமுதமே தூயதாகு மென்க. இதனை ஆரப்பருகி என் மாயப் பிறவி மயர்வறுத்தேனென்றாராயிற்று.

(3)